DÜNYA İŞÇİ SINIFINA TARİHİ DERSLER

ÇKP'nin SBKP'ne 4 - 5 ve 9. mektupları

- yeni sömürgeciliğin savunucuları
- savaş ve barış sorunu
- kruşçev'in sahte komünizmi ve tüm dünya işçi sınıfına tarihi dersler üzerine

eylem yayınları

DÜNYA İŞÇİ SINIFINA

TARİHİ DERSLER

EYLEM YAYINLARI: 1

Eylem Yayınları : 1

Bilim Dizisi : 1

Türkiye Yayını:

Eylem Yayınları:
Haziran 1975, İstanbul

Dizgi - Baskı:

İTİMAT MATBAASI

Yönetim Yeri:

Himayei Etfal Sok.
KREDİ HAN
Cağaloğlu - İstanbul

HAZIRLAYAN Halkın Günlüğü

ve Kızıl Bayrak Yazı Kurulu

DÜNYA İŞÇİ SINIFINA
TARİHİ DERSLER

Türkçesi: *TUNCER AYSAN*

Eylem Yayınları

P.K. 1384
Sirkeci - İstanbul

İÇİNDEKİLER

★ *YENİ - SÖMÜRGECİLİGİN SAVUNUCULARI*

Emperyalizm ve Sömürgecilikle Mücadele Görevinin Bırakılması 10
Ezilen Ulusların Devrimini Yok Etmek İçin Reçeteler 16
Ulusal Kurtuluş Savaşlarına Karşı Çıkma 22
Çağdaş Dünya Çelişkilerinin Yoğunlaştığı Bölgeler 26
Devrimde Önderliğe İlişkin Leninist Görüşün Çarpıtılması 31
Milliyetçilik ve Yozlaşma Yolu 35
Bir Sosyal - Şövenizm Örneği 40
Irkçılık Teorisi ve Sarı Tehlike Teorisine Karşı 44
Eski Revizyonizmi Yeni Bir Kılıkta Diriltme 49

★ *SAVAŞ ve BARIŞ KONUSUNDA İKİ AYRI ÇİZGİ*

Tarihten Çıkartılan Dersler 58
Aldatmacaların En Korkuncu 66
Yeni Bir Dünya Savaşını Önleme Olanağı Üzerine 73
Nükleer Silaha Tapma ve Nükleer Savaş Şantajı 82
Savaşmak mı, Uzlaşmak mı 90
Barışı Savunmanın Yolu ve Savaşa Götüren Yol 97

★ *KRUŞÇEV'İN SAHTE KOMÜNİZMİ ve TÜM DÜNYANIN BUNDAN ÇIKARDIGI DERSLER*

Sosyalist Toplum ve Proletarya Diktatörlüğü 106
Sovyetler Birliğinde Uzlaşmaz Çelişkileri Olan Sınıflar ve Sınıf Mücadeleleri 117
İmtiyazlı Sovyet Tabakası ve Revizyonist Kruşçev Kliği 128
«Bütün Halkın Devleti» Üzerine 138
«Bütün Halkın Partisi» Üzerine 149
Kruşçev'in Sahte Komünizmi 156
Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Dersleri 166

YENİ - SÖMÜRGECİLİĞİN SAVUNUCULARI

SBKP MERKEZ KOMİTE'SİNİN AÇIK MEKTUBU ÜZERİNE DÜŞÜNCELER (IV)

Renmin Ribao (Halkın Günlüğü ve Hongqi (Kızıl Bayrak)'ın Yazı Kurulları

22 Ekim 1963

II. Dünya Savaşı'ndan sonra, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da büyük bir devrim fırtınası esti. Elliden fazla Asya ve Afrika ülkesi, bağımsızlığını ilan etti. Çin, Vietnam, Kore ve Küba, sosyalizm yolunu seçti. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın çehresi tamamen değişti.

Emperyalistler ile onların uşaklarının ezici baskısı yüzünden, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, sömürgeler ile yarı - sömürgelerde devrim hareketleri ciddi şekilde engellendiği halde, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra durumun temelden değiştiğini görüyoruz. Emperyalistler artık, ulusal kurtuluşun hızla yayılan bozkır yangınını söndürecek güçte değildir. Eski sömürgecilik sistemleri süratle çözülüyor. İkmâl bölgeleri, şiddetli anti-emperyalist mücadelelerin sürdürüldüğü bir cephe haline gelmiştir. Bazı sömürgelerle bağımlı ülkelerde emperyalist yönetim devrilmiştir; diğerlerinde ise, ağır darbeler yemiştir ve sallantıdadır. Bu, emperyalizmin metropol ülkelerdeki hakimiyetini, önüne geçilmez şekilde zayıflatmış ve sarsmıştır.

Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki halk devrimlerinin zaferleri, sosyalist kampın yükselişi ile birleşince, günümüze ve çağımıza bir zafer türküsünü müjdeliyor.

Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki halk dev-

rimi fırtınası, dünyadaki tüm siyasî güçleri kesin bir tutum almaya zorluyor. Bu güçlü devrim fırtınası, emperyalistlerle sömürgecilerin korkuyla titremesine, devrimci halkların ise coşkun bir sevince kapılmasına yol açıyor. Emperyalistlerle sömürgeciler, «Korkunç, korkunç!» derken, devrimci halklar, «Çok iyi, çok iyi!» diyor. Emperyalistlerle sömürgeciler, «Bu isyandır; isyan da yasaktır,» derken, devrimci halklar, «Bu devrimdir; devrim de halkların hakkı ve tarihin amansız bir akışıdır,» diyor.

Marksist-Leninistler ile modern revizyonistler arasındaki önemli bir sınır çizgisi de, çağdaş dünya politikasının bu son derece önemli sorunu karşısındaki tutumlarıdır. Marksist-Leninistler, kesinlikle ezilen ulusların yanında yer alıp ulusal kurtuluş hareketlerini etkin biçimde desteklerken, modern revizyonistler, gerçekte emperyalistlerle sömürgecilerin yanında yer almakta ve ulusal kurtuluş hareketlerini tanımamak ve bunlara karşı çıkmak için akla gelebilecek her yola başvurmaktadır.

SBKP'nin liderleri, sözde, ulusal kurtuluş hareketini desteklemek sloganını tümüyle bir kenara atmaya cesaret edemiyor; ve kimi zaman, kendi çıkarlarını düşünerek, görünüşte bu hareketleri desteklediklerini sanısını uyandıran birtakım tedbirler bile alıyorlar. Ama işi derinliğine araştırıyor ve birkaç yıldır ileri sürdükleri görüşlerle uyguladıkları siyaseti göz önüne alırsak, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen uluslarının kurtuluş mücadelesine karşı pasif ya da küçümser veya olumsuz bir tutumu benimsediklerini ve yeni - sömürgeciliğin savunucusu görevini yerine getirdiklerini açıkça görürüz.

SBKP Merkez Komite'sinin 14 Temmuz 1963 tarihli Açık Mektubu ile bazı makale ve bildirilerin-

de, SBKP'li yoldaşlar, yanlış görüşlerini savunmak ve ulusal kurtuluş hareketleri konusunda Çin Komünist Partisi'ne hücum etmek için ellerinden geleni yapmışlar. Ama bu çabalarının tek sonucu, SBKP liderlerinin bu konudaki anti-Marksist-Leninist ve anti-devrimci tutumlarını doğrulamak olmuştur.

Şimdi SBKP liderlerinin ulusal kurtuluş hareketleri konusundaki teori ve pratiklerine bir göz atalım.

EMPERYALİZM VE SÖMÜRGECİLİKLE MÜCADELE GÖREVİNİN BIRAKILMASI

Asya, Afrika ve Latin Amerika'da, ulusal kurtuluş hareketlerince şimdiden tarih açısından büyük önem taşıyan zaferler kazanılmıştır. Bunu kimse inkar edemez. Peki ama, hiç kimse Asya-Afrika ve Latin Amerika halklarının emperyalizm, sömürgecilik ve bunların ajanlarıyla mücadele görevlerini tamamladıklarını ileri sürebilir mi?

Biz, hayır diyoruz. Bu mücadele görevi, tamamlanmış olmaktan çok uzaktır.

Ne var ki, SBKP liderleri, sık sık, günümüz dünyasında sömürgeciliğin ortadan kalktığı ya da ortadan kalkmakta olduğu görüşünü yayıyorlar. «Dünyada hâlâ sömürgeci yönetimin boyunduruğu altında inleyenlerin sayısının elli milyon olduğunun, sömürgeciliğin kalıntılarına ancak Afrika'daki Portekiz Angola'sı ve Mozambik'inde rastladığının ve sömürgeci yönetimin yok edilmesinde «son aşama» ya varıldığının ısrarla üzerinde duruyorlar.

Olgular nedir?

Önce, Asya ve Afrika'daki durumu ele alalım. Buralarda birçok ülke bağımsızlıklarını ilan etmiştir. Ama bu ülkelerin çoğu, emperyalist ve sömür

geci denetimi ve koleliğinin boyunduruğunu, tam anlamıyla silkip atamamış ve hem emperyalist yağma ile saldırının hedefleri, hem de eski ve yeni sömürgeciler arasında bir savaş meydanı olmaktan kurtulamamıştır. Kimisinde, eski sömürgeciler, yeni sömürgeciler halini almıştır ve eğitilmiş ajanları aracılığıyla sömürgeci yönetimlerini sürdürmektedir. Diğerlerinde kurt ön kapıdan çıkmış ama, arka kapıdan kaplan girmiştir ve eski sömürgeciliğin yerini yeni, daha güçlü ve daha tehlikeli olan A.B.D. sömürgeciliği almıştır. Ülkelerine bir ahtapotun kolları gibi uzanmış olan ve temsilciliğini A.B.D. emperyalizminin yaptığı yeni - sömürgecilik, Asya ve Afrika halklarını ciddi şekilde tehdit ediyor.

Şimdi de Latin Amerika halklarının sesini dinleyin.

Ikinci Havana Bildirisi'nde şöyle deniyor

> **«Latin Amerika bugün, İspanyol sömürge imparatorluğundan daha güçlü ve insafsız olan, daha vahşi bir emperyalizmin baskısı altındadır.»**

Şu da ekleniyor:

> **«İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra... Kuzey Amerika'nın yaptığı yatırımlar 10 milyar doları aşıyor. Öte yandan Latin Amerika ucuz hammadde sağlıyor ve mamul maddeler için yüksek fiat ödüyor.**

Ayrıca, şunlar da belirtiliyor:

> **«... Latin Amerika'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne sürekli olarak para akıyor:**

dakikada 4, günde 5 milyon, yılda 2 milyar, her beş yılda 10 milyar dolar kadar. Bizden çıkan her bin dolar karşılığında ise, elimizde bir ceset kalıyor. Ölüm başına bin dolar, işte emperyalizm denen şeyin fiyatı bu.»

Olgular açıktır. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra emperyalistler sömürgecilikten hiçbir şekilde vazgeçmedi, ancak yeni bir biçimi benimsediler: yeni-sömürgecilik. Bu yeni-sömürgeciliğin önemli niteliklerinden biri de, emperyalistlerin bazı yerlerde eski doğrudan sömürgeci yönetim usullerini değiştirmek ve seçip eğittikleri ajanlara dayanarak yeni bir sömürgeci yönetim ve sömürü usulünü benimsemek zorunda kalmalarıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nin başını çektiği emperyalistler, askerî bloklar örgütleyip askerî üsler kurmak, «federasyon» veya «topluluklar» meydana getirerek ve kukla rejimler yaratarak, sömürge ülkelerle şimdiden bağımsızlıklarını ilan etmiş ülkeleri köleleştirmekte ve denetim altına almaktadırlar. İktisadî «yardımlar» veya başka yollarla, bu ülkeleri malları için bir pazar, bir hammadde kaynağı olarak alıkoyuyorlar ve bu ülkeler halkının servetini yağma edip kanını emiyorlar. Dahası, Birleşmiş Milletler Örgütü'nü, böyle ülkelerin içişlerine müdahale etmek ve onları askerî, iktisadî ve kültürel saldırganlıklarına boyun eğdirmekte, önemli bir araç olarak kullanıyorlar. «Barışçı» yollarla bu ülkelerde yönetimlerini sürdüremeyince de, askeri darbeler düzenliyor, hükümetleri deviriyor, hatta doğrudan silâhlı müdahale ve saldırıya bile başvuruyorlar.

Yeni sömürgeciliği yayma yönünden en fazla çaba harcayan ve kurnazca davranan ise, Amerika Birleşik Devletleri'dir. A.B.D. emperyalistleri, bu sı lâhla, diğer emperyalistlerin sömürgelerini ve etki alanlarını kapıp dünya hâkimiyetini kurmak için çok çalışıyorlar.

Bu yeni-sömürgecilik, sömürgeciliğin, daha zararlı ve uğursuz bir biçimidir.

SBKP liderlerine şunu sormak isteriz: Bu şartlar altında nasıl olur da, sömürgeci yönetimin yok edilmesinde şimdiden «son aşama»ya varıldığı söylenebilir?

Gerçeğe aykırı olan bu iddialarını desteklemek için, SBKP liderleri, 1960 Bildirisi'nden medet ummaya da cüret ediyorlar. 1960 Bildirisi, «sömürgecilik sisteminin güçlü bir parçalanma süreci içinde olduğundan söz etmiyor mu?» diyorlar. Fakat eski sömürgeciliğin hızla parçalandığını öne süren bu tez, sömürgeciliğin ortadan kalktığı yolundaki iddialarını hiçbir şekilde desteklemez. Bildiri «Amerika Birleşik Devletleri'nin bugün sömürgeciliğin temel direği olduğunu,» başını ABD'nin çektiği emperyalistlerin, yeni yöntemlerle ve yeni biçimlerde eski sömürgelerin halklarını sömürmeyi sürdürmek için umutsuz çabalara girdiklerini ve «Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde iktisadi denetim ve siyasal etki manivelasını ellerinde tutmaya çalıştıklarını» açıkça belirtiyor. Bildirinin bu cümleleri SBKP liderliğinin örtmeye çalıştığı gerçekleri teşhir ediyor.

SBKP liderleri, ulusal kurtuluş hareketlerinin, özünü iktisadi görevlerin oluşturduğu «yeni bir evre»ye ulaştığı yolunda bir teori de yarattılar. İddiaları şöyle: «Daha önceleri mücadele esas olarak

lişmesinde temel halka» haline gelmiştir.

Ulusal kurtuluş hareketleri yeni bir evreye girmiştir. Ama bu, hiçbir şekilde, SBKP liderliğince tanımlanan türden bir «yeni evre» değildir. Yeni evrede Asya, Afrika ve Lâtin Amerika halklarının siyasî bilinç düzeyi şimdiye kadarkinden çok daha fazla yükselmiştir ve devrimci hareket görülmemiş bir güçle ileriye atılmaktadır. Onlar emperyalist siyasi alanda sürdürülür» iken, bugün iktisadi sorun, «merkezi görev» ve «devrimin daha ileriki gegüçlerin kendi ülkelerindeki emperyalist uşaklarının tamamen yok edilmesini istiyorlar ve tam bir siyasi ve iktisadi bağımsızlığa kavuşmak için savaşıyorlar.

Şimdi bile bu ülkelerin ilk ve en acil görevi, emperyalizme, eski ve yeni sömürgeciliğe ve bunların uşaklarına karşı sürdürülen mücadelelerin daha da geliştirilmesidir. Bu mücadele, siyasi, iktisadi, askeri, kültürel, ideolojik alanlarda hâlâ şiddetle yürütülmektedir. Ve bütün bu alanlardaki mücadeleler en yoğun anlatımlarını, hâlâ emperyalistler doğrudan veya dolaylı silâhlı bastırma eylemlerine giriştikleri zaman kaçınılmaz biçimde silâhlı mücadeleye dönüşen siyasî mücadelede buluyor.

Bağımsızlığını yeni kazanmış ülkelerin bağımsız ekonomilerini geliştirmeleri önemlidir. Ama bu görev hiçbir zaman emperyalizme, eski ve yeni sömürgeciliğe ve bunların uşaklarına karşı sürdürülen mücadeleden ayrılmamalıdır.

Açıktır ki «sömürgeciliğin ortadan kalkmış olması» gibi, SBKP liderlerinin savundukları bu «yeni evre» teorisi de temsilciliğini Amerika Birleşik Devletleri'nin yaptığı yeni-sömürgeciliğin Asya, Afrika ve Latin Amerika'ya karşı saldırı ve yağmasını temi-

ze çıkarmak, emperyalizm ile ezilen uluslar arasındaki keskin çelişkiyi örtbas etmek ve bu kıtalar halkının devrimci mücadelesini felce uğratmak amacını gütmektedir.

Onların bu teorilerine göre tabii emperyalizm, eski ve yeni sömürgecilik ve bunların uşaklarıyla savaşmak artık gereksizdir; çünkü sömürgecilik ortadan kalkmaktadır ve iktisadi gelişme ve ulusal kurtuluş hareketlerinin merkezî görevi haline gelmiştir. Öyleyse bundan, ulusal kurtuluş hareketlerinden de artık büsbütün vazgeçebileceği sonucu çıkmaz mı?

Demek ki, SBKP liderlerince tanımlanan ve iktisadi görevlerin merkezî sorunu oluşturduğu türden bir «yeni evre»nin, emperyalizme, eski ve yeni sömürgeciliğe ve bunların uşaklarına hiçbir şekilde karşı koymayı öneren ve ulusal kurtuluş hareketlerinin artık istenmediği bir evreden başka birşey olmadığı açıktır.

EZİLEN ULUSLARIN DEVRİMİNİ YOK ETMEK İÇİN REÇETELER

Hatalı teorilerinin yanısıra, SBKP liderleri, büyük bir hamaratlıkla ezilen ulusların bütün dertlerine derman olan birtakım çareler de saptamışlar. Gelin, inceleyelim.

Birinci reçete, «barış içinde birlikte yaşama» ve «barışçıl rekabet» etiketini taşıyor.

SBKP liderleri, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının savaş sonrasında kazandıkları büyük ulusal kurtuluş hareketi zaferlerini, ısrarla, «barış içinde birlikte yaşama» ve «barışçıl rekabet» dedikleri şeye bağlıyorlar. SBKP Merkez Komite'sinin Açık Mektubu'nda şöyle deniliyor :

«Barış içinde birlikte yaşama koşullarında, son yıllarda proleteryanın sınıf mücadelesi ile halkların ulusal özgürlük mücadelelerinde, yeni ve önemli zaferler elde edilmiştir. Dünya devrimci süreci başarıyla gelişiyor.»

Ayrıca, ulusal kurtuluş hareketlerinin, farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde birlikte yaşaması ve birbirine karşıt iki toplumsal sistemin iktisadî rekabeti koşulları altında geliştiğini; barış içinde birlikte yaşama ile barışçıl rekabetin «yabancı tekellerin iktisadi egemenliğinden kurtul-

mak için savaşan halklara, kurtuluş süreçlerini genişletme açısından yararlı olduğunu» ve «kapitalist ilişki sisteminin tümüne» bu yolla «ezici bir darbe» vurulabileceğini de söylüyorlar.

Sosyalist ülkelerin hepsi, farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde birlikte yaşamasına ilişkin Leninist politikayı uygulamalıdır. Ama barış içinde birlikte yaşama ve barışçıl rekabet, halkların devrimci mücadelelerinin yerini alamaz. Tüm sömürgelerle bağımlı ülkelerin ulusal devrimlerinin zaferi, birincil olarak bunların kendi halk kitlelerinin devrimci mücadelesi ile kazanılmalıdır. Başka hiçbir ülkenin devrimci mücadelesi, bir ülkenin devrimci mücadelesinin yerini tutamaz.

SBKP liderleri, ulusal kurtuluş devrimleri zaferlerinin birincil olarak kitlelerin devrimci mücadelelerinden doğmadığını ve halkların kendi kendilerini kurtaramayacaklarını, emperyalizmin, barış içinde birlikte yaşama ve barışçıl rekabet yoluyla kendiliğinden çöküşünü beklemeleri gerektiğini söylüyorlar. Bu ise ezilen uluslara, emperyalist yağmaya ve köleliğe sonsuza dek boyun eğmelerini, direnme ve devrim hareketlerine girişmemelerini söylemekle birdir.

Ikinci reçetenin adı ise, geri kalmış ülkelere yardım'dır.

SBKP liderleri, bağımsızlığını yeni kazanmış ülkelere yaptıkları iktisadi yardımın ne kadar önemli bir rolü olduğundan söz edip övünüyorlar. Kruşçev yoldaş bu gibi yardımların bu ülkelerin, «yeni bir kölelik tehlikesinden kaçınmalarını» sağlayabileceğini ve, «onların ilerlemelerini hızlandırdığını ve normal gelişmelerine ve hatta bu ülkeleri sosyaliz

me giden yola çıkaracak o iç süreçlerin hızlanmasına katkıda bulunduğunu söylemiştir.

Sosyalist ülkelerin, bağımsızlığını yeni kazanmış ülkelere, enternasyonalizm esasına dayanan iktisadi yardımda bulunması gerekli ve önemlidir. Ama bu ülkelerin ulusal bağımsızlıkları ile toplumsal gelişmelerini doğuran ana nedenin, kendi halklarının devrimci mücadelesi değil de, yalnızca sosyalist ülkelerden aldıkları iktisadi yardım olduğu hiçbir durumda ileri sürülemez.

Açıkça söylemek gerekirse, son yıllarda SBKP liderlerinin bağımsızlığını yeni kazanmış ülkelere yardımları, siyaset ve amaç açısından çok şüphe götürür. Bağımsızlığını yeni kazanmış ülkelere yardıma ilişkin sorunlarda çoğu kez büyük devlet şövenizmi ve ulusal egoizm tutumunu takınıyorlar, yardımı alan ülkelerin iktisadi ve siyasi çıkarlarını zedeliyorlar ve bunun sonucu olarak da sosyalist ülkelerin adına gölge düşürüyorlar. Hindistan'a yardımlarına gelince, buradaki gizli amaçları ortadadır. Hindistan, Sovyetler Birliği'nin iktisadi yardımda bulunduğu, bağımsızlığına yeni kavuşmuş ülkelerin başında geliyor. Bu yardımın amacının, Nehru hükümetinin komünizme, halka ve sosyalist ülkelere karşı olmak şeklinde belirlenen siyasetini desteklemek olduğunun gizli saklı yanı yoktur. ABD emperyalistleri bile, böyle bir Sovyet yardımının «bizim (ABD'nin) çıkarlarımıza çok uygun» olduğunu belirtmiştir.

Ayrıca, SBKP liderleri, «geri kalmış ülkelere yardım» konusunda ABD emperyalizmi ile işbirliği yapmayı da açıkça teklif ediyorlar. Kruşçev, 1959 Eylül'ünde Amerika Birleşik Devletleri'nde yaptığı bir konuşmada şöyle diyor:

«Sizin ve bizim iktisadi başarılarımız, iki büyük devletimizin, iktisadi gelişme açısından yüzyıllarca geride kalmış halklara, daha kısa süre içinde kendi ayakları üzerinde durmaları için yardım etmemizi bekleyen bütün dünyaca alkışlanacaktır.»

Bakın hele! Modern sömürgeciliğin temel direği (yani ABD emperyalizmi) ezilen uluslara «daha kısa süre içinde kendi ayakları üzerinde durmaları için» yardım edecekmiş! SBKP liderlerinin, yeni - sömürgecilerin ortağı olmak istemeleri yetmezmiş gibi, bundan gurur da duymaları gerçekten şaşırtıcıdır.

Üçüncü reçete ise, silâhsızlanma adıyla sunuluyor.

Kruşçev şöyle diyor:

«Silahsızlanma, savaş güçlerini silahsızlandırma, militarizmi ortadan kaldırma, herhangi bir ülkenin iç işlerine silahlı müdahaleyi yasaklama ve sömürgeciliğin her biçimini tamamen ve kesinlikle yok etme demektir.»

Ayrıca şunları da söylüyor:

«Silahsızlanma, yeni kurulmuş ulusal devletlere yardım oranında büyük bir artışı gerçekleştirmeye uygun şartlar yaratacaktır. Eğer bütün dünyada askeri amaçlarla harcanan 120.000 milyon doların yüzde 8 veya 10'u bu amacın gerçekleş-

tirilmesinde kullanılırsa, yirmi yıl içinde yeryüzünün yokluk çeken bölgelerinde açlığa, hastalığa ve cehalete son vermek mümkün olacaktır.

Biz daima genel silahsızlanma mücadelesinin, emperyalistlerin silah yığması ve savaş hazırlıklarının sergilenmesi ve buna karşı çıkılması amacıyla sürdürülmesi gerektiği görüşünü savunduk. Fakat silahsızlanma yoluyla sömürgeciliğin tamamıyla ortadan kalkacağını kimse söyleyemez.»

Kruşçev bunları söylerken bir vaizi andırıyor. Dünyanın ezilmiş halkları, ne mutlu size! Eğer sabrederseniz, eğer emperyalistler silahlarını ellerinden bırakana kadar beklerseniz, yukardan size özgürlük inecek. Emperyalistler insafa gelene kadar bekleyin ki, dünyanın yoksulluk içindeki bölgeleri balla süt akan birer dünya cenneti haline gelsin!...

Bu yalnızca aldatıcı görüşler ortaya atmak değil, halkları afyonla uyutmaktır.

Dördüncü reçete, sömürgeciliğin Birleşmiş Milletler aracılığı ile ortadan kaldırılması etiketini taşıyor.

Kruşçev, Birleşmiş Milletler, sömürgeciliği kaldırmak için gerekli tedbirleri alırsa, «Şimdi yabancıların egemenliği altında olmanın ayıbını taşıyan halkların, yabancı zulmünden barışçıl yollarla kurtulmak için derhal gerçekleşebilecek kesin bir imkâna sahip olacakları»nı ileri sürüyor.

1960 Eylülünde, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada, Kruşçev, «Sömürgeci yönetim sisteminin ortadan kaldırılmasını Birleşmiş

Milletler Örgütü savunmazsa, kim savunur?» diye sormuştu.

Bu, çok garip bir sorudur. Kruşçev'e göre, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın devrimci halkları sömürgeciliği kendi kendilerine ortadan kaldırmamalıdır ve kaldıramazlar. Birleşmiş Milletler'den medet ummalıdırlar.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda Kruşçev şunları da söylemişti:

> **«İşte bunun içindir ki, Batı ülkeleri halklarının, hükümetlerinin ve Birleşmiş Milletler'in bu yüksek kurulundaki temsilcilerinin aklına ve uzak görüşlülüğüne baş vuruyoruz. Sömürgeci yönetim sisteminin ortadan kaldırılması için alınması gerekli tedbirler üzerinde anlaşalım ve böylelikle bu doğal, tarihi süreci çabuklaştıralım!»**

Birleşmiş Milletlerden yardım beklemekle, aslında, emperyalistlerden yardım beklediği açıktır. Olgular, hâlâ emperyalistlerin denetimi altında bulunan Birleşmiş Milletler'in, sömürgeci yönetimi ancak savunup kuvvetlendirebileceğini, fakat asla ortadan kaldıramayacağını gösteriyor.

Kısaca belirtmek gerekirse, SBKP liderlerinin ulusal kurtuluş hareketleri yararına bulduğu çareler; emperyalistlerin sömürgecilikten vazgeçeceklerini ve ezilen uluslara ve halklara özgürlük ve kurtuluş bağışlayacaklarını ve bunun içinde tüm devrimci teorilerin, taleplerin ve mücadelelerin modasının geçtiğine ve bunların artık gereksiz olduğuna, dolayısiyle bu hareketlerden kesinlikle vazgeçilmesi gerektiğine halkı inandırmak için uydurulmuştur.

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARINA KARŞI ÇIKMA

Ulusal kurtuluş hareketleri ile savaşlarını desteklediklerinden söz etmelerine rağmen, SBKP liderleri Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının devrimci mücadelelerini bırakmaları için akıllarına gelen her yola başvuruyorlar, çünkü bu devrimci fırtına onları da adamakıllı korkutuyor.

SBKP liderlerinin ünlü «teori»sine göre, «ufacık bir kıvılcım bile dünya çapında bir yangına yol açabilir» ve dünya savaşı da zorunlu olarak, insanlığı yeryüzünden silecek termo-nükleer bir savaş olacaktır. Bunun için de, Kruşçev, «zamanımızda 'yöresel savaşlar' çok tehlikelidir» ve «savaş alevlerine yol açabilecek kıvılcımları söndürmek için vurgücümüzle uğraşacağız,» diye kükrüyor. Bunları söylerken, haklı ve haksız savaşlar arasında bir ayırım yapmayan Kruşçev, Komünizmin haklı savaşları destekleme ilkesine de ihanet ediyor.

İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen onsekiz yılın tarihi, emperyalistlerle uşakları, zorbaca yönetimlerini süngü zoruyla sürdürdükleri ve ezilen ulusların devrimini bastırmak için şiddete başvurdukları sü-

rece ulusal kurtuluş savaşlarından kaçınılamayacağını göstermiştir.

Emperyalistlerle uşaklarına karşı açılan ve sonu gelmeyen bu büyük ve küçük çaptaki savaşlar, emperyalist savaş kuvvetlerine ağır bir darbe indirmiş, dünya barışını savunan kuvvetleri güçlendirmiş ve emperyalistlerin bir dünya savaşı çıkarma tasarısını uygulamalarına etkili biçimde engel olmuştur. Açıkça söylemek gerekirse, Kruşçev'in, barış uğruna devrim kıvılcımlarını «söndürmek» gerektiği yolundaki yaygarası, barışı koruma adına devrime karşı çıkmaya yeltenmekten başka birşey değildir.

Bu yanlış görüş ve siyasetten yola çıkan SBKP liderleri, yalnızca ezilen ulusların, kurtuluşları için verdikleri devrimci mücadeleden vazgeçmelerini, emperyalist ve sömürgecilerle «barış içinde yaşama»larını istemekle kalmıyor; emperyalizmle bir olup Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki devrim kıvılcımlarını söndürmek için çeşitli yöntemler kullanacak kadar ileri de gidiyor.

Cezayir halkının ulusal kurtuluş savaşını örnek olarak alalım: SBKP liderliği, uzun süre Cezayir halkını desteklemekten kaçındığı gibi, Fransız emperyalizminin **tarafını tutmak**tan çekinmedi. Kruşçev, Cezayir'in ulusal bağımsızlığını, Fransa'nın bir «iç sorunu» olarak nitelendirdi. 3 Ekim 1955'de Cezayir sorunu üzerinde konuşurken, «şimdiye kadar ve şimdi öncelikle göz önünde tuttuğum nokta, SSCB'nin diğer devletlerin iç işlerine karışmaması olmuştur.» demişti. 27 Mart 1958'de ise, **Le Figaro'** nun bir muhabirini kabul ettiğinde, «Fransa'nın zayıflamasını değil, daha da güçlenmesini istiyoruz,» diyordu.

SBKP liderleri, Fransa'nın gözüne girmek istedikleri için uzun süre Cezayir Cumhuriyeti geçici hükümetini tanımaya cesaret edemediler. Ancak, Cezayir halkının Fransız saldırısına karşı giriştiği direnme savaşının zaferle sonuçlandığı kesinlikle belirlendikten ve Fransa Cezayir'ine bağımsızlığını kabul etmek zorunda kaldıktan sonradır ki, telaş içinde Cezayir hükümetini tanıdılar. Bu yakışıksız tutumun utancını sosyalist ülkeler çekti. SBKP liderleri, ise utanç verici davranışlarıyla övünürcesine, Cezayir halkının bedelini kanıyla ödediği zaferin, «barış içinde birlikte yaşama» siyasetinin bir sonucu olduğunu söylüyorlar.

SBKP liderlerinin Kongo sorununda oynadıkları role de bir göz atalım. Kongo halkının, sömürgeciliğe karşı verdiği silâhlı mücadelede etkin biçimde desteklemeyi reddettikleri gibi, Kongo'daki kıvılcımı söndürmek için ABD emperyalizmi ile «iş birliği yapmaya»'da can atıyorlardı.

13 Temmuz 1960'da, Sovyetler Birliği, Kongo'ya B.M. gücü gönderilmesine ilişkin Güvenlik Konseyi önergesine, ABD ile birlikte kabul oyu verdi. Böylelikle de ABD emperyalistlerinin, Kongo'daki silahlı müdahalelerinde Birleşmiş Milletler bayrağını kullanmalarına yardımcı oldu. Sovyetler Birliği, B.M. gücüne ulaşım araçları da sağladı. 15 Temmuzda, Kasavubu ile Lumumba'ya çektiği bir telgrafta, Kruşçev, «Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin yararlı bir iş yaptığını» söylüyordu. Ondan sonra da, Sovyet basını «Kongo Cumhuriyeti hükümetine ülkenin bağımsızlığını ve egemenliğini savunması için yardım eden» Birleşmiş Milletler'e bir övgü düzme yarışına başladı ve Birleşmiş Milletler'in «kesin tedbirler» alacağını umduğunu belirtti. Sovyet

hükümeti, 21 Ağustos ve 10 Eylül tarihli bildirilerinde, Kongo halkını ezen Birleşmiş Milletler'i övmeye devam ediyordu.

1961'de, SBKP liderleri Gizenga'yı, B.M. birliklerinin «himayesinde» toplanan Kongo parlamentosuna girmesi ve kukla hükümete katılması için kandırdılar. SBKP liderliği gerçekleri hiçe sayarak, Kongo parlamentosunun toplanmasının, «genç cumhuriyetin hayatında önemli bir olay» ve «ulusal güçlerin bir başarısı» olduğunu ileri sürdü.

SBKP liderliğinin bu yanlış siyasetiyle, Kongo'ya karşı giriştiği saldırıda ABD emperyalizmine büyük bir hizmette bulunduğu açıktır. Lumumba katledildi, Gizenga hapsedildi, daha birçok yurtsever baskıya uğradı ve Kongo'nun ulusal bağımsızlık mücadelesi de engellendi. SBKP liderliği bütün bunlardan ötürü bir sorumluluk duymuyor mu acaba?

ÇAĞDAŞ DÜNYA ÇELİŞKİLERİNİN YOĞUNLAŞTIĞI BÖLGELER

Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın devrimci halklarının, SBKP liderlerinin ulusal kurtuluş hareketleri ve savaşları konusunda dediklerine de, yaptıklarına da aldırmaması son derece doğal bir davranıştır. Ama SBKP liderleri bundan gerekli dersi alıp yanlış çizgilerini ve siyasetlerini değiştirmemişlerdir. Tam tersine, bu şekilde küçük düşürülmelerine kızarak, Çin Komünist Partisi ile diğer Marksist-Leninist partilere karşı, iftiralardan oluşan bir dizi saldırıya geçmişlerdir.

SBKP Merkez Komitesi'nin Açık Mektubu, Çin Komünist Partisi'ni «yeni bir teori» ortaya atmakla suçluyor. Şöyle diyor:

> **«... yeni teoriye göre çağımızın en büyük çelişkisi, sosyalizm ile emperyalizm arasındaki çelişki değil de, ulusal-kurtuluş hareketi ile emperyalizm arasındaki çelişkiymiş, Çinli yoldaşların iddialarına göre, emperyalizme karşı mücadelede belirleyici güç, dünya sosyalizm sistemi değil, uluslararası işçi sınıfının mücadelesi**

de değil, fakat yine ulusal-kurtuluş hareketiymiş.»

Her şeyden önce, bu tamamen uydurma bir iddiadır. 14 Haziran tarihli mektubumuzda, çağdaş dünyadaki temel çelişkileri şöyle sıralamıştık: Sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişki, kapitalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki, ezilen uluslar ile emperyalizm arasındaki çelişki ile, emperyalist ülkelerin ve tekelci kapitalist grupların kendi aralarındaki çelişkiler.

Ayrıca şu noktaya da dikkati çekmiştik: Sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişki, temelde farklılık gösteren iki sosyal sistem yani sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişkidir. Ve şüphesiz ki, çok keskindir. Ama Marksist - Leninistler, dünyadaki çelişkilere yalnızca ve tamamen sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişkilerden oluşuyor gözüyle bakmamalıdır.

Görüşümüz mümkün olabileceği kadar açıktır.

14 Haziran tarihli mektubumuzda, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki devrimci durumla, ulusal hereketinin önemini açıkladık. Söylediklerimiz şunlardır:

I. «Çağdaş dünyadaki çeşitli tipteki çelişkiler, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın geniş bölgelerinde yoğunlaşmıştır; bunlar, emperyalist yönetim altında bulunan bölgelerin, saldırıya en açık olanları ve dünya devriminin emperyalizme doğrudan darbeler indiren fırtına merkezleridir.»

2. «Bu alanlardaki ulusal demokratik devrimci

hareket ile, uluslararası sosyalist devrimci hareket, çağımızın iki büyük akımıdır.»

3. «Bu bölgelerdeki ulusal demokratik devrim- çağdaş proleter dünya devriminin önemli bir bileşenidir.»

4. «Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının anti-emperyalist devrimci mücadeleleri emperyalizmin eski ve yeni-sömürgeciliğin egemenliğinin temeline darbeler indirmekte ve onu çökertmektedir ve artık dünya barışının savunulmasında güçlü bir kuvvet haline gelmiştir.»

5. «Bu nedenle, bir bakıma uluslararası proleter devrimi davasının tümüyle, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu meydana getiren bu bölgeler halkının devrimci mücadelelerinin sonucuna bağlı olduğu söylenebilir.»

6. «Bunun için de, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının anti-emperyalist devrimci mücadelesinin yalnızca bölgesel önem taşımadığı, tersine proleter dünya devrimi davasının tümü açısından, genel bir önem taşıdığı kesin bir gerçektir.»

Bunlar, Marksist-Leninist tezler, çağımızın gerçeklerinden hareketle, bilimsel çözümleme yoluyla elde edilmiş sonuçlardır.

Bu gün, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da devrimci durumun son derece elverişli olduğunu kimse inkar edemez. Bu gün Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki ulusal kurtuluş hareketleri, emperyalizme doğrudan darbeler indiren en önemli güçlerdir. Dünyanın çelişkileri, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da yoğunlaşmıştır.

Dünya çelişkilerinin, dünya siyasi mücadelelerinin merkezi sabit değildir; uluslararası mücadelelerle devrimci durumdaki değişikliklere göre yer değiştirir. Biz inanıyoruz ki, Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'da, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki ve mücadelenin gelişmesiyle, kapitalizmin bu yuvalarında, emperyalizmin can damarlarında da büyük savaş günü gelip çatacaktır. O gün gelince, dünya siyasi mücadelelerinin, dünya çelişkilerinin merkezi de şüphesiz Batı Avrupa ile Kuzey Amerika olacaktır.

Lenin, 1913'te şöyle diyordu:

> **«... Asya'da, büyük dünya fırtınalarının yeni bir kaynağı ortaya çıktı... Şimdi içinde yaşadığımız çağ işte bu fırtınaların ve bunların Avrupa üzerindeki «dolaylı etkisinin' çağıdır.»** (Lenin, Seçme Eserler, Internatioanal Publishers, New York, 1943, Cilt XI, s. 51).

Stalin, 1925'te şunları söylemiştir:

> **«Sömürgeler, emperyalizmin başlıca cephe gerisini oluşturmaktadırlar. Bu cephe gerisinin devrimcileşmesi, yalnızca onu bu cephe gerisinden yoksun bırakacağı için değil, aynı zamanda Doğu'nun devrimcileşmesi Batı'aaki devrimci bunalımın şiddetlenmesine güçlü bir itiş sağlayacağı için de, emperyalizmi mutlaka yıkacaktır.»**

(Stalin, Bütün Eserleri, LPH, Moskova, 1954, Cilt VII, s. 235-36).

Lenin ile Stalin'in bu sözlerinin yanlış olmasına imkân var mı? Ortaya koydukları tezler, uzun zamandan beri Marksist-Leninist öğretinin alfabesi olagelmiştir. SBKP liderlerinin ulusal kurtuluş hareketini küçümseme eğiliminde oldukları için, Marksizm-Leninizm'in alfabesini ve burunlarının dibindeki apaçık olguları yok farzettikleri ortadadır.

DEVRİMDE ÖNDERLİĞE İLİŞKİN LENİNİST GÖRÜŞÜN ÇARPITILMASI

SBKP Merkez Komitesi, 14 Temmuz tarihli Açık Mektubunda, Çin Komünist Partisi'nin ulusal kurtuluş hareketinde proleteryanın önderliği sorununa ilişkin görüşüne saldırıyor. Diyor ki:

> **«Çinli yoldaşlar Lenin'i 'düzeltmek' ve emperyalizme karşı dünya mücadelesinde hegemonyanın işçi sınıfında değil de küçük burjuvazide, ya da ulusal burjuvazide hatta 'bazı yurtsever-düşünceli krallar, prensler ve aristokratların' elinde olmasını istiyor.»**

Bu, Çin Komünist Partisi'nin görüşlerinin bilerek çarpıtılmasıdır.

Proletaryanın, ulusal kurtuluş hareketine önderlik etmekte ısrar etmesi gereğini tartışırken, ÇKP Merkez Komitesi'nin 14 Haziran tarihli mektubunda şöyle deniyor:

«Tarih, bu bölgelerdeki (Asya, Afrika ve Latin Amerika) proleter partilerine emperyalizme, eski ve yeni-sömürgeciliğe karşı ve ulusal bağımsızlık ile halk demokrasisi için verilen mücadelenin bayrağını yüksekte tutma, ulusal demokratik devrimci hareketin önünde yürüme ve sosyalist bir gelecek için çaba gösterme gibi şerefli bir görev emanet etmiştir.

.....

Proletarya ve partisi, işçi-köylü ittifakı temeli üzerinde birleştirilebilecek bütün tabakaları birleştirmeli ve emperyalizm ile uşaklarına karşı geniş bir birleşik cephe meydana getirmelidir. Bu birleşik cepheyi pekiştirmek ve daha da yaygınlaştırmak için, proleter partisinin ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığını koruması ve devrimin önderliğini yapma konusunda ısrar etmesi gerekir.

Ulusal kurtuluş hareketinde geniş bir anti-emperyalist birleşik cephe kurmanın gerekliliği konusunda tartışırken ise, ÇKP Merkez Komitesi'nin mektubunda şunlar söyleniyor:

Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen ulusları ve halkları acil bir görevle karşı karşıya bulunuyorlar: Emperyalizm ve uşakları ile savaşmak.

.....

Bu bölgelerde nüfusun çok büyük bir kesimleri, emperyalizmin kölesi olmaya kar-

şı çıkıyor. Bu kesimlere yalnızca işçiler, köylüler, aydınlar ve küçük burjuvazi değil, aynı zamanda yurtsever ulusal burjuvazi ve hatta yine bazı yurtsever krallar, prensler ve aristokratlar da dahildir.

Görüşlerimiz son derece açıktır. Ulusal kurtuluş hareketinde hem proleteryanın önderliği konusunda ısrar etmek, hem de geniş bir anti-emperyalist birleşik cephe kurmak gereklidir. Peki, bu görüşlerin neresi yanlış? SBKP liderliği neden bu doğru görüşleri çarpıtıyor ve bunlara hücum ediyor?

Lenin'in, devrimde proleteryanın önderliği konusundaki görüşlerini bir yana bırakan SBKP liderleridir, biz değiliz.

SBKP liderlerinin yanlış çizgileri emperyalizm ve sömürgecilikle savaşma görevini tamamen bir yana bırakıyor ve ulusal kurtuluş savaşlarına karşı çıkıyorlar. Bu demektir ki, ezilen uluslarla ülkelerin proletaryası ile Komünist Partilerinin, emperyalizme karşı çıkma ve ulusal bağımsızlık için mücadele bayrağını katlayıp başkalarına teslim etmesini istiyorlar. Bu durumda nasıl olur da, anti-emperyalist bir birleşik cepheden ya da proletarya önderliğinden bahsolunabilir?

SBKP liderlerinin ortaya attığı bir başka fikir de, bir ülke, kimin liderliğinde olursa olsun, hatta bu lider Nehru gibi gerici bir milliyetçi bile olsa bu ülkenin sosyalizmi kurabileceği yolundadır. Bu fikir ise bizi proletarya önderliği düşüncesinden daha da uzaklaştırıyor.

SBKP Merkez Komitesi'nin Açık Mektubu, sosyalist kamp ile bir yandan kapitalist ülkelerdeki

işçi sınıfı hareketi, diğer yandan da ulusal kurtuluş hareketi arasındaki karşılıklı dayanışma ilişkisini yanlış yorumluyor. Çünkü, ulusal kurtuluş hareketine, sosyalist ülkelerin ve metropol ülkelerdeki işçi sınıfı hareketinin «önderlik etmesi» gerektiğini ileri sürüyor. Üstelik, bu görüşün, Lenin'in proletaryanın önderliği görüşüne dayandığını iddia etmek küstahlığında da bulunuyorlar. Oysa bu, Lenin'in düşünüşünün tümüyle ve açıkça saptırılmasıdır, revizyonudur ve SBKP liderlerinin ezilen ulusların devrimci hareketine, devrimi yoketme biçimindeki kendi çizgilerini kabul ettirmek istediklerini gösterir.

MİLLİYETÇİLİK ve YOZLAŞMA YOLU

SBKP liderleri, 14 Temmuz tarihli Açık Mektuplarında, Çin Komünist Partisi'ni, «Ulusal-kurtuluş hareketini, uluslararası işçi sınıfından ve onun eseri olan sosyalist dünya sisteminden tecrit etmekle» suçlamaya teşebbüs ediyorlar. Bizi, ayrıca, ulusal kurtuluş hareketini, sosyalist sistemden ve kapitalist Batı ülkelerindeki işçi-sınıfı hareketinden «ayırmakla» ve birinciyi ikincinin «karşısına koymakla» da suçluyorlar. Fransız Komünist Partisi gibi, SBKP liderlerinin dediğini yüksek sesle tekrarlayan başka Komünistler de var.

Peki ama, olgular nelerdir? Ulusal kurtuluş hareketini, sosyalist kampın ve kapitalist Batı ülkelerindeki işçi-sınıfı hareketinin karşısına koyan, ulusal kurtuluş hareketini desteklemeyen ve hatta ona karşı çıkan SBKP liderleri ile bunların izleyicilerinden başkası değildir.

Çin Komünist Partisi, bütün halkların devrimci mücadelelerinin birbirini desteklediğini tutarlı olarak ileri sürmüştür. Biz daima, ulusal kurtuluş hare-

ketini Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi görüş açısından bir bütün olarak proleter dünya devrimi açısından ele aldık. Ulusal kurtuluş devriminin muzaffer bir biçimde gelişmesinin, sosyalist kamp, kapitalist ülkelerdeki işçi-sınıfı hareketi ve dünya barışını savunma açısından büyük önem taşıdığına inanıyoruz.

Ama SBKP liderleri ile izleyicileri, bu önemi kabul etmekten kaçınıyorlar. Onlar, yalnızca sosyalist kampın ulusal kurtuluş hareketini desteklediğinden sözediyor, ve ikincinin birinciyi desteklediğini hiç sözkonusu etmiyorlar. Yalnızca kapitalist Batı ülkelerindeki işçi-sınıfı hareketinin emperyalizme indirdiği darbelerden bahsedip, ulusal kurtuluş hareketinin emperyalizme indirdiği darbelerden bahsedip, ulusal kurtuluş hareketinin aynı doğrultudaki rolünü ya küçümsüyor ya da hiç gözönüne almıyorlar. Onların görüşü Marksizm-Leninizmle çelişkiye düşüyor ve olguları dikkate almıyor; bunun için de yanlıştır.

Sosyalist ülkeler ile ezilen ulusların devrimi ve kapitalist ülkelerdeki işçi-sınıfı hareketi ile ezilen ulusların devrimi arasındaki ilişki karşısında nasıl bir tutumun benimsenmesi gerektiği sorunu, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminin savunulması ya da tamamen bir yana bırakılması gibi önemli bir ilkeyi içerir.

Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine göre, devriminde zafer kazanmış her sosyalist ülke, ezilen ulusların kurtuluş mücadelelerini etkin biçimde desteklemeli ve onlara yardımcı olmalıdır. Sosyalist ülkeler, dünyadaki bütün ezilen ulusiar ve halkların devrimini destekleyecek ve geliştirecek üs bölgeleri haline gelmeli, onlarla en ya-

kın birliği kurmalı ve proleter dünya devriminin yükünü taşımalıdır.

Ama SBKP liderleri, sosyalizmin bir veya birkaç ülkede zafer kazanmasını, proleter dünya devriminin amacına erişmiş olması şeklinde yorumluyorlar. Ulusal kurtuluş devrimini kendilerinin barış içinde birlikte yaşama şeklindeki genel çizgilerine ve kendi ülkelerinin ulusal çıkarlarına bağımlı kılmak istiyorlar.

1925'te Stalin, Troçkistler ve Zinovievcilerin temsil ettiği tasfiyecilerle savaştığı zaman, tasfiyeciliğin tehlikeli niteliklerinden birinin de şu olduğuna işaret etmişti:

> **... uluslararası proleter devrimine inançsızlık, onun zafer kazanacağına inançsızlık, sömürgeler ve bağımlı ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketine karşı şüpheci bir tutum... sosyalizmin bir ülkede zafer kazanmasının bir amaç olduğu gerçeğinin dayandığı, enternasyonalizmin alfabesini anlayamamak.** (Stalin, **yukarıda adı geçen eser,** s. 169.)

Şunları da ekliyordu:

> **Bu, milliyetçilik ve yozlaşma yolu, proleteryanın enternasyonal siyasetinin tamamen tasfiye edilmesi yoludur, çünkü bu hastalığa tutulan kişiler ülkemizi, dünya devrimci hareketi denen bütünün bir parçası olarak değil, bu hareketin başı ve sonu olarak görüyor ve bütün diğer ülkelerin çıkarlarının ülkemizin çıkarlarına**

feda edilmesi gerektiğine inanıyorlar. (Aynı eser, s. 169-170).

Stalin, tasfiyecilerin düşünme çizgisini şöyle tanımlıyordu:

> **Çin'deki kurtuluş hareketini desteklemek mi? Niçin? Bu tehlikeli olmaz mı? Bizi öteki ülkelerle çatışmaya sürüklemez mi? Diğer «gelişmiş» devletlerle birleşerek Çin'de «etki alanları» yaratsak ve Çin'den kendi çıkarımız için bir şeyler kapsak daha iyi değil mi? Bu hem yararlı, hem de emin bir iş olur... Ve buna benzer bir sürü söz. (Aynı eser,** s. 170.).

Şu sonuca varıyordu:

> **Ekim Devriminin dış siyasetini tasfiye etmeye çalışan ve yozlaşma tohumlarını eken yeni tipte milliyetçi «düşünce tarzı» işte böyledir. (Aynı eser,** s. 170).

SBKP'nin şimdiki liderleri eski tasfiyecilerden de ileri gittiler. Kurnazlıklarıyla övünerek, yalnızca «hem yararlı hem emin» olanla ilgileniyorlar. Emperyalist ülkelerle bir uyuşmazlığa düşmekten ölesiye korktukları için ulusal kurtuluş hareketlerine karşı çıkmaya kararlılar. İki «süper devlet»in, bütün dünyada etki alanları kurması fikriyle sarhoş olmuşlar.

Stalin'in, tasfiyecilere ilişkin eleştirisi, SBKP'nin şimdiki liderlerini de çok iyi tanımlıyor. Onlar tasfiyecilerin izinden giderek, Ekim Devriminin dış si-

yasetini tasfiye edip milliyetçilik ve yozlaşma yoluna sapmışlardır.

Stalin şöyle uyarmıştı:

> **... Zaferi kazanan ilk ülkenin, dünya devrimci hareketinin sancaktarlığı rolünü ancak tutarlı bir enternasyonalizme ve Ekim Devrimi'nin dış siyasetine dayanarak elinde tutabileceği ve dış siyasette en az direnme ve milliyetçilik yolunun zaferi kazanan ilk ülkenin tecridi ve çürümesi yolu olacağı açıktır. (Aynı eser,** s. 171).

Stalin'in bu uyarması, SBKP'nin şimdiki liderleri için ciddi, pratik bir önem taşıyor.

BİR SOSYAL ŞOVENİZM ÖRNEĞİ

Proleter enternasyonalizmine göre, ezen ulusların proletarya ve Komünistleri de, aynı şekilde. ezilen ulusların hem ulusal bağımsızlık hakkını, hem de kurtuluş mücadelelerini etkin biçimde desteklemelidir. Ezilen ulusların desteğiyle, ezen ulusların proletaryası da devrimini daha kolay kazanacaktır.

Lenin, şunları söylerken, bu gerçeğin tam üstüne basmıştı:

> **Eğer, Avrupa ve Amerika'daki işçiler, sermayeye karşı mücadeleleri sırasında, yine sermayenin ezdiği yüz milyonlarca «sömürge» köleleriyle yakın ve tam bir birlik kurmasalardı, ileri ülkelerdeki devrimci hareket sahtekârlıktan başka birşey olmazdı.** (Lenin, **Seçme Eserler**, FLPH, Moskova, 1951, Cilt II, Bölüm 2, s. 472-73).

Ne var ki, kendine Marksist-Leninist adını veren bazı kimseler, tam da bu temel ilkede Marksizm-Leninizm'i bir yana bırakıyorlar. Fransız Komünist Partisi, bunun tipik bir örneğidir.

FKP liderleri, uzun süredir siyasi, iktisadi ve askeri alanlarda Fransa'daki ABD emperyalist denetimine ve kısıtlamalarına karşı güçlü bir savaş vermeyi reddederek Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı Fransız Ulusal mücadelesinin bayrağını da De Gaulle gibi kişilerin eline teslim ederek ABD emperyalizmine karşı mücadeleyi bir yana bırakmışlardır. Diğer yandan, Fransız emperyalistlerinin sömürgelerdeki çıkarlarını savunmak için çeşitli düzenlere başvurmuş, türlü bahaneler bulmuş, Fransız sömürgelerindeki ulusal kurtuluş hareketlerini desteklemek bir yana bunlara karşı çıkmış ve özellikle ulusal devrimci savaşlara karşı çıkmışlar, böylelikle de şövenizmin batağına saplanmışlardır.

Lenin, **«Avrupalılar çoğunlukla sömürgelerdeki halkların da ulus olduğunu unutuyor, ama böyle bir unutkanlığı hoş görmek, şövenizmi hoş görmek olur»** demişti. (Lenin, **Toplu Eserler,** International Puplishers, New York, 1942, cilt XIX, s. 250). Ama temsilciliğini Thorez yoldaşın yaptığı Fransız Komünist Partisi, yalnızca bu «unutkanlığı» hoş görmekle kalmamış, Fransız sömürgeleri halklarına açıkça «Fransızlaşmış» gözüyle bakmış, Fransa'dan ayrılarak ulusal bağımsızlığa kavuşma haklarını tanımayı reddetmiş, ve Fransız emperyalistlerinin izlediği «ulusal özümleme» siyasetini açıkça desteklemiştir.

On yılı aşkın süredir, Fransız Komünist Partisi liderleri, Fransız emperyalistlerinin sömürge politikasına uymuş ve Fransız tekelci sermayesinin bir uzantısı hizmeti görmüştür. 1946'da Fransız tekelci kapitalist yöneticilerin, bir Fransız Birliği meydana getirmeyi teklif ederek, yeni-sömürgeci bir oyuna başvurdukları zaman onların peşinden gitmişler ve «Fransız Birliğini daima 'özgür halkların özgür bir-

liği' olarak görmüştük» ve «Fransız Birliği, Fransız halkı ile eskiden Fransa'ya bağlı olan deniz aşırı ülkeler halkları arasındaki ilişkilerin, yeni bir temel üzerinde düzenlenmesini sağlayacaktır» demişlerdir.

1958'de Fransız Birliği çöküp Fransız hükümeti, sömürge sistemini korumak için bir Fransız Topluluğu kurulmasını teklif ettiği zaman, FKP liderleri yine bu görüşe uymuş ve «gerçek bir topluluk yaratılmasının olumlu bir olay olduğuna inanıyoruz» demişlerdir.

Üstelik Fransız sömürgeleri halklarının ulusal bağımsızlık isteklerine karşı çıkarken FKP liderleri onları korkutmaya çalışmış ve «Fransız birliğinden ayrılma yolundaki girişimler yalnızca emperyalizmi güçendirmeye yarayacaktır; bağımsızlık kazanılsa bile bu geçici, önemsiz ve sahte olacaktır,» demişlerdir. Ayrıca açıkça, «Asıl sorun, şimdiden önüne geçilmez hale gelen bu bağımsızlığın Fransa ile mi, yoksa Fransa dışında ve Fransa'ya karşı mı olacağıdır. Ülkemizin çıkarları bu bağımsızlığın, Fransa ile olmasını gerektiriyor.» demekten de çekinmemişlerdir.

Cezayir sorununda ise, FKP liderlerinin şövenist tutumları daha da açığa çıkıyor. Son zamanlarda, uzun süredir «Cezayir halkının haklı özgürlük isteğini tanıdıklarını» söyleyerek kendilerini mazur göstermek istediler. Ama olgular nedir?

FKP liderleri uzun süre Cezayir'in ulusal bağımsızlık hakkını kabul etmeyi reddettiler; Fransız tekelci kapitalistlerinin izinden giderek, «Cezayir'in Fransa'nın ayrılmaz bir parçasını oluşturduğu»nu ve Fransa'nın, «şimdi de, gelecekte de, Afrika'da büyük bir güç olması gerektiği»ni ileri sürerek yay-

garayı kopardılar. Thorez ve diğerlerini, en çok Cezayir'in her yıl Fransa'ya «bir milyon baş koyun» ve büyük miktarda buğday vererek, Fransa'nın «et darlığı» sorununu çözmesi ve «tahıl açığımızı kapatabileceği» düşüncesi ilgilendiriyordu.

Bakın hele! FKP liderlerinin ateşli şövenizminin derecesini anlıyorsunuz ya! Proleter enternasyonalizmiyle zerre kadar ilgileri var mı? Nereleri benziyor proleter devrimcisine? Bu şövenist tutumu takınmakla onlar uluslararası proletaryanın temel çıkarlarına, Fransız proletaryasının temel çıkarlarına ve Fransız ulusunun gerçek çıkarlarına ihanet ediyorlar.

IRKÇILIK TEORİSİ VE SARI TEHLİKE TEORİSİ'NE KARŞI

Ulusal kurtuluş hareketlerine karşı çıkmakta kullandıkları bütün harika silahları tükenince, SBKP liderleri şimdi emperyalist teorilerin en gericisi olan ırkçılıktan medet umacak hale düşmüştür. ÇKP nin, ulusal kurtuluş hareketlerini kararlı olarak destekleme şeklindeki doğru tutumunu, «ırksal ve coğrafik engeller yaratma», «sınıfsal yaklaşım yerine ırksal yaklaşımı koyma» ve «Asya ve Afrika halklarının ulusal hatta ırksal önyargılarından yararlanmak» şeklinde tanımlıyorlar.

Eğer Marksizm-Leninizm diye birşey varolmasaydı, belki de böyle yalanlarla insanları kandırmak mümkün olurdu. Bu yalanları uyduranların talihsizliği ters bir devirde yaşamalarından doğuyor, çünkü Marksizm-Leninizm artık insanların yüreğine işlemiştir. Stalin'in de çok haklı olarak işaret ettiği gibi Leninizm «siyahlarla beyazlar, Avrupalılarla Asyalılar ve emperyalizmin «uygar» ve «uygar olmayan» köleleri arasındaki duvarı yıkmıştır.» (Stalin, **yukarıda adı geçen eser,** Cilt VI, s. 144). SBKP liderleri-

nin bu ırkçılık duvarını yeniden örme çabaları boşunadır.

Son çözümlemede, çağdaş dünyadaki ulusal sorun bir sınıf mücadelesi ve anti-emperyalist mücadele sorunudur. Bugün her ırktan-beyaz, kara, sarı, kızıl-işçiler, köylüler, devrimci aydınlar anti-emperyalist ve yurtsever burjuva öğeler ile diğer yurtsever ve anti-emperyalist aydınlanmış kişiler, temsilciliğini ABD'nin yaptığı emperyalistlere ve emperyalist uşaklarına karşı geniş bir birleşik cephe meydana getirmiştir. Bu birleşik cephe günden güne genişlemekte ve güçlenmektedir. Burada sorun, beyazların mı yoksa siyahların mı tarafını tutmak değil, ezilen halklarla ulusların mı, yoksa bir avuç emperyalist ile gericinin tarafını mı tutmak gerektiği sorunudur.

Marksist-Leninist sınıf tutumuna göre, ezilen uluslar kendileriyle emperyalistler ve sömürgeciler arasında açık bir sınır çizgisi çekmelidir. Bu çizgiyi belirsizleştirmek ise, emperyalizme ve sömürgeciliğe hizmet eden şövenist bir görüşü temsil eder.

Lenin, şöyle demişti:

> **İşte ezen uluslarla ezilen uluslar arasında var olan ve emperyalizmin özünü oluşturduğu halde, sosyal-şövenistlerin ve Kautsky'nin sahtekârlıkla görmezden geldikleri ayırım, tam da bu nedenle Sosyal-Demokratik programın merkezî noktasını meydana getirmelidir.** (Lenin, **Seçme Eserler,** New York, cilt V, s. 284).

Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının anti - emperyalist mücadeledeki birliğinin, «coğrafik ve

ırksal ilkelere dayandığı» iftirasını ortaya atmakla, SBKP liderlerinin kendilerini sosyal-şövenistlerin ve Kautsky'nin durumuna düşürdükleri bellidir.

SBKP liderleri Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki ulusal kurtuluş hareketlerini, beyaz ırk dışındakilerin beyaz ırka karşı giriştiği bir hareket olarak tanımlayarak, «ırkçılık teorisinin» tezgâhtarlığını yaparken; amaçlarının, Avrupa ve Kuzey Amerika'daki beyazlarda diğer ırklara karşı bir nefret duygusu uyandırmak, dünya halklarını emperyalizme karşı mücadeleden saptırmak ve uluslararası işçi-sınıfı hareketini, modern revizyonizmle mücadeleden uzaklaştırmak olduğu açıktır.

SBKP liderleri, «Sarı Tehlike» ve «yaklaşan Cengiz Han tehdidi» üzerinde bir vaveyla koparmışlardır. Bu iddiayı çürütmeye bile değmez. Bu yazıda Cengiz Han'ın tarihi rolü ya da Moğol, Rus ve Çin uluslarının gelişmesi bu hususların ve devletlerinin oluşması süreçleri üzerinde fikir yürütecek değiliz. Yalnızca, SBKP liderlerine, böyle masal uydurmadan önce, tarih derslerini bir daha gözden geçirmeleri gerektiğini hatırlatmak isteriz. Cengiz Han, bir Moğol hükümdarıydı ve onun devrinde hem Çin, hem de Rusya Moğol saldırısına uğramıştı. Cengiz Han 1215'de kuzeybatı ve kuzey Çin'in bir kısmını, 1223'de de Rusya'yı işgal etti. Ölümünden sonra, yerine geçenler 1240'da Rusya'yı ele geçirmiş ve otuzdokuz yıl sonra 1279'da Çin'in tamamını fethetmiştir.

Ünlü Çin yazarı Lu Hsun'un 1934'de yazdığı bir yazıda, Cengiz Han'a ilişkin bir paragraf var. Size yararlı olabileceğini düşünerek, bilgi edinmeniz için buraya alıyoruz.

Yirmi yaşında bir delikanlı iken diyor ki:

> **Bana «bizim» Cengiz Han'ın Avrupa'yı fethettiğini ve «bizim» tarihimizin en görkemli çağını açtığını söylemişlerdi. «Bizim» tarihimizin bu, sözüm ona en görkemli çağının, Moğolların Çin'i fethettiği ve bizi köle ettiği dönem olduğunu ancak yirmi beş yaşında ö ğ r e n d i m. Ve M o ğ o l l a r ı n «Rusya'yı» fethedip Macaristan ile Avusturyayı işgal etmelerinin aslında Çin'i fethetmelerinden daha öncesine rastladığını, Cengiz Han'ın o zamanlar henüz bizim Hanımız olmadığını da daha geçen ağustosta, Moğol tarihine ilişkin üç kitabı karıştırıp tarihi hikayeler ararken öğrendim. Demek ki, Ruslar Moğollara bizden önce boyun eğmiş. Bu hesaba göre de, bizim yerimize onların, «Cengiz Han'ımız Çin'i fethettiği zaman, tarihimizin en görkemli çağını açtı» diyebilmeleri gerekir.** (Lu Hsun, **Toplu Eserler,** Çin bas., Cilt VI, s. 109).

Modern dünya tarihi hakkında biraz bilgi sahibi olan herkes, SBKP liderlerinin hakkında bu kadar gürültü kopardığı «Sarı Tehlike Teorisi»nin, Alman İmparatoru II. Wilhelm'in mirası olduğunu bilir. Yarım yüzyıl önce II. Wilhelm, «Ben Sarı Tehlikeye inananlardanım,» demişti.

Alman İmparatoru'nun «Sarı Tehlike teorisi»ni yaymaktan amacı, Çin'in paylaşılmasını daha da ileri götürmek, Asya'yı işgal etmek, Asya'daki dev-

rimi bastırmak, Avrupa halklarının dikkatini devrimden saptırmak ve bu teoriyi, emperyalist dünya savaşına ilişkin etkin hazırlıklarını ve dünya hegemonyasını kazanmak çabasını örtmek için bir paravana olarak kullanmaktı.

II. Wilhelm'in bu «Sarı Tehlike teorisi»ni yaydığı zamanlar, yani 1905 Rus Devrimi sıralarında, Avrupa burjuvazisi hızla çöküyordu ve son derece gericiydi ve Çin, Türkiye ve İran'ı kaplayan demokratik devrimlerin etkisi, Hindistan'da duyuluyordu. Lenin'in ünlü «geri Avrupa ve ileri Asya» sözünü etmesi de o sıralara rastlar.

II. Wilhelm, devrinin kodamanlarındandı. Aslında ise, güneşte kalmış bir kardan adamdan farkı olmadığı anlaşıldı. Çok kısa bir süre içinde bu gerici oymak beyi icat ettiği gerici teori ile birlikte haritadan silindi. Oysa büyük Lenin ve eşsiz öğretileri sonsuza dek yaşayacaktır.

Aradan elli yıl geçti; Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'daki emperyalizm can çekişiyor ve daha da gericileşti ve günleri sayılıdır. Bu arada Asya, Afrika ve Latin Amerika üzerinde hızla esen devrim fırtınası, Lenin'in zamanındakinden çok daha şiddetlendi. Bugün hâlâ II. Wilhelm'in yerini almak isteyen insanların bulunacağına inanmak çok zor. Bu, tarihi alaya almaktan başka birşey değildir.

ESKİ REVİZYONİZMİ YENİ BİR KILIKTA DİRİLTME

SBKP liderliğinin Ulus-Sömürge sorununa ilişkin siyaseti, İkinci Enternasyonal revizyonistlerinin iflas etmiş siyasetinin eşidir. Aradaki tek fark, ikinciler emperyalistlerin eski sömürgeciliğine hizmet ederken, modern revizyonistlerin, emperyalistlerin yeni-sömürgeciliğine hizmet etmeleridir.

Eski revizyonistler, eski sömürgecilerin havasını çalıyordu, Kruşçev'de yeni-sömürgecilerin havasını çalıyor.

Temsilciliğini Bernstein ile Kautsky'nin yaptığı, İkinci Enternasyonal'in kahramanları, emperyalizmin eski sömürgeci yönetimlerinin savunucularıydılar. Açık açık, sömürge yönetiminin ilerici olduğunu, sömürgelere «yüksek düzeyde bir uygarlık getirdiğini» ve oradaki «üretici güçleri geliştirdiğini» söylüyorlardı. Hatta «sömürgelerin ortadan kaldırılmasının barbarlık demek olacağını» bile öne sürüyorlardı.

Kruşçev, bu yönden, eski revizyonistlerden biraz farklıdır. O eski sömürge sistemine şiddetle karşı çıkacak kadar yürekli.

Peki, nasıl oluyor da Kruşçev bu denli yürekli-

lik gösteriyor? Bunun nedeni emperyalistlerin de havalarını değiştirmiş olmalarıdır.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra ve sosyalist devrim ile ulusal kurtuluş devriminin ikili darbeler altında, emperyalistler, «sömürgeciliğin şimdiki durumunu sürdürme çabasına girişirse, Batı'nın şiddetli devrimi ve yenilgiyi kaçınılmaz hale getireceğini» kabul etmek zorunda kaldılar. Eski sömürge yönetimi biçimlerinin ise, «tam tersine... bir ulusun hem iktisadi, hem ahlâki gücünü yok eden 'sürekli yaralar' olmaları muhtemeldir». Böylelikle, biçimi değiştirip, yeni-sömürgeciliği uygulamak zorunlu hale geldi.

İşte yeni-sömürgecilerin çaldığı havaya uyan Kruşçev de, yeni-sömürgeciliği örtbas etmek için, «sömürgeciliğin ortadan kalkmış olması teorisi» ile, göz boyamaya çalışıyor. Dahası, ezilen ulusları bu yeni-sömürgeciliği benimsemeleri için kandırmaya çalışıyor. Ezilen uluslarla uygar emperyalizmin «barış içinde birilkte yaşamasının, «ulusal ekonominin hızla gelişmesine» yol açacağı ve «üretici güçlerde bir yükselme» meydana getirip ezilen ülkelerin iç pazarının «şimdikiyle karşılaştırılamayacak ölçüde büyümesine» sebep olacağı ve «sanayi açısından gelişmiş ülkelerin ihtiyaç duyduğu ham maddeleri ve çeşitli ürünlerle malları daha fazla miktarda sağlayacağı» ve aynı zamanda, «ileri derecede gelişmiş kapitalist ülkeler halkının yaşama standardını epey yükselteceği» görüşünü etkin biçimde yayıyor.

Kruşçev, İkinci Enternasyonal revizyonistlerinin cephaneliğinden aldığı bir takım eskimiş silahları kuşanmayı da unutmamış.

İşte birkaç örnek:

Eski revizyonistler ulusal kurtuluş savaşlarına karşı çıkıyor ve ulusal sorunun «ancak uluslararası andlaşmalar» ve «barışın tüm dallarında ilerleme vasıtasıyla çözümlenebileceği» görüşünü ileri sürüyorlardı. Bu konuda Kruşçev de İkinci Enternasyonal revizyonistlerinin çizgisini benimsemiş; «sömürgecilik sisteminin sessizce gömülmesini» öğütlüyor.

Eski revizyonistler, «aslında Bolşevizm, sosyalizmin savaşçı bir tipidir» ve «Komünist Enternasyonal, işçilerinin kurtuluşunun muzaffer Kızıl Ordunun süngüleriyle gerçekleşebileceği ve dünya devrimi için yeni bir dünya savaşının zorunlu olduğu hayalini besliyor» iftiralarıyla, devrimci Marksist' lere saldırmışlardır. Üstelik bu durumun, «yeni bir dünya savaşının çıkması yolunda en büyük tehlikeyi yarattığı» hikâyesini yaymaktan da geri kalmamışlardır. Bugün Kruşçev'in Çin Komünist Partisi ile diğer kardeş Marksist-Leninist Partilere kara sürerken kullandığı dil, eski revizyonistlerin Bolşevik'lere iftira ederken kullandıkları dilin aynıdır. Arada bir fark bulmak çok zor.

Emperyalistlerin yeni-sömürgeciliğe hizmette, Kruşçev'in, emperyalistlerin eski sömürgeciliğine hizmet eden eski revizyonistlerden hiç aşağı kalmadığını da belirtmek gerekir.

Lenin, emperyalizmin siyasetinin, uluslararası işçi hareketini nasıl devrimci ve oportünist olarak ikiye ayırdığını göstermişti. Devrimci bölüm, ezilen ulusların tarafını tutarak, emperyalistlerle sömürgecilere karşı koydu. Öte yandan, oportünist kesim ise emperyalistlerle sömürgecilerin, sömürge ve yarı-sömürgelerin halklarından sızdırdığı ganimetin kırıntılarıyla besleniyordu. Bunlar emperyalistlerle sömürgecilerin tarafını tutup ezilen ulusların kur-

tuluş için devrim yapmasına karşı çıkıyorlardı.

Uluslararası işçi-sınıfı hareketinde devrimcilerle oportünistler arasında Lenin'in tanımladığı türden bir bölünme bugün de, yalnızca kapitalist ülkelerdeki işçi-sınıfı hareketinde değil, proletaryanın devlet iktidarını elinde tuttuğu sosyalist ülkelerde de meydana çıkmaktadır.

Tarihi tecrübe göstermiştir ki; ulusal kurtuluş hareketi tam bir zafer kazanmak için devrimci işçi-sınıfı hareketi ile sağlam bir ittifak kurmalı, kendisi ile emperyalistlerle sömürgecilere hizmet eden revizyonistler arasında kesin bir sınır çizgisi çizmeli ve bunların etkisini kökünden silip atmalıdır.

Tarihi tecrübe göstermiştir ki, Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'nın kapitalist ülkelerindeki işçi-sınıfı hareketi, tam bir zafer kazanmak için, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki ulusal kurtuluş hareketi ile yakın bir ittifak kurmalı, kendisiyle revizyonistler arasında kesin bir sınır çizgisi çizmeli ve bunların etkisini kökünden silip atmalıdır.

Revizyonistler, uluslararası işçi-sınıfı hareketinin saflarına gizlenmiş emperyalist ajanlardır. Lenin,

> «... **emperyalizme karşı savaş, eğer ayrılmaz bir biçimde, oportünizme karşı savaşla birleştirilmemişse, bir düzmece ve yalan olmaktan öteye gidemez,»** demişti (Lenin, **Seçme Eserler,** Moskova, Cilt I, Bölüm 2, s. 566).

Bu da, emperyalizm ile eski ve yeni sömürgeciliğe karşı verilen şimdiki savaşın, yeni-sömürgeciliğin savunucularına karşı yürütülen mücadeleyle sıkı bir biçimde birleştirilmesi gerektiğini açıkça gösterir.

Emperyalistler istedikleri kadar niyetlerini giz-

lemeye ve canlandırmaya çalışsın; savunucuları da istedikleri kadar **yeni-sömürgeciliği temize** çıkarıp yardımcı olmaya çalışsınlar, emperyalizm ile sömürgecilik ölümden kurtulamaz. Ulusal kurtuluş hareketinin zaferi kaçınılmazdır. Yeni-sömürgeciliğin savunucuları ergeç iflas edecektir.

Dünya işçileri ve ezilen uluslar, birleşiniz!

SAVAŞ VE BARIŞ KONUSUNDA İKİ AYRI ÇİZGİ

SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİNİN AÇIK MEKTUBU ÜZERİNE (V)

Bütün dünya savaş ve barış sorununu tartışıyor.

Tüm kötülüklerin kaynağı emperyalist sistem halkların başına sayısız savaşlar bela etti. Korkunç felaketler getiren iki dünya savaşı çıkarttı. Emperyalist savaşlar halkları sonsuz acılara soktu. Ama halklar da bu savaşlardan dersler çıkarttı.

İkinci dünya savaşından sonra, bütün halklar şiddetle dünya barışının korunmasını istediler. Barışı korumak için emperyalizmin saldırı ve savaş siyasetiyle mücadele etmek gerektiğini kavrayanların sayısı günden güne artıyor.

Bütün dünyada marksist-leninistlerin görevi halk kitlelerinde kök salan barış tutkusu üzerinde titremek, dünya barışının korunması için sürdürülen mücadelenin ön saflarında yer almaktır. Emperyalizmin saldırı ve savaş siyasetiyle mücadele etmek, emperyalizmin gözboyamalarını teşhir ederek savaş planlarını suya düşürmek, marksist-leninistlerin görevidir. Marksist-leninistler kitleleri eğitmek, onların siyasi bilincini yükseltmek ve dünya barışının korunması için sürdürülen mücadeleye doğru bir yön kazandırmak zorundadırlar.

Modern revizyonistler ise, marksist-leninistlerin aksine, emperyalizmin siyasetine boyun eğiyorlar. Kitlelerin aldatılmasında emperyalizme yardımcı o-

luyorlar. Halkların dikkatini başka yönlere çekmeye uğraşıyorlar. Emperyalizme karşı verilen mücadeleyi zayıflatıyor, bu mücadelenin temellerini dinamitliyorlar. Emperyalizmin yeni savaş hazırlıkları planını gizliyorlar.

Savaş ve barış konusunda marksist-leninist çizgi ile revizyonist çizgi birbiriyle taban tabana zıttır.

Marksist-leninist çizgi dünya barışını sağlayacak doğru çizgidir. Çin Komünist Partisi dahil, tüm marksist-leninist partilerin çizgisidir. Ve bütün marksist-leninistler her zaman bu çizgiye sahip çıkmışlardır.

Revizyonist çizgi ise hatalıdır ve yeni bir savaş tehlikesinin gelişmesine yardımcı olmaktadır. Bu çizgiyi SBKP yöneticileri XX. kongreden bu yana derece derece geliştirmişlerdir.

SBKP merkez komitesinin açık mektubu ile parti yöneticilerinin sayısız konuşmaları savaş ve barış konusunda yalanlarla doludur. Yalanlar çinli komünistlere iftira etmek amacıyla uydurulmuştur. Ne var ki, bu yalanlar söz konusu ayrılıkların gerçek niteliğini gizleyemiyor.

Şimdi, savaş ve barış konusunda marksist-leninist çizgiyi revizyonist çizgiden ayıran belli başlı ayrılıkları inceleyelim.

TARİHTEN ÇIKARTILAN DERSLER

Kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaşmasından bu yana savaş ve barış sorunu marksizm-leninizmle revizyonizm arasındaki mücadelede büyük önem kazandı.

Emperyalizm, çağımızdaki savaşların kaynağıdır. Emperyalizm, savaş siyaseti izlerken de, barış siyaseti izlerken de, ikisi arasında fark gözetmez. Barışı daima saldırı suçlarını ve yeni savaş hazırlıklarını örtbas etmek için kullanır.

Lenin ve Stalin bütün halkların emperyalizme karşı mücadele etmelerini sağlamak istediler, onlara bıkmadan, usanmadan emperyalizmin barış konusundaki ikiyüzlülüklerini anlattılar.

Lenin, emperyalist hükûmetlerin «lâfta daima barıştan, adaletten söz ettiklerini, ama pratikte fetih ve yağma savaşlarına giriştiklerini» açıkladı. (**Bütün eserler,** c. 26)

Stalin, «emperyalistler, barışseverlik üzerine övgüleri düzerken tek amaçlarının: yeni bir savaş tezgahlayabilmek için kitleleri barış konusunda parlak sözlerle aldatmak olduğunu» belirtti. (**Bütün eserler,** c. 6) Ve şunu da ekledi: «bir çok kişi, emperyalizmin barışseverliğini barışı sağlaya-

cak bir araç sanır. Bu, kesinlikle yanlıştır. Emperyalizmin barışseverliği savaşın tezgahlanmasını sağlayan bir araçtır, savaşın tezgahlandığını ikiyüzlü barışsever sözlerle örtbas etme aracıdır. Böylesine bir barışseverlik ve böylesine bir barışseverliğin aracı Milletler Cemiyeti olmaksızın, mevcut koşullarda savaşı tezgahlama olanağı bulunmazdı». **(Bütün eserler,** c. 11)

II. Enternasyonal revizyonistleri, şu işçi sınıfı dönekleri, Lenin ve Stalin'in aksine, emperyalizme kitleleri aldatmasında yardımcı oldular. Bu nedenle, onlar her iki dünya savaşının da patlak vermesinde suç ortağıdırlar.

Birinci dünya savaşından önce, Bernstein ve Kautsky'nin temsil ettiği revizyonistler vargüçleriyle halkların mücadele azmini felce uğratmaya çalıştılar. Emperyalizmin hilekarlıkla, barışsever sözler ardına sığınarak dünya savaşına hazırlanma planlarını gizlemeye uğraştılar.

Birinci dünya savaşının patlak vermesinden hemen önce ve sonra, eski revizyonistler birbiri peşinden yüzlerindeki barış maskesini çıkardılar ve kendi ülkelerinin emperyalist hükûmetleri yanında yer aldılar; emperyalistlerin dünyayı yeniden paylaşmak amacıyla sürdürdükleri savaşta kendi emperyalist hükûmetlerini desteklediler; parlamentoda askeri krediler oylanırken olumlu oy kullandılar ve büyük bir ikiyüzlülükle, «vatanı savunma» edebiyatı yapıp, kendi ülkelerinin işçi sınıflarını diğer ülkelerdeki aynı sınıftan kardeşlerini öldürmek üzere savaşa katılmaya teşvik ettiler. Emperyalistler mütareke için işlerine gelen koşullar ileri sürdüklerinde de, Kautsky'nin temsil ettiği revizyonistler tatlı dille konuşup, halkı kandırmaya ve devrimi söndür-

meye çalıştılar: «Hiç bir şey beni, temel ilkesi 'yaşayalım, bırakalım yaşasın' olan uzlaştırıcı barış kadar mutlu etmiyor» (1).

Birinci Dünya Savaşından sonra, dönek Kautsky ve halefleri, daha da hayasız bir şekilde emperyalist barışın elçiliğini görev edindiler.

II. Enternasyonal revizyonistleri savaş ve barış konusunda bir yığın yalan yaydılar.

1. — Emperyaiizmi şirin gösterip, halkları mücadele hedeflerinden döndürmeye çalıştılar. Kautsky şöyle diyordu: «... emperyalizm barışı henüz öyle ciddi bir şekilde tehdit etmiyor. Çok daha ciddi tehlike Doğu'da gelişen ulusal isteklerden ve çeşitli diktatörlüklerden geliyor» (2). Kautsky böyle söylüyor, savaş kaynağının emperyalizm değil, Doğu'nun ezilen halklarıyla, barışın güvencesi sovyetler ülkesi, olduğuna inanılsın istiyordu.

2. — Emperyalizme, yeni bir savaş tehlikesini gizlemesinde ve halkların mücadele azmini felce uğratmasında yardımcı oldular. Kautsky 1928'de, «eğer bugün durmaksızın yeni bir emperyalist savaştan söz ediyorsanız, yaşadığımız dönemin gözlemine değil, genel bir formüle dayanıyorsunuz», diyordu (3). Eski revizyonistler, emperyalist savaşın kaçınılmaz olduğunu söyleyenlerin, «tarihin kader-

---

(1) K. Kautsky: *Ulusal sorunlar,* rusya basımı

(2) K. Kautsky: *Ulusal savunma* ve *sosyal demokrasi,* almanya basımı

(3) K. Kautsky: *Ulusal savunma ve Sosyal-demokrasi*

ci anlayışına saplanmış sabit fikirliler» olduğunu ileri sürüyorlardı (4).

3. — Savaşın insanlığı yokettiğini iddia ederek kitleleri korkutuyorlardı. Kautsky şöyle diyordu: «gelecek savaş yalnız mahrumiyet ve sefalete yol açmakla kalmayacak, ayrıca uygarlığı bütünüyle yokedecektir; ve, en azından Avrupa'da dumanı tüten yıkıntılarla, çürüyen cesetlerden başka bir şey kalmayacaktır» (5). Eski revizyonistler şunu da ekliyorlardı: «Geçen savaş dünyayı uçurumun kenarına getirdi, gelecek savaş dünyayı bütünüyle mahva sürükleyecek. Yeni bir savaş hazırlığı bile tek başına dünyanın sonunu getirebilir» (6).

4. — Haklı ve haksız savaşlar arasında bir ayırım yapmıyor, devrimin gerçekleştirilmesini istemiyorlardı. Kautsky 1914 de şöyle diyordu: «Bugünkü koşullar altında, genellikle uluslar, özellikle proletarya için felaket olmayacak tek bir savaş yoktur. Tartıştığımız şey, tehditleri duyulan savaşı hangi yoldan önleyebileceğimizdir. Yoksa hangi savaşlar

---

(4) Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin 1912 Chemnitz kongresinde, Hause'nin emperyalizm sorunu üzerine konuşması, *Sosyal-Demokrat Parti'nin Kongre tutanakları, 1910-1913, c.II,* almanya basımı.

(5) K. Kautsky: *Savaş ve Demokrasi.* Giriş, almanya basımı.

(6) Sosyalist Enternasyonel'in 1919 Bern Konferansında, Milletler Cemiyeti üzerine aldığı karar. Rusya basımı.

yararlıdır, hangi savaşlar zararlıdır, onu tartışmıyoruz» (7). Kautsky yine diyordu ki: «Uygar ülkelerin çoğunluğunu sonsuz bir barış özlemi kamçılamaktadır. Bu özlem, çağımızın can alıcı sorununu bir an için ikinci plana itiyor» (8).

5. — Silahların her şeyi tayin ettiği teorisini yayıyor, silahlı devrimci mücadelenin karşısına çıkıyorlardı. Kautsky, «Gelecekteki devrimci mücadelelerin askeri yollara daha az başvuracak gibi görünmesinin bir nedeni, daha önce de birçok kez önemle belirtildiği üzere, modern devletlerin askeri birliklerindeki silahların, 'halkın' elindeki silahlara oranla büyük bir üstünlük sağlamış olmasıdır. Bu durum, genellikli, halkın gireşeceği her ayaklanmayı daha başından umutsuz kılıyor» (9)

6. — Silahsızlanma yolu ile, dünyada barışın, uluslar arasında eşitliğin gerçekleşebileceği saçmalığını yayıyorlardı. Bernstein şöyle diyordu: «Yer yüzündeki iyi niyetli insanlara barış! Ne durmalı, ne dinlenmeliyiz. Toplumun, uluslararası antlaşma ve silahsızlanma yoluyla, çatışmalara yer vermeden, herkesin yararlanacağı bir mutluluğa, uluslararasında haklardan eşitliğe doğru ilerlemesine çalışmalıyız» (10).

---

(7) K. Kautsky: *Savaş sırasında Sosyal-Demokrasi*, almanya basımı.

(8) K. Kautsky: *Savaş ve Demokrasi*. Giriş.

(9) K. Kautsky: *Bir Sosyal-Demokrat yobazlığı*, almanya basımı

(10) Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin 1912 Chemnitz Kongresinde, E. Bernstein'in silâhsızlanma sorunu üzerine yaptığı konuşma, *Sosyal-Demokrat Parti'nin Kongre tutanakları, 1910-1913* C. II.

7. — Silahsızlanma sayesinde tasarruf edilecek paranın geri kalmış ülkelere yardım olarak verilebileceği gibi gülünç fikirleri yayıyorlardı. Kautsky diyordu ki: «Batı Avrupa'nın askeri harcamaları ne kadar az olursa, Çin'de, İran'da, Türkiye'de, Lâtin Amerika'da, vs. demiryolu inşası için olanaklar o kadar artar. Ve, demiryollarının inşası, «dretnotların» inşasına oranla, sanayinin gelişmesini sağlayacak çok daha etkili bir yoldur» (11).

8. — «Barış stratejisi» konusunda, emperyalizmin beyni olmuşlardı. Kautsky şöyle diyordu: «Uygar Avrupa'nın ülkeleri (ve de Amerikalılar) Orta Doğu'da ve Uzak Doğu'da barışı, oralara savaş gemilerini ve uçaklarını göndermek yerine, ekonomik ve entellektüel olanaklarını kullanarak daha iyi sağlayabilirler» (12).

9. — Emperyalizmin kontrolündeki Milletler Cemiyeti'ni tantanayla övüyorlardı. Kautsky, «Milletler Cemiyeti'nin var olması bile başlıbaşına barış davası için önemli bir başarıdır. Milletler Cemiyeti, varlığıyla barışı sağlayacak bir araçtır. Başka hiçbir kuruluş bunu yapamaz» (13) diyordu.

10. — Dünyada barışı koruyabilmek için Amerikan emperyalizmine dayanmak gerektiği hayalini yayıyorlardı. Kautsky diyordu ki:

---

(11) K. Kautsky: *Bir kere daha silâhsızlanma üzerine*, almanya basımı

(12) K. Kautsky: *Ulusal savunma ve Sosyal-Demokrasi*

(13) K. Kautsky: *Ulusal savunma ve Sosyal-Demokrasi*

«Amerika bugün dünyanın en güçlü ülkesidir ve bir kere Milletler Cemiyetine girdi mi ya da savaşı önlemek için Milletler Cemiyeti ile birlikte çaba gösterdi mi, artık barışı kaçınılmaz kılacaktır» (14).

Lenin, gözlerinin yaşına bakmadan Kautsky ve şürekasının gerçek yüzlerini teşhir etti. II. Enternasyonal barışseverliğinin «... kitleleri **avundurmaktan**... emperyalist kasaplığa devam için kitleleri uysallaştırmak isteyen hükûmetlere **yardım etmenin** bir yolu olmaktan başka birşey olmadığını» belirtti. **(Bütün eserler,** c. 23).

Stalin şöyle diyordu: «Ve bütün bunların en önemlisi, emperyalizmin barışseverliğini işçi sınıfı içinde sosyal-demokrasinin yaymasıdır; yani, sosyal demokrasi, yeni savaşların ve müdahalelerin tezgâhlanmasında emperyalizmin işçi sınıfı içindeki temel direğidir». **(Bütün eserler,** c. 11)

Kruşçev yoldaşın savaş ve barış sorununa ilişkin açıklamalarına bir göz gezdirilir, bunlar Bernstein, Kautsky ve benzerlerinin söylediklerivle karşılaştırılırsa, görülür ki, Kruşçev'in açıklamalarında yeni birşey yoktur, bu görüşler II. Enternasyonal revizyonizminin yeniden pişirilip ortaya sürülmüş şeklidir.

Kruşçev, insanlığın geleceğini ilgilendiren savaş ve barış konusunda Bernstein ve Kautsky'nin izlerinden yürüyor. Deney, bu yolun dünya barışı için son derece tehlikeli olduğunu gösterdi.

---

(14) K. Kautsky: *Sosyalistler ve Savaş,* almanya basımı.

Marksist-Leninistler ve dünyanın tüm barışçı halkları, barışı etkili bir şekilde savunmak ve yeni bir dünya savaşını önlemek için Kruşçev'in hatalı çizgisini reddetmek, bu çizgi ile mücadele etmek zorundadırlar.

ALDATMACALARIN EN KORKUNCU

Dünya barışının baş düşmanını barış meleği gibi göstermekten daha korkunç bir aldatmaca olamaz.

Amerikalılar İkinci Dünya Savaşının ertesinde Alman, İtalyan ve Japon faşistlerinin çizmelerini ayaklarına geçirdiler. Yeryüzünde şimdiye kadar eşi görülmemiş yaygınlıkta bir imparatorluk kurmaya kalkıştılar. Amerikalıların «dünya stratejisi» şunları amaçlıyor: saldırı, ABD ile sosyalist kamp arasındaki bölgeleri kontrol altında tutmak, ezilen ulusların ve halkların devrimini bastırmak ve böylece sosyalist ülkeleri yokedip, bütün dünyayı tahakkümleri altına almak.

Amerikalılar, dünyayı egemenlikleri altına sokma rüyasını gerçekleştirmek için, İkinci Dünya Savaşından bu yana geçen 18 yıl süresince saldırı savaşlarına girişmekten geri kalmadılar, dünyanın her köşesinde karşı-devrimci silahlı müdahalelerde bulundular, hararetli bir şekilde Üçüncü Dünya Savaşını tezgahladılar.

Tartışılamayacak birşey varsa, o da, emperyalizmin çağımızdaki savaşların kaynağı olmakta devam ettiği ve Amerikanın bugün başsaldırgan ve

savaş kundakçısı olduğudur. 1957 ve 1960 Bildirge'leri bunu açıklıkla gösterir.

Oysa, SBKP yöneticileri, Amerikan emperyalizminin belli başlı yöneticilerini barışa yürekten bağlı sanıyorlar. Amerikada durumu açık görürlülükle değerlendirebilecek «sağ duyu» sahibi kişilerin ortaya çıktığını iddia ediyorlar. Eisenhower ile Kennedy bu «sağ duyulu» kişilerin temsilcileri imişler!

Kruşçev, Eisenhower'e övgüler düzdü. Onun, «halkının mutlak güvenini kazanmış» biri olduğunu, «barışı içtenlikle özlediğini», «en az bizim kadar barışı sağlamak istediğini» söyledi.

Kruşçev, şimdi de Kennedy'yi övüyor. Kennedy'nin, düuya barışını koruma sorumluluğunu yüklenmekte Eisenhower'den daha yetenekli olduğunu ileri sürüyor. Onun, «barışın korunmasını istediğini» söylüyor. Ve diyor ki «haklı olarak, ondan, yeryüzünde barış içinde yaşamanın ve yaratıcı bir çalışmanın koşullarını gerçekleştirmesi beklenebilir.»

Kruşçev, aldatıcı şeyleri yaymak ve emperyalizmi şirin göstermek için en az II. Enternasyonal revizyonistleri kadar çırpınıyor.

Bütün bu aldatmacalara inanmayanlara SBKP merkez komitesinin açık mektubu soruyor: «Gerçekten bunlar, burjuva hükûmetlerinin bütün faaliyetlerinde sağduyunun zerresinin bile bulunmadığını mı sanıyorlar?».

Mektubu kaleme alanların marksizm-leninizmin en temel verilerinden bile habersiz oldukları açıktır. Sınıflı bir toplumda, sınıflar üstü bir sağduyu olamaz. Proletaryanın kendi sağduyusu vardır, burjuvazinin kendi sağ duyusu. Ve, sağduyu demek, kendi sınıfının temel çıkarları açısından bir siyaset saptamak, kendi sınıfının durumu açısından

hareket etmek demektir. Kennedy ve şürekasının sağduyusu emperyalist bir sağduyudur ve ABD tekelci burjuvazisinin temel çıkarları açısından işler.

Sınıf güçleri arasındaki uluslararası denge gitgide emperyalizmin aleyhine döndükçe, Amerikan emperyalizminin saldırı ve savaş siyaseti habire yenilgiye uğradıkça, Amerikalı emperyalistler barış postuna bürünmek zorunda kalıyorlar.

Kennedy'nin «barış» üzerine cümleler düzmekte ve «barış» taktiklerini kullanmakta mahir olduğu bir gerçek. Ne var ki, Kennedy'nin gözboyayıcı barış siyaseti de, tıpkı savaş siyaseti gibi, Amerikan emperyalizminin «dünya stratejisini»ne hizmet ediyor.

Kennedy'nin «barış siyaseti», yeryüzünü «hür dünya topluluğu» içinde toplamaktır. «Hür dünya»nın temeli de, Amerikan emperyalizminin «yasaları ve adaleti»dir.

Kennedy'nin «barış stratejisi» genel olarak şuna indirgeniyor:

«Barışçı» kurnazlıklara başvurarak, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da Amerikan yeni-sömürgeciliğini geliştirmek;

Diğer emperyalist ve kapitalist ülkelere sızmak ve «barışçı» kurnazlıklara başvurarak bu ülkeleri kendi kontrolü altında tutmak;

«Barışçı» kurnazlıklara başvurarak, sosyalist ülkeleri, tıpkı Yugoslavya gibi, «barışçıl evrim» yoluna sapmaya teşvik etmek;

«Barışçı» kurnazlıklara başvurarak, bütün dünya halklarının emperyalizme karşı verdikleri savaşı zayıflatmak ve bu savaşın temellerini dinamitlemek.

Kennedy, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda yaptığı son konuşmalarından birinde, küstahça,

ABD ile SSCB arasındaki barışın koşullarını şöyle ileri sürdü:

a) Demokratik Almanya Cumhuriyeti Batı Almanya'ya katılmalıdır;

b) Sosyalist Küba'nın varlığına son verilmelidir;

c) Doğu Avrupa'daki sosyalist ülkeler, iki sistem arasında «hür seçim» yapmalıdırlar. Yani, bu ülkelerde kapitalizm geri gelmelidir;

d) Sosyalist ülkeler ezilen ulusların ve halkların devrimci mücadelelerini desteklememelidirler.

Eğer yeri gelmişse «barışçı yolları» kullanmak da emperyalistlerin ve sömürgecilerin alışılagelmiş bir taktiğidir.

Gerici sınıflar tahakkümlerini sürdürmek ve yayılma siyasetlerini uygulamak için iki taktik kullanırlar. Dokunaklı sözlerle kandırmak taktiği ve kanla bastırmak taktiği. Emperyalizmin gözboyayıcı barış siyaseti ile savaş siyaseti daima birbirlerini tamamlamış, biri diğerine hizmet etmek için kullanılmıştır. Kennedy'nin Amerikan tekelci burjuvazisinin temsilcisi olarak gösterdiği sağduyu bu iki taktiğin daha kurnazca kullanılmasından başka birşey değildir.

Şiddet her zaman gerici egemen sınıfların baş taktiği oldu. Dokunaklı sözlerle kandırma taktiği ise daima şiddet taktiğinin yardımcısı olarak kaldı. Emperyalistler nüfuz alanlarını güçlerinin durumuna göre belirlerler. Kennedy bu konuda çok açıktı. «Sonuçta, barışı korumanın tek yolu ülkemiz için

sonuna kadar savaşmak ve barışı gerçekten istemektir» dedi. Ve iktidara geldiğinden bu yana «esneklikle karşı koymak» denen stratejiyi uyguluyor. Kennedy, Amerika'nın topyekun ya da kısmî, nükleer ya da konvansiyonel, küçük ya da büyük, dilediği gibi savaşlar çıkartabilmesi için hızla «çok yönlü askeri birliklerin kurulmasını», «dünya gücünün takviye edilmesini» istedi. Kennedy'nin bu çılgınca planı Amerika'nın silahlanmasını ve savaş hazırlıklarını eşi görülmemiş düzeye çıkarttı. ABD tarafından açıklanan bazı resmi verilere bir göz atalım:

1. Amerikan hükûmetinin 1960 mali yılında 46,7 milyar dolar olan askeri harcamaları, yapılan tahminlere göre 1964 mali yılında 60 milyar dolara yükselecektir.

2. Kennedy kısa bir süre önce, iki yıl içinde ABD «stratejik alarm birliklerinin» elindeki nükleer silah sayısının %100, hava kuvvetlerinin savaşa hazır kısımlarındaki nükleer silah sayısının % 45 arttığını belirtti. Hava köprüsü için alınan uçakların sayısındaki artışın % 175 olduğunu açıkladı. «Özel gerilla birlikleri» ile «isyan bastırma birlikleri»ndeki insan sayısının aşağı yukarı beş misli arttığını söyledi.

3. ABD'nin **Joint Stratejic Target Planning Staff**'ı, SSCB'yi ve diğer sosyalist ülkeleri hedef alan bir nükleer savaş planı hazırladı. Amerika Savunma Bakanı Mc Namara bu yılın başında şöyle dedi: «Öngörülen dönem için, SSCB'deki tüm «yumuşak» ve «yarı sert» (kara üstleri ve yarı yeraltı üsleri) hedeflerle, SSCB'nin son derece etkili olan orta ve uzun menzilli füze üslerini yok etme olanağını sağladı. Ek olarak da, sanayi bölgelerine ve

şehirlere karşı hemen kullanılabilecek ya da yedekte tutulabilecek, çok iyi şekilde korunan bir vurucu güç yarattık».

ABD, sosyalist kampı hedef alan füze üsleri ağını güçlendirdi, yabancı ülkelerdeki füze taşıyan atom denizaltılarını artırdı.

Öte yandan, ABD kumandasındaki NATO askeri güçleri bu yıl Doğu'ya doğru yayıldı ve Demokratik Almanya Cumhuriyeti'yle Çekoslovakyanın sınırlarında toplandı.

4. Kennedy yönetimi Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki askeri olanaklarını arttırdı. Üstüne üstlük, bu bölgelerdeki halk devrimlerini bastırmak amacıyla, kara, deniz ve hava ordusunun «özel kuvvetleri»ndeki insan sayısını çoğalttı. ABD, Güney Vietnam'ı deneme alanına çevirdi.

5. Kennedy yönetimi harekat birliklerini de güçlendirdi. **«Strike Command»ı** kurdu. «Strike Command», istendiği anda savaş çıkarmak amacıyla dünyanın herhangi bir köşesine gönderilebilecek, üstün düzeyde bir savaş hazırlığına sahip olan birleşik hava ve deniz güçlerini yönetiyor. Kennedy yönetimi, yerüstü ve yeraltı ulusal askeri kumanda merkezleri kurdu. **Amergency Airborn Post** ve **Emergency Command Post** denen ve birincisi bizzat uçaklarda, ikincisi bizzat savaş gemilerinde görev yapma iki kurum geliştirdi.

Bütün bu olaylar gösteriyor ki, Amerikan emperyalistleri modern zamanların en gözü dönmüş militaristleridirler; Onlar dünya barışının baş düşmanıdırlar ve yeni bir dünya savaşı tezgâhlamaktadırlar.

Çıkartacağımız sonuç, her ne kadar Kruşçev

Amerikalı emperyalistlere Kutsal Kitap okudu, ilahiler söylediyse de, Amerikalı emperyalistlerin birer sevimli melekçik haline gelmedikleridir. Kruşçev onları pohpohladı, önlerinde huşû ile eğildi, ama onlar merhametli Buda Tanrısı olmadılar. Kruşçev elinden geldiğince Amerikan emperyalistlerine yardımcı olmak istiyor. Ama onlar Kruşçev'e minnet borcu duymuyorlar. Amerikan emperyalistleri sayısız yeni saldırı ve savaş faaliyetlerine girişip barış postunu üstlerinden atacaklar ve Kruşçev'e şamar indirip onun Amerikan emperyalizmini şirin gösteren saçma teorilerini iflas ettireceklerdir. Amerikan emperyalizminin gönüllü savunuculuğunu yapan biri için ne kadar da üzücü!

YENİ BİR DÜNYA SAVAŞINI ÖNLEME OLANAĞI ÜZERİNE

Başta Amerika olmak üzere emperyalistlerin hararetle yeni bir dünya savaşını tezgahladıkları ortaya çıkmıştır. Bugün savaş tehlikesi vardır. Bunu açık-seçik kitlelerin gözleri önüne sermek zorundayız.

Ama, yeni bir dünya savaşı önlenebilir mi?

Çinli komünistlerin görüşü her zaman açık oldu. Mao Zedung yoldaş, İkinci Dünya Savaşı ertesinde, uulslararası durumun bilimsel açıdan incelenmesi yoluyla yeni bir dünya savaşının önlenebileceği teorisini ortaya koydu.

Mao Zedung Yoldaş, 1960 larda, Amerikalı gazeteci Anna Louise Strong'la yaptığı ve ilerde büyük ün kazanacak konuşmasında şöyle demişti: «... Bugün, İkinci Dünya Savaşının sona ermesinden az bir süre sonra, Amerikalı gericiler bir Amerikan-Rus savaşı üzerine -uluslararası havayı zehirleyecek ölçüde- öylesine gürültü koparmaya başladılar ki, onların gerçek niyetlerini daha yakından izlememiz gerekiyor. O zaman görülür ki, Amerikalılar Sovyet düşmanı şiarların ardında kendi ülkelerinin işçilerine, demokrat çevrelerine karşı çılgınca saldırıya geçiyorlar ve ABD'nin yayılma siyasetine hedef olan

ülkeleri Amerika'ya bağımlı kılıyorlar. Kanımca, amerikan halkı ve Amerika'nın saldırı tehdidiyle karşı karşıya olan tüm ülkelerin halkları birleşmeli ve amerikalı gericilerle, onların kendi ülkelerindeki uşaklarıyla mücadele etmelidirler. Ancak bu mücadelenin zafere ulaşması üçüncü dünya savaşını önler; yoksa, üçüncü dünya savaşı kaçınılmazdır.» **(Seçme eserler,** c. IV)

Mao Zedung yoldaşın bu sözleri o sıralar uluslararası durumu kötümser bir şekilde yorumlayanlara karşı söylenmişti. O dönemde, ABD'nin yönettiği emperyalizm ve tüm gericilik güden güne sovyet düşmanı, komünizm düşmanı, halk düşmanı faaliyetlerini artırıyor, «ABD ile SSCB arasında bir savaşın kaçınılmaz olduğunu», «üçüncü dünya savaşının mutlak patlak vereceğini» söyleyip duruyordu. Çan Kay Şek gericiliği de bu konuda gürültülü bir propagandaya girişmiş, Çin halkının gözünü korkutmaya uğraşıyordu. Bazı yoldaşlar bu şantaj karşısında korkuya kapıldılar. Amerikan emperyalizminin omuz verdiği gerici Çan Kay Şek kliğinin silahlı saldırısı karşısında zaaf gösterdiler. Karşı devrimci savaşın karşısına kararlı bir şekilde devrimci savaşı çıkartamadılar. Mao Zedung yoldaşın ise tavrı değişikti. Mao Zedung yoldaş, dünyanın gerici güçlerine karşı kararlı ve etkin bir savaş yürütülürse üçüncü dünya savaşının önlenebileceğini ortaya koydu.

Mao Zedung yoldaşın bilimsel tezini Çin devriminin şanlı zaferi doğruladı.

Çin devriminin zafere ulaşmasıyla sınıf güçlerinin uluslararası dengesinde büyük değişiklik oldu. Mao Zedung yoldaş 1950 haziranında şunu belirtti:

«Emperyalist kampın savaş tehdidi halen sürüyor. Bir üçüncü dünya savaşı olasılığı hâlâ var. Ama, savaş tehlikesine son vermek ve üçüncü dünya savaşının patlak vermesini önlemek için savaşan güçler de hızla gelişiyorlar. Ve halkın büyük çoğunluğunun bilinç düzeyi de yükselmektedir. Eğer dünyanın bütün komünist partileri, demokrasiden ve barıştan yana tüm güçlerin birliğin sağlayabilir, bu güçlerin en geniş bir şekilde gelişmesi için çaba gösterebilirlerse, yeni bir dünya savaşı önlenebilir» **(Renmin Ribao,** 13 Haziran 1950).

Mao Zedung yoldaş, kardeş partilerin 1957 kasım konferansında, ikinci dünya savaşından bu yana uluslararası ilişkilerde meydana gelen değişikliklerin ayrıntılı bir tahlilini yaptı ve uluslararası durumun yeni bir dönemeçe ulaştığını gösterdi. Bu durumu, klasik bir Çin romanından esinlendiği «Doğu rüzgârı Batı rüzgarını savurdu» deyimini kullanarak çok canlı bir şekilde çizdi. Mao Zedung yoldaş şöyle dedi: «Kanımca, bugünün özelliği «Doğu rüzgarının Batı rüzgarını savurmasıdır». Bu, sosyalist güçler emperyalist güçler üzerinde ezici bir üstünlük sağlamışlardır, demektir.» (Mao Zedung: **Emperyalizm ve bütün gericiler kağıttan bir kaplandır)**

Mao Zedung yoldaş bu sonuca sınıfların uluslararası ilişkilerini tahlil ederek vardı. Yanlış anlamalara yer vermeyecek biçimde «Doğu rüzgarı»na sosyalist kampı, dünya işçi sınıfını, komünist partileri ve barışsever ülkeleri koydu. «Batı rüzgarı»na ise emperyalizmin ve gericilerin savaş güçlerini yerleştirdi. Bu çağırışımın siyasi anlamı çok açık ve kesindir. Oysa, SBKP yöneticileri ve taraftarları bunun anlamını yozlaştırmak, sanki coğrafi, ırkçı,

ya da meteorolojik bir kavrammış gibi göstermek için ellerinden geleni ardlarına koymadılar. Böylece, niyetlerinin «Batının» saflarına sokulup emperyalizmin lütfunu kazanmak, Avrupa ve Latin Amerika'da şövenizmi alevlendirmek olduğunu gösterdiler.

Mao Zedung yoldaş «Doğu rüzgarı Batı rüzgarını savurdu» derken, esas olarak, hem yeni bir dünya savaşını önleme olanağının hem de sosyalist ülkelerin sosyalizmi barış havası içinde inşa etme olanağının arttığını söylüyordu.

Mao Zedung yoldaş, ÇKP'nin her zaman kararlılıkla savunduğu görüşleri toparlamıştı.

Görülüyor ki, ÇKP'nin «yeni bir dünya savaşını önleme olanağının bulunduğuna inanmadığı» iddiası SBKP yönetiminin kasıtlı olarak uydurduğu bir yalandır.

Yine görülüyor ki, üçüncü dünya savaşını önleme olanağının var olduğu tezi ilk önce SBKP'nin XX. kongresinde ileri sürülmedi. Bu tezi çok daha önceden marksist-leninistler ortaya attılar. Tez, Kruşçev'in «keşfi» değildir.

Peki, Kruşçev hiç mi birşey keşfetmedi? Keşfetti tabii. Ne var ki, bu «keşifleri» revizyonisttir ve marksizm-leninizmle hiçbir ilişkisi yoktur.

Bir kere, Kruşçev yeni bir dünya savaşını önleme olanağının mevcut tek olanak olduğunu ileri sürdü. Yani, yeni bir dünya savaşının olanak dışı olduğunu belirtti.

Marksist-leninistler, bir yandan yeni bir dünya savaşını önleme olanağının bulunduğunu gösterirlerken, öte yandan da her an yeni bir dünya savaşı tehlikesinin var olduğuna dikkati çekmek gerektiğine inanırlar. Kitleleri dünya barışının korunması uğruna mücadeleye sevkedebilmek için, her iki o-

lanağı gözler önüne serip, doğru bir siyaset izlemek ve her iki olanağa karşı da hazırlanmak gerekir. Sosyalist ülkeler ve halkları, dünyanın barışsever ülkeleri ve halkları ancak bu şekilde hazırlıksız kalmaz, emperyalizm halkları yeni bir dünya savaşına sokmak istediğinde gafil avlanmazlar.

Oysa, Kruşçev ve diğerleri, emperyalizmin yeni bir savaşın kundakçılığını yapmasının ne gibi tehlikeler doğurduğunu teşhir etmeye karşı koyuyorlar. Onlara göre, emperyalizm sonunda barışı sevecektir. İşte bu, emperyalizme kitleleri uyutması, onların mücadele azmini gevşetmesi ve yeni bir savaş tehlikesi karşısında uyanıklığı elden bırakmalarını sağlaması için yardım etmektir.

Sonra, Kruşçev yeni bir dünya savaşını önleme olanağının bütün savaşları önleme olanağı anlamını taşıdığını söyledi. Emperyalizm var oldukça savaşların kaçınılmaz olduğunu söyleyen leninist tezin gününü doldurduğunu ileri sürdü.

Yeni bir dünya savaşını önleme olanağı başka şeydir, devrimci savaşlar dahil, tüm savaşları önleme olanağı başka şey. Ve bunların ikisini birbirine karıştırmakta yanlıştır.

Emperyalizm ve insanın insanı sömürdüğü sistem var oldukça savaş için elverişli ortam da vardır. Bu, Lenin'in uzun bilimsel incelemeler sonucu vardığı objektif bir kanundur.

Stalin 1952 de yeni bir dünya savaşını önleme olanağı konusunu işlerken şöyle diyordu: «Savaşları ortadan kaldırmak için emperyalizmi yoketmek gerekir». **(Rusya'da Sosyalizmin Ekonomik Sorunları)**

Lenin ve Stalin haklıydılar, Kruşçev ise hatalıdır.

Emperyalizmin yanlız iki kez dünya savaşı çıkarmasına karşın sayısız diğer savaşlar başlattığını bize tarih öğretiyor. İkinci dünya savaşından sonra, başını ABD'nin çektiği emperyalizmin saldırı ve savaş siyaseti dünyanın değişik bölgelerinde, özellikle Asya, Afrika ve Latin Amerika'da yerel savaşları ve silahlı çatışmaları tahrik etmekten geri durmadı.

Olaylar açık seçik gösteriyor ki, emperyalizm, özellikle amerikan emperyalizmi birliklerini ya da yerli uşaklarını, bağımsızlıklarını kazanmak ve korumak için mücadele eden mazlum ulusları ve halkları kana boğmak için kullanırsa, ulusal kurtuluş savaşları kaçınılmazdır.

Lenin şöyle diyordu: «Emperyalizm çağında ulusal savaş olanağını inkar etmek teorik olarak yanlıştır; tarihi olarak belirgin bir hatadır; pratik olarak Avrupa şovenizmidir.» (**Bütün eserler,** c. 23)

Olaylar, burjuva gericiliği kendi ülkesinin halkını ezmek için şiddete başvurursa, devrimci iç savaşın kaçınılmaz olduğunu da açık-seçik gösteriyor.

Lenin şöyle diyordu: «İç savaşlar da birer savaştırlar. Sınıf mücadelesini kabul eden, sınıflı bir toplumda sınıf mücadelelerinin doğal bir uzantısı, yayılması, şiddetlenmesi olan ve bazı durumlarda kaçınılmaz hale gelen iç savaşları kabul etmemezlik edemez. Bütün büyük devrimler bunu doğruluyor. İç savaşları kabul etmemek ya da hasıraltı etmek aşırı bir oportünizme düşmek ve sosyalist devrimi inkar etmektir.» **(Bütün eserler,** c. 23)

Tarih boyunca ülkelerin gerçekleştirdiği büyük devrimlerden bir tanesi yoktur ki, devrimci savaş-

tan geçmiş olmasın. Amerikan bağımsızlık savaşıyla Amerikan iç savaşı bunun örnekleridir. Fransız devrimi de bir başka örnektir. Rus ve Çin devrimleri de birer başka örnek. Vietnam, Küba, Cezayir, vs, örneklerini de bütün dünya biliyor.

Marx 1871 de, I. Enternasyonal'in 7. yıldönümü nedeniyle yaptığı bir konuşmada, Paris Komünü'nün bilançosunu çıkartırken sınıf tahakkümüne ve sınıf zulmüne son verebilmek için gerekli koşulları şöyle toparladı: «bu dönüşümün olanak kazanması için önce proleter silahlı güçlerin temel koşulunu oluşturduğu proletarya diktatörlüğünü kurmak gerekir. İşçi sınıfı kurtuluşunu savaş alanında kazanmak zorundadır.» **(Marx ve Engels'in bütün eserleri,** c. 17)

Mao Zedung yoldaş Çin ve Rus devrimlerinden söz ederken, marksizm-leninizmin ilkeleri ışığında şu ünlü tezi ileri sürdü: «İktidar silahın namlusundadır». Bu tez de SBKP yöneticilerinin saldırılarına hedef oldu. SBKP yöneticileri bu tezin Çin'in «savaş taraftarlığını» kanıtladığını söylediler.

Sevgili dostlar, Mao Zedung yoldaş sizinkine benzer fikirleri daha bundan 25 yıl önce çürütmüştü. Mao Zedung yoldaş şöyle demişti: «Devlet konusundaki marksist öğretiye göre ordu iktidarın kurucu unsurlarından biridir. İktidarı ele geçirmek ve elinde tutmak isteyen, kuvvetli bir orduya sahip olmak zorundadır. Bazıları bizi «savaşın her şeye muktedir olduğu» görüşünün taraftarı olarak göstererek alaylı bir dil kullanıyor. Evet! Biz devrimci savaşın herşeye muktedir olduğu görüşünden

yanayız. Böyle olmak kötü birşey değildir, iyi birşeydir, marksist olmaktır.» **(Seçme eserler,** c. II)

Mao Zedung yoldaşın bu sözleri neden yanlış olsun? Ancak burjuva ve proleter devrimlerle dolu birkaç yüzyılın tarihi deneyini inkar edenler Mao Zedung'un toparladığı tezi inkar edebilirler.

Çin halkı sosyalist iktidarı silahla kurdu. Emperyalistlerin ve uşaklarının dışında bütün dünya bunun iyi birşey olduğunu, dünya barışını koruyacak, üçüncü dünya savaşını önleyecek önemli bir etken olduğunu kolayca anlıyor.

Marksist-leninistler görüşlerini hiçbir zaman saklamazlar. Biz, halkların devrimci savaşını yürekten destekliyoruz. Lenin'in dediği gibi, devrimci savaşlar «tarihin tanıdığı en haklı, en adil, en doğru, gerçekten ulu savaşlardır». **(Bütün eserler,** c. 8) Bizi yukarıdaki nedene dayanarak «savaş taraftarı olmakla» suçlamak, aslında bizim ezilen ulus ve halklarla birlik olduğumuzu, bizim gerçek marksist-leninistler olduğumuzu kanıtlamaktır.

Emperyalistler ve revizyonistler Bolşevikleri «savaş taraftarlığıyla» suçlayıp, onlara sövmekten geri durmadılar. Lenin ve Stalin gibi devrimci yöneticileri de «savaş taraftarı» olmakla suçladılar, onlara sövdüler. Bugün emperyalistlerin ve revizyonistlerin aynı küfürleri bize de etmesi, bizim marksizm-leninizmin devrimci bayrağını yükselttiğimizi gösterir.

Kruşçev ve diğerleri gürültüler koparark, emperyalist sistem varolduğu halde bütün savaşları

önlemenin ve «silahsız, ordusuz ve savaşsız bir dünya» yaratmanın mümkün olduğunu ileri sürüyorlar. Bu nakarat Kautsky'nin çoktan iflas etmiş olan «ültra emperyalizm» teorisiyle özdeşleşiyor. Onların amacı çok açık: Halkları, emperyalist sistem varken ebedi barışı sağlama olanağının bulunduğuna inandırmak istiyorlar. Devrimi, ulusal kurtuluş savaşını, iç savaşı ortadan kaldırmak istiyorlar. Pratikte emperyalizme yeni bir savaş tezgahlaması için yardımcı oluyorlar.

NUKLEER SILAHA TAPMA VE NÜKLEER SAVAŞ ŞANTAJI — MODERN REVİZYONİZMİN TEORİK TEMELİ VE SİYASİ YÖNÜ

Savaş ve barış konusunda SBKP yöneticilerinin ortaya koyduğu teorinin temelinde, nükleer silahların yapılmasıyla her şeyin ve sınıf mücadelesi kanunlarının değiştiği görüşü yatar.

SBKP merkez komitesinin açık mektubunda, «çağımızın ortasında yapımı gerçekleştirilen nükleer silahlar ve füzeler savaş konusundaki fikirleri değiştirmiştir» deniyor. Ne yönde değişti bu fikirler?

SBKP yönetimine göre, nükleer silahların ortaya çıkmasından sonra haklı savaşlarla haksız savaşlar arasında fark kalmamıştır. «Atom bombası, diyor SBKP yönetimi, hiçbir sınıf ilkesi tanımaz», «atom bombası nerede emperyalist var, nerede emekçi var diye bakmaz, geniş alanları vurur. Ve böylece, bir tekelciyi öldürmek için milyonlarca işçi yokedilir.»

SBKP yönetimi, nükleer silahların ortaya çıkmasıyla, ezilen ulus ve halkların haklı savaşlar olan devrimci halk savaşlarıyla ulusal kurtuluş savaşlarından vazgeçmeleri gerektiğini savunuyor. Yoksa diyor, insanlık yokolacaktır. SBKP yönetimi, herhangi «basit bir 'yerel savaşın' dünya savaşını alevlendirecek kıvılcım olabileceğini» söylüyor. «Günümüzde, herhangi bir savaşın, başında sıradan bir savaş olarak başlasa bile, yokedici bir nükleer ve füze savaşına dönüşebileceğini» ileri sürüyor. Ve diyor ki, «böylece, içinde bulunduğumuz Nuhun gemisini -yeryüzünü, yokederiz».

SBKP yönetimi, nükleer savaş şantajı ve emperyalizmin savaş tehdidi karşısında sosyalist ülkelere boyun eğmekten başka yapılacak bir şey kalmadığı, hiçbir karşı koymanın kabul edilemeyeceği kanısında. Kruşçev şöyle dedi: «Eğer manyak emperyalistler termonükleer dünya savaşı patlatırlarsa, savaşların kaynağı olan kapitalist sistemin de kaçınılmaz bir şekilde yokolacağı kuşkusuzdur. Ama, acaba sosyalist ülkeler, yeryüzünde sosyalizmi kurmak için yürütülen mücadele, termonükleer felaketten kazançlı çıkabilecekler mi? Buna ancak olayları kasıtlı bir şekilde inkar edenler inanabilirler. Marksist-leninistler ise, komünist uygarlığı dünya kültür merkezlerinin yıkıntıları üstünde, radioktif kalıntılarla kirlenmiş, taş üstünde taş kalmamış bir toprakta kurmayı düşünemezler. Birçok halk açısından sosyalizmin sözkonusu bile olamayacağını, çünkü bu halkların yeryüzünden silineceğini de bir yana bırakalım.»

Tek kelimeyle, SBKP yönetimine göre, nükleer silahların ortaya çıkmasından sonra sosyalist kamp la kapitalist kamp arasındaki, kapitalist ülkelerin burjuvazisiyle proletaryası arasındaki, ezilen uluslarla emperyalizm arasındaki tüm çelişkiler yokoldu. Dünyadaki tüm sınıf çelişkileri varlıklarını yitirdiler. SBKP yönetimi günümüz dünyasındaki çelişkileri bir teke indirgiyor. Kendilerinin katkısı olan bu çelişki şöyle özetlenebilir: emperyalizm ve sınıflar, ve ezilen uluslar ya hep birlikte varlıklarını sürdürecekler ya da hep birlikte yok olacaklar.

SBKP yöneticilerinde marksizm-leninizmin izine rastlayamazsınız. 1957 ve 1960 Bildirgeleri, sosyalizm ve komünizm; hiçbir şey kalmamış, rüzgâr hepsini silip süpürmüş.

Bakın, **Pravda** ne kadar dürüstçe açıklıyor: «Eğer baş düşerse, ilkeler neye yarar.»

Bu demektir ki, Rus devrimlerinin ve Ekim devriminin zafere ulaşması için gerici saldırılarda canlarını veren devrimcilerin, anti-faşist savaşta yiğitçe hayatlarını feda eden savaşçıların, ülkelerinin ulusal bağımsılığı için emperyalizme karşı kanlarını döken kahramanların, her dönemde dava uğruna canlarını veren şehitlerin hepsi birer aptaldı. İlkeler uğruna başlarını vermeye ne ihtiyaçları vardı.

İşte tam bir döneklik felsefesi! İşte ancak bir hainin itiraflarında rastlanabilecek alçaklık!

SBKP yönetimi nükleer silaha tapma ve nükleer savaş «teorisine» dayıyor sırtını. Ve bu «teorinin»

ışığında, dünya barışını sağlayacak yolun, barışı savunan tüm güçlerin birliğinden ve bu güçlerin Amerikan emperyalizmi ve uşaklarıyla mücadele etmek için kuracakları en geniş cepheden değil, iki büyük nükleer güç ABD ve SSCB'nin dünya sorunlarını çözümlemek için işbirliği yapmasından geçtiğini söylüyor.

Kruşçev diyor ki: «Biz (ABD ve SSCB) dünyanın en güçlü iki ülkesiyiz. Eğer barış için birleşebilirsek savaş olmaz. O zaman, bir deli çıkar da savaş başlatmak isterse, onu sakinleştirmek için parmağımızla tehdit etmek yetecektir».

Bütün dünya bu sözlerde, düşmanı dost olarak gören sovyet yöneticilerinin nereye kadar vardıklarını açık-seçik görebilir.

SBKP yönetimi, hatalarını örtbas etmek için ÇKP'nin doğru çizgisine yalan ve iftiralarla saldırmakta tereddüt etmiyor. Hâlâ, halkların ulusal kurtuluş savaşlarıyla devrimci iç savaşlarının desteklenmesini öngörmekle bir nükleer dünya savaşını tahrik ettiğini savunuyor.

Garip bir yalan.

ÇKP her zaman sosyalist ülkelerin, ulusal kurtuluş savaşı ve devrimci iç savaş dahil, halkların bütün devrimci mücadelelerini desteklemeleri gerektiğini savundu. ÇKP'ye göre, böyle davranmamak proleter enternasyonalizminin gerektirdiği görevlere sırt çevirmektir. Öte yandan, biz, ezilen ulus ve halkların kurtuluşlarını ancak kendi kararlı devrimci mücadelelerine dayanarak gerçekleştireceklerini

savunuyoruz. Bu görevi hiç kimsenin onların yerine yüklenemeyeceğini söylüyoruz.

Biz her zaman sosyalist ülkelerin nükleer silahları kullanmaması gerektiğini belirttik. Sosyalist ülkelerin, halkların ulusal kurtuluş savaşlarıyla devrimci iç savaşlarını desteklemek için nükleer silah kullanmaya ihtiyaçları olmadığını ileri sürdük.

Biz her zaman sosyalist ülkelerin nükleer üstünlüğü sağlamak ve bu üstünlüğü korumak zorunluğunda olduğunu savunduk. Ancak bu şekilde emperyalizm nükleer savaş şantajı yapmaktan vazgeçmeye zorlanabilir. Ancak bu şekilde silahların tamamen yasaklanması kolaylaştırılabilir.

Biz her zaman sosyalist ülkelerin ellerindeki nükleer silahların, emperyalizmin nükleer savaş tehditine karşı koymayı sağlayan bir savunma silahı olduğunu belirttik. Sosyalist ülkeler hiçbir zaman nükleer silahları ilk kullanan olmamalıdır. Yine sosyalist ülkeler nükleer silahlarla oynamamalı, nükleer savaş şantajı yapmamalı, nükleer silahlar üzerine kumar oynamamalıdır.

Biz, SBKP yöneticilerinin halkların devrimci mücadelelerini desteklemeyi reddeden yanlış tavırlarının karşısındayız. SBKP yöneticilerinin nükleer silahlar konusunda takındıkları hatalı tutuma da katılmıyoruz. SBKP yöneticileri hatalarını ciddi bir şekilde gözden geçirecekleri yerde, bizi ABD ile SSCB'nin «cepheden çatışmasını», bu iki devletin bir an önce nükleer savaşa girmesini istemekle suçladılar.

Onlara cevap veriyoruz: Hayır, sevgili arka-

daşlar! Bu korkunç yalanlara ve iftiralara başvurmaktan vazgeçin artık. ÇKP, SSCB ile ABD'nin cepheden çatışmasına kesinlikle karşı olduğunu belirtmekle yetinmiyor. Aynı zamanda, eylemleriyle de bu iki büyük devlet arasındaki doğrudan bir silâhlı çatışmanın karşısında olduğunu kanıtlıyor. Koreli yoldaşlarla birlikte sürdürdüğümüz Kore Savaşı olsun, Amerikan emperyalizmine karşı Tayvan Boğazında verdiğimiz mücadele olsun, bunun örnekleridir. Kaçınılmaz fedakârlıkların ağır yükünü üstlendik ve sosyalist kampın savunulması için verilen mücadelenin ön saflarında yer aldık. Öyle ki, SSCB geri planda kalabildi. Böylesine yalan açıklamalarda bulunan SBKP yöneticilerinde hâlâ proleter ahlakın zerresi kalmış mıdır?

Gerçekte ise, biz değil, SBKP yönetimi şu ya da bu ülkeyi anti-emperyalist mücadelesinde desteklemek amacıyla nükleer silah kullanacağını söyledi, bununla övündü.

Bütün dünya bilir ki, ezilen ulus ve halkların ellerinde nükleer silahlar yoktur ve devrim yapmak için bu silahları kullanmayacaklardır. SBKP yönetimi de, ulusal kurtuluş savaşlarıyla iç savaşlarda çoğu kez tarafları birbirinden ayıran kesin bir cephe çizgisinin bulunmadığını, bu nedenle nükleer silah kullanmanın sözkonusu olmadığını kabul etti. Öyle ise SBKP yönetimine sormak isteriz: Sosyalist bir ülkenin, halkların devrimci mücadelelerini desteklemek için nükleer silah kullanmaya ne ihtiyacı var?

SBKP yönetimine şunu da sormak isteriz: Sos-

yalist bir ülke ezilen ulus ve halkların devrimci mücadelelerini desteklemek amacıyla nükleer silahları ne şekilde kullanacak? Nükleer silahları ulusal kurtuluş savaşının ya da iç savaşın sürdüğü yerde kullanacak ve böylece hem devrimcileri hem de emperyalistleri nükleer saldırıya mı uğratacak? Ya da, konvansiyonel silahlarla saldırgan bir savaş sürdüren emperyalist ülkeye karşı ilk önce nükleer silahı kullanan mı olacak? Her iki durumda da, sosyalist bir ülkenin nükleer silah kullanması kesinlikle kabul olunamaz.

Aslında, SBKP yönetimi nükleer silahlarını doğrulturken halkların anti-emperyalist mücadelelerini desteklemeyi amaçlamıyor.

SBKP yönetimi bazen ucuz prestij kazanmak için bir açıklamada bulunmakla yetiniyor.

Bazen de, Karaip Adaları buhranında olduğu gibi, bilinmeyen bir amaçla şansa oynayıp oportünist bir şekilde ve sorumluluk duygusu taşımaksızın nükleer karşılaşmalara dalıyor.

Ve, karşı taraf onun nükleer savaş şantajını gün ışığına serip, karşı şantajla da cevap verince hemen geri çekiliyor, maceracılıktan uzlaşma yoluna sapıyor, nükleer karşılaşmada ileri sürdüğü tüm kozları yitiriyor.

Belirtmek isteriz ki, büyük Sovyet halkı ve kızılordu barışı koruyan etkin güçlerdi. Ve öyle kalacaklardır. Ama, Kruşçev'in nükleer silaha tapma ve nükleer savaş şantajı üzerine kurulu askeri stratejisi bütünüyle hatalıdır.

Kruşçev, nükleer silahtan başka birşey gör-

müyor. Ona göre, «günümüzde, askeri tekniğin gelişmesiyle birlikte savaş uçakları ve gemileri şimdiye kadar olan önemlerini yitirmişlerdir».

Öyle olunca, kuşkusuz, birliklerin ve kara harekatlarını gerçekleştirecek insanların önemi daha da az! Kruşçev diyor ki, «bugün artık ulusal savunma gücünü, asker kaputu giymiş, eli tüfek tutan insanların sayısı tayin etmiyor.» «Bir devletin savunma gücü, kesin olarak onun ateşgücüne ve elindeki silahsavar araçlara bağlıdır.»

Milislere ve halk kitlelerine gelince, onlar daha da az önemli! Şu ünlü söz Kruşçev'in: «Modern silahlarımız var, milis artık bir ordu değil, tamı tamamına insan vücududur.»

Kruşçev'in bu askeri teorileri marksist-leninist savaş ve barış teorisinin tamamen karşısındadır. Bu yanlış yolda yürümek orduyu yozlaştırır, manen silâhsızlandırır.

Açıktır ki, eğer bir sosyalist ülke Kruşçev'in yanlış askeri stratejisini kabul edecek olursa, ister istemez en tehlikeli durumlara düşecektir. Kruşçev pervasızca kendi kendine «büyük barış savaşçısı» ünvanını veriyor, «barış ödülünü» kazandırıyor, kahramanlık madalyaları takıyor. Ama ne kadar şişinirse şişinsin düşünmeden, pervasızca giriştiği nükleer silahlar oyununu da emperyalizmin nükleer savaş şantajı karşısında aşağılık bir şekilde boyun eğdiğini de gözardı edemez.

SAVAŞMAK MI, UZLAŞMAK MI?

Dünya barışı ancak halkların mücadelesi ile sağlanır, emperyalizmden barış dilenerek değil. Barış ancak, halk kitlelerine dayanarak, emperyalizmin saldırı ve savaş siyasetine karşı, göze göz, dişe diş bir mücadeleye girilerek korunabilir. İşte doğru siyaset budur.

Göze göz, dişe diş mücadele, Çin halkının emperyalizme ve uşaklarına karşı verdiği uzun mücadeleden çıkarttığı önemli bir sonuçtur.

Mao Zedung yoldaş şöyle dedi: «Çan Kay şek her an, Çin halkının elinden en ufak iktidar parçasını, kazanılmış en küçük başarıyı koparıp almaya bakıyor. Ya biz? Bizim siyasetimiz ona karşı göze göz, dişe diş bir mücadele vermek ve her karış toprak için savaşmaktır.» Biz de tıpkı onun gibi davranıyoruz.

Mao Zedung yoldaş şunu da ekledi: «Çan Kayşek her an, sol elinde bir kılıç, sağ elinde bir başka kılıç, Çin halkını savaşa zorluyor. Tıpkı onun gibi biz de kılıçları elimize alıyoruz» **«Seçme Eserler, Cilt IV)**

Mao Zedung yoldaş 1945'de iç siyasi durumu tahlil ederken şöyle diyordu:

«Göze göz, dişe diş mücadelenin biçimi, duruma bağlıdır. Bazen karşılıklı müzakereye oturmamak göze göz, dişe diş mücadeledir; bazen de karşılıklı müzakereye oturmak göze göz, dişe diş mücadeledir... Savaşmaya geliyorlarsa savaşacağız. Barışı kazanmak için savaşacağız. Kurtarılmış bölgelere saldırmak cüretini gösteren gericilere şiddetli darbeler indirmezsek, barış sağlanamaz.» **(Aynı eser)**

Mao Zedung yoldaş, 1924-1927 Çin Devriminin yenilgisinden sonra, tarihten çıkarttığı dersleri değerlendirirken şöyle diyordu: «halka yöneltilen karşı-devrimci saldırılar karşısında Cen Du-siu, göze göz, dişe diş mücadele etmek ve her karış toprak için savaşmak siyasetini izlemedi; öyle ki, 1927'de Çin halkının kazanmış olduğu bütün hakları birkaç ay içinde kaybettirdi.» **(Aynı Eser)**

Çinli komünistler göze göz, dişe diş mücadele siyasetinin ne olduğunu bilirler ve bu siyasete sıkı sıkıya bağlıdırlar. Biz hem uzlaşmacılığa, hem maceracılığa karşıyız. Bu doğru siyaset Çin Devrimini zafere ulaştırdı. Çin halkının muzaffer devrimden sonra da emperyalizme karşı verdiği mücadelelerinde büyük başarılar kazanmasını sağladı. Tüm devrimciler Çinli komünistlerin bu doğru savaş siyasetini onaylıyor, selamlıyorlar. Tüm emperyalistler ve gericiler bu siyasetten çekiniyor, nefret ediyorlar.

SBKP yönetimi bu siyasete kalleşçe saldırıyor.

Böylece de, hiçbir şekilde emperyalizme karşı koymak niyetinde olmadığını kanıtlıyor. SBKP yönetiminin bu siyasete saldırmasının ve iktidarda bulunmasının amacı kendi yanlış çizgisini gözardı etmektir. Çünkü bu yanlış çizgi SBKP'nin yönetimini emperyalizmle kolkola sokuyor, emperyalizmle uzlaştırıyor.

SBKP yönetimi şöyle diyor: Emperyalizme karşı göze göz, dişe diş bir mücadele vermek... İyi ama, bu uluslararası gerginliğe yol açmaz mı? Ve bu delilik olmaz mı?

Bu mantığa göre, yalnız saldırıya ve emperyalist tehditlere izin vardır, emperyalist saldırıya uğrayan kurbanların kendilerini savunma hakkı yoktur; yalnız emperyalist zulme izin vardır; ezilenlerin karşı koyma hakkı yoktur. İşte emperyalistlerin saldırı suçlarını bağışlama çabası. Tam anlamı iie kuvvetlinin kanunu felsefesi.

Uluslararası gerginliğe yolaçan emperyalizmin saldırı ve savaş siyasetidir. Halklar, emperyalizmin saldırısı ve tehditi karşısında kararlılıkla mücadeleye atılmalıdırlar. Olaylar, emperyalizmi yalnız mücadelenin gerilettiğini, yalnız mücadelenin uluslararası durumda gerçek bir yumuşama yarattığını kanıtlıyor. Emperyalizme herşeyde boyun eğmekle gerçek yumuşama sağlanamaz. Aksine, emperyalizm, saldırıya geçme cesaretini bulur kendinde.

Biz her zaman emperyalizmin uluslararası durumda gerginlik yaratmasına karşı çıktık. Her zaman uluslararası gerginliğin yumuşamasından yana olduk. Oysa, emperyalistler her yerde saldırgan

oluyorlar, her yerde gerginlik yaratıyorlar. Ama sonuç onların istediği gibi değil, tam tersi olacaktır.

Mao Zedung yoldaş şöyle dedi: «Amerikalı emperyalistler gerginlik durumunun kendi yararlarına olduğunu sanıyorlar, gerçekte kendilerinin yarattığı bu durum niyetleriyle ters düştü: gerginlik durumu tüm dünya halklarının saldırgan Amerika'lılara karşı seferber olmasına yol açtı.»

Mao Zedung yoldaş şunu da ekledi: «Eğer amerikan tekelci gurupları saldırı ve savaş siyasetlerini uygulamakta ısrar ederlerse, gün gelecek tüm dünya halkları onları sallandıracaktır.» **(Renmin Ribao, 9 Eylül 1958)**

Bu görüş 1957 Bildirgesinde de yer alıyor: «Halk düşmanı, saldırgan ve emperyalist güçler, izledikleri siyasetle kendi sonlarını hazırlıyor, kendi mezarlarını kazıyorlar.»

İşte tarihin diyalektiği. Emperyalizmi saygı değer bulan darkafalılar bu gerçeği anlamakta epey güçlük çekecekler.

SBKP yönetimi şöyle diyor: «Sizin öngördüğünüz göze göz, dişe diş mücadele siyasetinin anlamı karşılıklı müzakerelere girişmeyi reddetmektir». İşte bir yalan daha.

Biz daima, durum ve koşullar ne olursa olsun karşılıklı müzakereyi reddedenlerin kesinlikle marksist-leninist olmadıklarını savunduk.

Çinli komünistler devrimci iş savaş sırasında

birçok kez kuomintang'la müzakereye oturdular. Hatta, Çin'in kurtuluşunun arifesinde bile karşılıklı müzakereyi reddetmediler.

Mao Zedung yoldaş 1949 Mart'ında şöyle dedi: İster genel bir plan üzerine barış müzakereleri sözkonusu olsun, ister yerel nitelikte müzakereler, biz daima hazırlıklı bulunmak zorundayız. «Güçlüklerden çekinerek ya da rahatlık kaygusuyla müzakereye oturmayı reddetmemeliyiz. Müzakereye bulanık fikirlerle de gitmemeliyiz. İlkeler konusunda kararlı olmalıyız ve ilkelerimizin uygulanmasının izin verdiği ve gerektirdiği esnekliği göstermeliyiz.» **(Seçme Eserler, Cilt IV)**

Amerikan emperyalizmine karşı sürdürülen kararlı mücadele Amerika'yı Kore'de ateş-kes antlaşmasını kabul etmeye zorladı.

Biz 1954 Cenevre antlaşmasına faal olarak katıldık ve Hindiçini'de barışın gerçekleşmesine katkıda bulunduk.

Biz, Tayvan'da topraklarımızı işgal eden ABD ile bile müzakere etmekten yanayız. Büyükelçiler düzeyindeki Çin-Amerikan görüşmeleri 8 yılı aşkın bir süredir devam ediyor.

Biz, Laos sorununu görüşmek üzere toplanan 1961 Cenevre Konferansına faal olarak katıldık. Laos'un bağımsızlığını ve tarafsızlığını öngören Cenevre Antlaşmalarının imzalanmasında yardımcı olduk.

Çinli komünistler yalnız kendilerinin mi emperyalist ülkelerle müzakere etmesine izin verecekler.

SBKP yöneticilerinin emperyalist ülke yöneticileriyle müzakereye girişmelerine karşı mı çıkacaklar?

Kuşkusuz hayır.

Biz Sovyet hükümetinin emperyalist ülkelerle giriştiği, dünya barışına zarar vermeyen, yararı olan bütün müzakereleri pratikte her zaman destekledik.

Mao Zedung Yoldaş 14 Mayıs 1960 da şu açıklamayı yaptı:

> **«Zirve Konferansı çağırısını, böyle bir konferansın önemi ne olursa olsun, ister başarıyla sonuçlansın, ister başarısızlıkla, biz destekliyoruz. Bununla birlikte, dünya barışını sağlamak için özellikle halkların kararlı mücadelesine dayanmak gerekir.» (Renmin Ribao,** 15 Mayıs 1960)

Biz, emperyalist ülkelerle karşılıklı müzakerelere girişilmesinden yanayız. Ama dünya barışının karşılıklı müzakerelerle gerçekleşeceği umuduna kapılmak, karşılıklı müzakereler konusunda hayaller yaymak ve böylece, Kruşçev'in yaptığı gibi, halkların mücadele azmini felçe uğratmak kabul edilemez.

Doğruyu söylemek gerekirse, Kruşçev'in müzakere konusunda takındığı hatalı tutum bizzat karşılıklı müzakerelere zarar veriyor. Kruşçev emperyalistler karşısında ne kadar boyun eğerse, onlardan ne kadar lütûf beklerse, emperyalistler o kadar doymak bilmeyeceklerdir. Kruşçev tarihin tanıdığı en büyük müzakere maratoncusu olarak görünüyor. Ama onun iyilik taşan duyguları iyilikle kar-

şılanmadı ve Kruşçev çoğu kez alay konusu oldu. Emperyalistlerin ve gericilerin teslimiyetçileri kullanmaktan çekinmediklerini gösteren sayısız tarihi olay var.

BARIŞI SAVUNMANIN YOLU VE SAVAŞA GÖTÜREN YOL

Bütün bu açıklamalardan şu sonuç çıkıyor: savaş ve barış konusunda SBKP yönetimi ile bizim aramızdaki ayrılık iki değişik çizgi arasındaki ayrılıktır. Emperyalizmle savaşmak ya da savaşmamak, emperyalizmin savaş plânlarına karşı tüm dünya halklarını seferber etmek ya da etmemek, marksizm-leninizme sadık kalmak ya da kalmamaktır, söz konusu olan.

ÇKP, diğer bütün devrimci partiler gibi barışın korunması için verilen mücadelenin ve anti-emperyalist savaşın daima ön saflarında yer aldı. Biz, dünya barışının korunabilmesi için, emperyalizmi durmaksızın teşhir etmek, halk kitlelerini Amerika'nın başını çektiği emperyalizme karşı örgütleyip, seferber etmek gerektiğine inanıyoruz. İnanıyoruz ki, dünya barışı, sosyalist kampın güçlerinin gelişmesiyle, bütün ülkelerin emekçilerinin ve iş proletaryasının devrimci mücadeleleriyle, ezilen ulusların kurtuluş savaşlarıyla, bütün halkların ve barışsever ülkelerin mücadeleleriyle, Amerikan emperyalizmine ve uşaklarına karşı gerçekleştirilen en geniş cepheyle korunabilecektir.

Bizim öngördüğümüz çizgi komünist partilerin 1957 ve 1960 Bildirge'lerinde tanımlanan çizgiye uygundur.

Bu çizgi, halk kitlelerinin bilincinin durmaksızın yükselmesine yol açıyor, dünya barışı uğruna sürdürülen mücadelenin doğru yönde gelişmesini sağlıyor.

Bu çizgi, dünya barış güçlerini sosyalist kamp çevresinde pekiştiriyor, emperyalizmin savaş güçlerine durmaksızın darbe vuruyor, bu güçleri zaafa uğratıyor.

Bu çizgi halkların devrimlerinin gelişmesini ve büyük boyutlara ulaşmasını sağlıyor, emperyalizmin elini kolunu bağlıyor.

Bu çizgi, Amerikan emperyalizmi ile diğer emperyalistler arasındaki çelişkiler de dahil bütün etkenlerden yararlanabilmeyi sağlıyor, Amerikan emperyalizmini alabildiğine teşhir ediyor.

Bu çizgi Amerikan emperyalizminin nükleer savaş şantajını yıkmayı ve yeni bri dünya savaşı plânını suya düşürmeyi sağlıyor.

Bu çizgi, halklara hem devrimi hem de dünya barışını zafere ulaştırma olanağı veren bir çizgidir. Bu çizgi Dünya barışının korunması için en doğru ve etkili yolu gösterir.

SBKP yönetiminin izlediği çizgi ise bizim çizgimizin, marksist-leninistlerin ve tüm devrimcilerin ortak çizgisinin tam tersidir.

SBKP yönetimi mücadelesini dünya barışının düşmanına karşı yönelteceğine sosyalist kampa karşı yöneltiyor. Böylece, dünya barışı güçlerinin çekirdeğini kundaklıyor.

SBKP yönetimi sosyalist ülke halklarını korkutmak için nükleer savaş tehdidine başvuruyor. Sosyalist ülke halklarının ezilen ulus ve halkların devrimci mücadelesini desteklemelerine izin vermiyor. Böylece, Amerikan emperyalizmine sosyalist kampı tecrit etmesinde ve halkların devrimini bastırmasında yardımcı oluyor.

SBKP yönetimi dünyanın tüm ezilen uluslarını ve halklarını korkutmak için nükleer savaş şantajına başvuruyor. Ezilen ulusların ve halkların devrim yapmalarına izin vermiyor. «Kıvılcımı» söndürmek için Amerikan emperyalizmiyle işbirliği yapıyor. Böylece, Amerikan emperyalizmine ABD ile sosyalist kamp arasındaki bölgelerde saldırı ve savaş siyasetini dilediği gibi uygulamasında yardımcı oluyor.

SBKP yönetimi ayrıca ABD'nin müttefiklerine karşı da korkutma yöntemine başvuruyor. Onların ABD'nin hegamonyasına karşı çıkmalarını hoşgörmüyor. Böylece, Amerikan emperyalizmine bu ülkeleri köleleştirmesinde ve mevzilerini sağlamlaştırmasında yardımcı oluyor.

SBKP yöneticilerinin izlediği yol pratikte emperyalizmin saldırı ve savaş siyasetine karşı yürütülen mücadeleyi tamamen baltalamaktadır.

SBKP yöneticilerinin izlediği yol pratikte Amerikan emperyalizmine ve uşaklarına karşı, dünya barışının korunması için kurulan birleşik cepheyi tamamen zaafa uğratmaktadır.

SBKP yöneticilerinin izlediği yol pratikte dünya barışının baş düşmanını değil, dünya barış güçlerini alabildiğine tecrit etmektedir.

SBKP yöneticilerinin izlediği yol pratikte dün-

ya barışının korunması uğruna savaş görevini ortadan kaldırdı.

İşte Amerikan emperyalizminin «dünya stratejisi»ne denk düşürülmüş bir çizgi!

Bu çizgi dünya barışını koruyacak yol değildir.

Bu çizgi savaş tehlikesini arttıran ve savaşa götüren yoldur.

Bugün dünya artık ikinci dünya savaşının arifesinde olduğu gibi değil. Şimdi güçlü bir sosyalist kamp var. Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'da Ulusal Kurtuluş Hareketi fırtına gibi esiyor. Tüm dünya halklarının siyasi bilinci oldukça yükseldi. Devrimci halkların gücü büyük boyutlara ulaştı. Sovyet halkı, diğer sosyalist ülke halkları ve tüm dünya halkları hiçbir zaman kendi kaderlerini emperyalist savaş güçlerinin ve onların zafer borusunu öttürenlerin tayin etmesini hoşgörmeyeceklerdir.

Emperyalistlerin ve gericilerin saldırı ve savaş eylemleri halkların bilincinin giderek artmasına yol açıyor. Sosyal pratik doğrunun tek ölçeğidir.

Biz inanıyoruz ki, savaş ve barış konusunda bugün yanlış görüş besleyenlerin çoğu, emperyalistlerin ve gericilerin verdiği olumsuz dersler sonucu doğru görüşe gelecekler. Bu konuda umutluyuz.

Biz, komünistlerin ve tüm dünya halklarının emperyalistlerin yeni bir dünya savaşı plânını açığa çıkaracaklarına ve dünya barışını sağlayacaklarına inanıyoruz. Bunun için komünistler ve tüm dünya halkları emperyalistlerin ikiyüzlülüğünü teşhir etmek, revizyonistlerin yalanlarını gün ışığına çıkarmak ve dünya barışını koruma görevini yüklenmek zorundadırlar.

KRUŞÇEV'İN SAHTE KOMÜNİZMİ VE TÜM DÜNYANIN BUNDAN ÇIKARDIĞI DERSLER

SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİNİN AÇIK MEKTUBU ÜZERİNE (IX)

Proleter devrimci ve proletarya diktatörlüğü teorileri Marksizm-Leninizm'in özüdür. Devrimi istemek ya da devrime karşı çıkmak, proletarya diktatörlüğünü savunmak ya da proletarya diktatörlüğünü reddetmek, her zaman Marksizm-Leninizm'le her türden revizyonizm arasındaki mücadelenin odak noktası oldu. Bugün de bütün marksist-leninistlerle Kruşçev revizyonist kliği arasındaki mücadele aynı noktada yoğunlaşmıştır.

Revizyonist Kruşçev kliği SBKP'nin 22. Kongresinde revizyonizmini bütünüyle sistemleştirdi. Karşı-devrimci «barış içinde birlikte yaşama», «barış içinde yarışma», «iktidarı barışçıl yoldan ele geçirme» teorilerini biçimlendirdi. Sovyet Rusya'da artık proletarya diktatörlüğüne gerek kalmadığını ilan etti ve «bütün halkın devleti», «bütün halkın partisi» gibi saçma teorileri ileri sürdü.

Revizyonist Kruşçev kliği SBKP'nin 22. Kongresinde ortaya koyduğu program sahte komünist bir proğramdır: Proleter devrimine karşı çıkan, proletarya diktatörlüğünü ve proletarya partisini tasfiye etmeyi amaçlayan revizyonist bir proğramdır.

Revizyonist Kruşçev kliği «bütün halkın devleti» dedi, proletarya diktatörlüğünü tasfiye etti; «bütün halkın partisi» dedi, SBKP'nin proleter nite-

liğini bozdu; «komünizmi hiçbir şeyi esirgemeden inşa etmek» dedi, kapitalizmi geri getirecek yolu açtı.

ÇKP Merkez Komitesi, «uluslararası komünist hareketin genel çizgisine ilişkin 10 Haziran 1963 tarihli teklif»inde, proletarya diktatörlüğü devletini «bütün halkın devleti» ile, proletaryanın öncü partisini «bütün halkın partisi» ile değiştirmenin teoride çok saçma, pratikte de son derece zararlı olduğunu belirtti.

Onların tutumu, önemli bir tarihi gerilemedir; komünizme geçişi imkânsız kılar ve sadece kapitalizmin geri getirilmesine yardım eder.

İnsanlık, sosyalist toplumdan geçerek komünist topluma ulaşacaktır.

Sosyalist sistem kapitalist sistemden kıyaslanamayacak kadar üstündür. Sosyalist toplumda burjuva diktatörlüğü yerine proletarya diktatörlüğü, üretim araçlarının özel mülkiyeti yerine üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti vardır. Sosyalist toplumda proletarya sömürülen ve ezilen sınıf olmaktan çıkar, hakim sınıf olur. Emekçi halkın toplumsal durumunda köklü bir değişiklik meydana gelir. Proletarya diktatörlüğü devleti sade sömürücü azınlık üzerinde diktatörlük uygular; emekçi halk kitlelerine ise en geniş demokrasiyi tanır. Böylesine bir demokrasinin kapitalist toplumda gerçekleşmesi olanaksızdır. Sosyalist toplumda sanayinin millileştirilmesi ve tarımın kollektifleştirilmesiyle toplumun üretici güçlerinin hızla gelişmesi için en geniş olanaklar açılır. Üretici güçlere herhangi bir eski toplumla kıyaslanamayacak kadar üstün bir gelişme hızı sağlar.

Bununla birlikte, sosyalist toplumun kapitalist toplumdan doğduğunu ve komünist toplumun ilk aşaması olduğunu gözden uzak tutmamalıyız. Sosyalist toplum henüz komünist toplum değildir. Yani ekonomik ve diğer açılardan tam olgunluğa erişmiş değildir. İster istemez kapitalist toplumun izlerini taşır.

SBKP'nin açık mektubu ile Sovyetler Birliği basını kendilerini haklı göstermek için gözboyayan delillere başvuruyor. Bizim, «bütün halkın devleti» ve «bütün halkın partisi» konusundaki eleştirilerimizi, «marksizmle ilgisi bulunmayan», «sovyet halkının yaşantısıyla uyuşmayan», «geriletmeyi amaçlayan» düşünceler olmakla suçluyor.

Görelim bakalım, marksizmle ilgisi bulunmayan kimdir? Sovyetler Birliğinde yaşantı gerçekte nasıldır ve kim Sovyetler Birliğini gerlletmek istiyor?

SOSYALİST TOPLUM VE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ

Sosyalist toplumdan neyi anlıyoruz? Sınıflar ve sınıf mücadeleleri bütün sosyalizm sürecinde varlıklarını sürdürmekte midirler? Sosyalist devrimi sonuna kadar götürebilmek için proletarya diktatörlüğünü koruyacak mıyız? Yoksa proletarya diktatörlüğünü tasfiye edip kapitalizme geri dönüşün yolunu mu açacağız?

Bütün bu sorulara marksizm-leninizmin temel ilkeleri ışığında ve tarihi deneye dayanarak cevap vermek gerekir.

Sosyalist toplumun kapitalist toplumun yerini alması insan toplumunun gelişmesinde büyük bir sıçramadır. Sosyalist toplum, sınıflı toplumdan sınıfsız topluma geçişte önemli bir tarihi dönemdir. Marks sosyalist toplumdan söz ederken şöyle der.

«Bizim burada ele aldığımız, kendine özgü temeller üzerinde **gelişen** değil, kapitalist toplumdan **çıkan** bir komünist toplumdur; yeni, ekonomik, ahlaki ve entellektüel bütün açılardan içinden çıktığı eski toplumun izlerini taşıyan bir toplum.» (1)

---

(1) K. Marks, «Gotha Proğramının Eleştirilmesi» Marks ve Engelsin bütün eserleri, C. 19

Lenin de komünizmin ilk safhası olan sosyalist toplumda «komünizmin henüz ekonomik açıdan tam olgunluğa erişemeyeceğini, kapitalizmin geleneklerinden ya da kalıntılarından tamamen kurtulamayacağını» (2) belirtir.

Sosyalist toplumda hâlâ işçilerle köylüler, kentle köy, kol işiyle kafa işi arasında farklılıklar vardır. Burjuva hukuku henüz tasfiye edilmemiştir. «Bir anda diğer haksızlık: tüketim mallarının ihtiyaca göre olması gerekirken 'emeğe göre' dağılımı, önlenemez» (3). Bu nedenle, uygulamada zenginlik farkı kaybolmaz.

Bütün bu olgular, farklılıklar ve burjuva hukuku ancak tedricen ortadan kaldırılabilir. Ve bunun için de kaçınılmaz olarak uzun bir süreye ihtiyaç vardır. Marksın belirttiği gibi, komünizmin ancak bu farklılıkların yokolmasından ve burjuva hukukunun tamamen kaldırılmasından sonra, tam anlamıyla «herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» ilkesine uygun olarak marksizm-leninizm ve Sovyetler Birliğinin, Çin'in, diğer sosyalist ülkelerin deneyi bize sosyalizmin uzun, çok uzun bir dönemi kapsadığını öğretiyor. Burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesi bütün bu dönem boyunca sürer. Ve kapitalist yolun mu, yoksa sosyalist yolun mu zafere ulaşacağı yine güncel bir sorun olarak kalır. Yani, kapitalizmin geri getirilmesi tehlikesi hâlâ vardır.

ÇKP Merkez Komitesi 14 Haziran 1963 tarihli «uluslararası komünist hareketin genel çizgisine i-

---

(2) V.I. Lenin, «Devlet ve İhtilâl», Bütün Eserleri, C. 25

(3) Aynı eser.

lişkin teklifler»Inde şu açıklamada bulundu: «Proletaryanın iktidarı ele geçirmesini izleyen uzun bir tarihi dönemi boyunca sınıf mücadelesi insan iradesinden bağımsız, objektif bir yasa gereği varlığını sürdürür; tek değişen şey, sınıf mücadelesinin biçimidir.

Lenin, Ekim Devrimi'nden sonra birçok kez şunları belirtti:

a) Devrilen sömürücüler her zaman ve her yola başvurarak ellerinden alınan «cennete» tekrar kavuşmak için mücadele ederler.

b) Küçük-burjuva ortamı her gün, her saat yeni burjuva unsurlar yaratır.

c) İşçi sınıfı saflarında ve devlet memurları arasında da yoz unsurlar, küçük-burjuva unsurlar belirebilir. Burjuvazinin etkisi, küçük-burjuva ortamı ve küçük burjuvazinin çıkara dayanan davranışlarda bulunması bunun için elverişli koşulları yaratır.

d) Sosyalist ülkelerin uluslararası kapitalizm tarafından kuşatılması, emperyalizmin silâhlı müdahale tehditleri ya da barışçıl yollardan sosyalist ülkeleri bölüp, parçalama çabaları, bu ülkelerdeki sınıf mücadelesinin sürmesini belirleyen dış koşullardır.

Hayat, Lenin'in bu tezini doğruladı.

Burjuvazi ve diğer gerici sınıflar, devrilmiş olsalar bile sosyalist toplumda uzun bir süre etkin kalırlar. Hatta bazı alanlarda oldukça güçlüdürler. Bin türlü bağla uluslararası burjuvaziye bağlıdırlar.

Yenilgiyi hazmetmezler ve inatla proletaryaya karşı güçlerini denemekten geri durmazlar. Her alanda, sinsi ya da açık bir mücadele sürdürürler. Çoğu kez sosyalizmin, Sovyetlerin, Komünist Partisinin ve marksizm-leninizmin yandaşı gibi görünüp, sosyalizmin temellerini dinamitlerler. Böylece, yeniden kapitalizme dönüşü tezgahlamaya uğraşırlar. Siyasi alanda uzun bir süre proletaryaya karşıt bir güç olarak varlıklarını sürdürürler. Her an proletarya diktatörlüğünü tasfiye etmeye hazırdırlar. Proletarya yönetimini baltalamak ve yönetimi ele geçirmek amacıyla devlet kurumlarına, kitle örgütlerine, iktisadi sektörlere, kültür ve eğitim kuruluşlarına sızarlar. İktisadi alanda, bütün halkın sosyalist mülkiyetini ve kollektif sosyalist mülkiyeti tasfiye edip kapitalist güçleri geliştirmek için her yola başvururlar. İdeoloji, kültür ve eğitim alanlarında, proletaryanın dünya görüşü yerine burjuvazinin dünya görüşünü egemen kılmaya çalışırlar. Proletaryayı ve diğer emekçileri burjuva dünya görüşüyle yozlaştırmaya uğraşırlar.

Tarımın kollektifleştirilmesiyle, köylüler bireysellikten çıkar kollektif ruhla donanırlar. Böylece, köylülerin yeniden eğitilmesi için elverişli koşullar doğar. Bununla birlikte, kollektif mülkiyet bütün halkın mülkiyeti haline gelinceye ve özel mülkiyete dayalı üretim bütün kalıntılarıyla tasfiye edilinceye kadar, köylüler kaçınılmaz olarak küçük üreticiye özgü bazı özelliklerini korurlar. Bu durum ve bu koşullarda kapitalizme doğru kendiliğinden bir eğilim vardır; ortam, yeni zengin köylülerin türemesine elverişlidir; ve köylülük içinde farklılıklar ortaya çıkacaktır. Burjuvazinin yukarda anlatılan faaliyetleri,

burjuvazinin siyaset, ideoloji, ekonomi, kültür ve eğitim alanlarındaki yozlaştırıcı etkisi, kent ve köy küçük üreticilerindeki kendiliğinden kapitalist eğilim, burjuva hukukunun bütünüyle tasfiye edilmemiş olması ve eski toplumdan kalan geleneklerin etkisi, bütün bunların hepsi, işçi sınıfı saflarında, parti kuruluşlarında ve devlet örgütlerinde yoz insanların, bütün halka ait olan devlet işletmelerinde yeni burjuva unsurların, israfçıların ve dolandırıcıların, kültür ve eğitim kurumlarında ve aydın çevrelerinde yeni burjuva aydınları türemelerini sağlar. Bütün bu yeni burjuva unsurlar, bütün bu yoz unsurlar, devrilmiş fakat tamamen tasfiye edilmemiş eski burjuvazinin ve eski sömürücü sınıfların unsurlarıyla bir olur, sosyalizme saldırırlar. Yönetici organlarda mevzilenmiş yoz unsurlar, özellikle tehlikelidirler. Çünkü alt kademedeki burjuva unsurları destekleyen ve koruyan onlardır.

Emperyalizm varoldukça, sosyalist ülkelerin proletaryası hem içerdeki burjuvazisiyle, hem de uluslararası emperyalizmle aynı anda mücadele etmek zorundadır. Emperyalizm sosyalist ülkelere silahlı müdahalede bulunmak, ya da bu ülkeleri barışçı yollarla bölmek ve parçalamak için fırsat kollar.

Sosyalist ülkeleri tasfiye etmek, ya da bu ülkelerde kapitalizme geri dönüşü sağlamak için ne mümkünse yapar. Bu nedenle, uluslararası alanda sürdürülen sınıf mücadelesi ister istemez sosyalist ülkelerde de yansımasını bulur.

Lenin şöyle dedi: «Kapitalizmden komünizme geçiş, bütün bir tarihi dönemdir. Bu dönem so-

na ermedikçe de kaçınılmaz olarak sömürücüler yeniden kapitalizme dönüş umudunu yitirmezler. Ve bu **umut** kapitalizmi ihya **çabalarına** dönüşür» (4). Lenin şunu da şöyledi: «Sınıfların ortadan kalkması, uzun, zor, kararlı bir **sınıf mücadelesinin** sonucudur; sınıf mücadelesi sermayenin iktidarının devrilmesinden **sonra** da, burjuva devletinin parçalanmasından, proletarya diktatörlüğün kurulmasından sonra da (eski sosyalizmin ve eski sosyal - demokrasinin temsilcilerinin hayallerinin aksine) **ortadan** kalkmayacak, sadece biçim değiştirecek ve birçok bakımlardan daha da şiddetli olarak sürecektir.» (5)

Sosyalist dönem boyunca, siyaset, ekonomi, ideoloji, kültür ve eğitim alanlarında proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi son bulmaz. Uzun soluklu, her an yeniden başlayan, dolambaçlı ve karmaşık bir mücadeledir bu. Denizin dalgaları gibi bazen yükselir, bazen alçalır. Şimdi sakin ise, daha sonra çok fırtınalıdır. Sosyalist toplumun geleceğini böyle bir mücadelenin sonucu tayin eder Komünizm yolunda ilerlemek ya da yeniden kapitalizme dönüş.

Sosyalist toplumdaki sınıf mücadelesi kaçınılmaz olarak Komünist Partilere de yansır. Burjuvazi ve uluslararası emperyalizm bilir ki, sosyalist bir ülkeyi yozlaştırıp kapitalizme geri dönüş yolunu açmanın ilk adımı, önce o ülkenin Komünist Partisi'ni

---

(4) V.I. Lenin, «Proletarya İhtilâli ve Dönek Kautski», Bütün Eserleri, C. 28

(5) V.I. Lenin, «Macar İşçilere Selâm», Bütün Eserler, C. 29

yozlaştırmak, revizyonizm batağına saplanmasını sağlamaktır. Eski ve yeni burjuva unsurlar, eski ve yeni zengin köylüler, her türden yoz unsurlar, revizyonizmin toplumsal kaynağını oluşturdular.

Bütün bu unsurlar, her yola başvurur, Komünist Partisi içinde ajan yetiştirirler. Burjuvazinin etkinliği, revizyonizmin iç nedenidir. Emperyalist baskı karşısında teslimiyet ise revizyonizmin dış nedenidir. Sosyalist ülkeler Komünist partileri içinde marksizm-leninizmle her türden oportünizm, özellikle de revizyonizm arasındaki mücadele sosyalist dönem boyunca sürer. Bu, kaçınılmazdır. Burjuvazinin tavrını takınarak sınıf ve sınıf mücadelesini inkar edip proletaryaya saldırmak, proletarya diktatörlüğünü burjuva diktatörlüğüne dönüştürmek. Bunlar revizyonizmin özellikleridir. Marksizmin kurucuları, uluslararası işçi hareketinin deneyi ışığında ve sınıf mücadelesinin objektif kanununa dayanarak kapitalizmden komünizme, sınıflı toplumdan sınıfsız topluma ancak proletarya diktatörlüğü altında geçilebileceğini, başka hiçbir yol bulunmadığını gösterdiler.

Marks şöyle dedi: «Sınıf mücadelesi ister istemez proletarya diktatörlüğüne götürür» (6). «Kapitalist toplumla komünist toplum arasında, birincinin ötekine dönüştüğü devrimci bir dönem vardır. Bu devrimci döneme, devletin, proletaryanın

---

(6) Marks'ın J. Weydemayer'e 5 Mart 1852 tarihli mektubu. Marks ve Engels'in Seçme Eserleri, (iki cilt), C. II

devrimci diktatörlüğünden başka hiçbir şey olmadığı siyasi geçiş dönemi denk düşer» (7).

Sosyalist toplum kesintisiz bir devrim süreci içinde gelişir. Marks devrimci sosyalizmden sözederken şöyle dedi: «Bu sosyalizm, **devrimin sürekli ilanıdır.** Proletaryanın **sınıf diktatörlüğüdür** ve temeli **genel olarak sınıf farklılıklarının,** bu farklılıkların kaynaklandığı bütün üretim ilişkilerinin, bu üretim ilişkilerine uygun düşen bütün toplumsal ilişkilerin, bu toplumsal ilişkilerden doğan bütün fikirlerin tasfiye edilmesini sağlayacak gerekli bir geçiş dönemi olmasıdır.» (8)

Lenin II. Enternasyonal opportünizmine karşı verdiği mücadelede Marks'ın proletarya diktatörlüğü teorisini yaratıcı bir şekilde geliştirdi. «Proletarya diktatörlüğü sınıf mücadelesinin sonu değildir; sınıf mücadelesinin yeni biçimler kazanarak devam etmesidir. Proletarya diktatörlüğü, siyasi ıktidarı ele geçiren muzaffer proletaryanın, yenik d ü ş m ü ş ama işi tamamen bitirilmemiş, ve direnmekten vazgeçmek bir yana, direncini şiddetlendirmiş olan bir burjuvaziye karşı verdiği sınıf mücadelesidir» (9) dedi.

Lenin yine dedi ki «Proletarya diktatörlüğü eski toplumun güçlerine ve geleneklerine karşı kanlı

---

(7) K. Marks, «Gotha Proğramının Eleştirilmesi» Marks ve Engels'in Bütün Eserleri, C. 19

(8) K. Marks, «Fransa'da Sınıf Mücadeleleri 1848-1850», Marks ve Engels'in Bütün Eserleri, C. 7

(9) V.I. Lenin, «'Halk, Özgürlük ve Eşitlik Şiarlarıyla Nasıl Aldatılıyor' başlıklı söylevin yayımına önsöz», Bütün Eserleri, C. 29

ve kansız, şiddete dayanan ve barışçıl, askeri ve iktisadî, eğitimsel ve idari, kararlı bir mücadeledir» (10).

Mao Zedung yoldaş **«Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru Olarak Ele Alınması Üzerine»** adlı ünlü eserinde ve diğer eserlerinde, marksizm-leninizmin temel ilkelerine ve proletarya diktatörlüğünün tarihi deneyine dayanarak sosyalist toplum içindeki sınıfların ve sınıf mücadelelerinin sistemli bir tahlilini yaptı, marksizm-leninizmin proletarya diktatörlüğü teorisini yaratıcı bir şekilde geliştirdi.

Mao Zedung yoldaş sosyalist toplumun objektif yasalarını diyalektik materyalizmin ışığında inceledi. İnsan toplumunun ve doğanın evrensel yasası olan zıtların birliği ve mücadelesinin sosyalist toplumda da uygulama alanı bulduğunu belirtti. Sınıf çelişkileri sosyalist toplumda da varlıklarını sürdürürler. Sınıf mücadelesi, üretim araçları üzerindeki mülkiyetin sosyalist dönüşümünden sonra bile sona ermez. Sosyalist dönem boyunca iki yol arasında, sosyalizmle kapitalizm arasında her an mücadele vardır. Sosyalizmin inşasını sağlamak ve kapitalizme geri dönüşü önlemek için, siyaset, iktisat, ideoloji ve kültür alanlarında sosyalist devrimi sonuna kadar götürmek gerekir. Sosyalizmin kesin zaferi bir-iki kuşak içinde gerçekleşmez; sosyalizmin kesin zafere ulaşması için beş-on hatta daha fazla kuşağın geçmesi gerekir.

Mao Zedung yoldaş, sosyalist toplumda iki tür toplumsal çelişki bulunduğunu özellikle belirtti: Halk arasındaki çelişkiler ve bizimle düşmanlarımız

---

(10) V.I. Lenin, «Komünizmin Çocukluk Hastalığı» Bütün Eserleri, C. 31

arasındaki çelişkiler. Birinci türden çelişkilerin sayısı oldukça kabarıktır. Her iki tür çelişki arasında bir ayırım yapılmalı ve her türden çelişki değişik yöntemle ele alınmalıdır. Halkın yüzde doksandan fazlası ancak bu şekilde birleştirilebilir, küçük bir azınlık olan düşman yenilgiye uğratılır ve proletarya diktatörlüğü pekiştirilir:

Proletarya diktatörlüğü, sosyalizmin pekiştirilmesinin ve geliştirilmesinin tek teminatıdır. Proletarya diktatörlüğü, iki yol arasındaki mücadelede proletaryanın burjuvaziyi yenmesini, sosyalizmi zafere ulaştırmasını sağlar.

Proletaryanın kurtuluşu, tüm insanlığın kurtuluşuna bağlıdır. Proletarya diktatörlüğünün tarihi görevi iki yönlüdür. İç yön ve uluslararası yön. Birinci yönü ile ele alındığında, proletarya diktatörlüğünün temel tarihi görevi şudur: Bütün sömürücü sınıfları mezara gömmek, sosyalist ekonomiyi en üst düzeyde geliştirmek kitlelerdeki komünist bilinci yükseltmek, halkın mülkiyetiyle kollektif mülkiyet arasındaki, işçilerle köylüler arasındaki, kentle köy arasındaki, kol işiyle kafa işi arasındaki farklılıkları tasfiye etmek, sınıfların yeniden oluşmasını ve kapitalizme geri dönüşü sağlayacak bütün olanakları ortadan kaldırmak. Böylece, komünizmin tam anlamıyla, «herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» ilkesine uygun olarak gerçekleşmesini sağlayacak koşullar yaratılır. Uluslararası yönü ile ele alındığında ise proletarya diktatörlüğünün temel tarihi görevi şudur:

Uluslararası emperyalizmin (Silâhlı müdahale ve barışçıl yollarla bölüp, parçalama dahil) her saldırısına karşı koymak, halklar emperyalizmi,

kapitalizmi ve sömürü sistemini tarih sahnesinden silene kadar dünya devrimini desteklemek.

Bu iki yönlü tarihi görev kesin zafere ulaştırılmadan ve komünist topluma bütünüyle ulaşılmadan, proletarya diktatörlüğünden vazgeçilemez.

Günümüzü iyi değerlendirirsek görürüz ki, sosyalist ülkelerde proletarya diktatörlüğünün görevi henüz sona ermemiştir. Bütün sosyalist ülkelerde halâ sınıflar ve sınıf mücadeleleri var. Sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki mücadele halâ sürüyor. Sosyalist devrimi sonuna kadar götürmek ve kapitalizme geri dönüşü önlemek zorundayız. Hiç bir sosyalist ülkede henüz ne bütün halkın mülkiyetiyle kollektif mülkiyet arasındaki, ne işçilerle köylüler arasındaki; ne kentle köy arasındaki ne de kol işiyle kafa işi arasındaki farklılıklar tasfiye edilmiştir. Hiç bir sosyalist ülkede henüz sınıflar ve sınıf farklılıkları yok olmamıştır. Bütün sosyalist ülkelerin, ilkesi «herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» olan komünist topluma geçebilmeleri için daha çok yol almaları gerekiyor. İşte bu nedenle, bugün hiçbir sosyalist ülkede proletarya diktatörlüğünden vazgeçilemez.

Kruşçev revizyonist kliği proletarya diktatörlüğünü bir yana itmekle sosyalizme ve komünizme ihanet etti.

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE UZLAŞMAZ ÇELİŞKİLERİ OLAN SINIFLAR VE SINIF MÜCADELELERİ

Kruşçev revizyonist kliği Sovyetler Birliği'nde uzlaşmaz çelişkileri olan sınıfların bulunmadığını, sınıf mücadelesinin de sona erdiğini söyledi. Ve proletarya diktatörlüğünü tasfiye etti.

Görelim bakalım, Sovyetler Birliği'nde gerçek durum nedir? Kruşçev revizyonist kliğinin söylediği gibi bu ülkede uzlaşmaz çelişkileri olan sınıflar, sınıf mücadeleleri tarihe mi karışmıştır?

SSCB'de, Ekim Devrimi'nin zafere ulaşmasından sonra proletarya diktatörlüğü kuruldu. Proletarya diktatörlüğü kapitalist özel mülkiyeti tasfiye etti. Sanayii millileştirdi, tarımı kollektifleştirdi ve böylece bütün halkın sosyalist mülkiyeti ile kollektif sosyalist mülkiyeti gerçekleştirdi. Bir kaç on yıl içinde sosyalizmin inşası yolunda büyük başarılar sağladı. Bütün bunlar Lenin ve Stalin'in önderliğindeki SBKP ile Sovyet halkının, zaferidir. Öyle bir tarihi önemi olan zaferki; izleri hiç bir zaman silinemez.

Ekim Devrimi iktidarı burjuvazinin ve diğer sömürücü sınıfların elinden aldı. Ama ne burjuvazi ne de diğer sömürücü sınıflar tasfiye edilmediler. Bun-

lar sanayinin millileştirilmesinden ve tarımın kollektifleştirilmesinden sonra da varlıklarını sürdürdüler. Burjuvazinin siyasi ve ideolojik etkisi silinmedi. Kentte olsun, köyde olsun, her an kendiliğinden kapitalizme yönelen yeni güçler çıkıyordu ortaya. Yeni burjuva unsurlar, kulak'lar durmaksızın türüyorlardı. Ve o zamandan bu yana, proletarya ile burjuveri sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki mücadele siyasi, iktisadi ve ideoloji alanlarında sürdürüldü.

O dönemde Sovyetler Birliği sosyalizmi inşa eden ilk ve tek ülkeydi. Deneylerinden yararlanabilinecek bir başka sosyalist ülke yoktu. Yine o sıralar Stalin sosyalist toplumda mücadelelerinin kanunları konusunda diyalektiğe ters düşer yorumlar yapıyordu. Tarımın kollektifleştirilmesinden sonra Sovyetler Birliği'nde «artık uzlaşmaz çelişkileri olan sınıfların bulunmadığını» (11), «(Sovyet toplumunun) sınıf çatışmalarından arındığını» (12) söylüyordu.

Sosyalist toplumun birliğini temel alıyor, iççelişkilerine gereken önemi vermiyordu. Kapitalist güçlere karşı mücadelede işçi sınıfına ve geniş halk yığınlarına dayanmıyordu. Kapitalizme geri dönüş tehlikesini yanlız uluslararası emperyalizmin silâhlı saldırısının yarattığını söylüyordu. Stalin'in bu yorumları teorik olarak da, pratik olarak da yanlıştır. Ama, Stalin yine de büyük bir marksist -

---

(11) J. Stalin, «SSCB Anayasa Taslağı Üzerine» Leninizmin Sorunları

(12) J. Stalin, «SSCB Komünist Partisi (B) XVIII Kongresine sunulan Rapor» Leninizmin Sorunları

leninistir. Çünkü, Stalin Sovyetler Birliği devletini ve komünist partisini yönetirken proletarya diktatörlüğüne sıkıca bağlı kaldı. Sosyalist yoldan sapmadı ve marksist - leninist bir çizgi izledi. Sovyetler Birliği'nin sosyalizm yolunda zafere doğru ilerlemesini sağladı.

Kruşçev ise, Sovyetler Birliği devletinin ve Komünist Partisinin başına geçer geçmez bir dizi revizyonist siyasi tedbirleri uygulamaya koydu. Bunlar öyle tedbirlerdi ki, sonuçta SSCB'de güçlerin gelişmesi hızlandı, proletarya ile burjuvazi, sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki mücadele keskinleşti. Sovyet toplumunda eski sömürücü sınıfların unsurları yanı sıra bir yığın yeni burjuva unsurlarında ortaya çıktığını görmek için son yılların Sovyet basınına şöyle bir gözatmak yeter. Gazete sayfaları sınıflar arasındaki farklılıkların büyüdüğünü gösteren örneklerle doludur.

Önce, mülkiyeti bütün halka ait olan Sovyet işletmelerindeki her türden yeni burjuva unsurların faaliyetlerini bir görelim.

Bazı devlet fabrikalarındaki sorumlular ve bunların suç ortakları fabrikanın teçhizatını ve malzemesini kullanarak «yeraltı atölyeleri» kuruyorlar. Bu atölyelerde kendi nam ve hesaplarına üretim yapıyor, üretilen malları gizlice satıyorlar. Yasa dışı satıştan elde edilen kârı bölüşüyorlar. Böylece, görevlerini kötüye kullanarak büyük servet yapıyorlar. İşte bir kaç örnek:

Leningrad'da, ordu için üretim yapan bir fabrikanın sorumluları «bütün kilit noktalara» kendi adamlarını yerleştirerek, «devlet fabrikasını özel işletme haline getirmişler.» Yasaya aykırı olarak askeri niteliği olmayan mallar üretmişler ve üç yılda

yalnız dolmakalem satışından 1 milyon 200 bin eski rubleyi ceplerine indirmişler. Bu adamlar arasında «1920 lerde **nepman**» (*) olan, «doğuştan hırsız» biri de varmış. (13)

Özbekistan'da bir ipekli kumaş dokuma fabrikasının müdürü, baş mühendisi, muhasebe şefi, malzeme deposu ve satış kısmı sorumlusu, atölye şefleri ve diğerleri bir olup «Yeni doğmuş iş adamları» olmuştur. Yasa dışı yollardan 10 tondan fazla suni ipek satın almışlar ve «fabrikanın» «muhasebe kayıtlarına geçmeyen» değişik mallar üretmişler. Olağan idari işlemleri çiğneyerek işçi çalıştırmışlar ve «12 saatlik iş günü» uygulamışlar. (14)

Harkof'da bir mobilya fabrikasının müdürü işletmesinde «yeraltı tuhafiye atölyesi» kurmuş. Bu adamın «bir kaç karısı, birkaç otomobili, birkaç evi, 176 kravatı, yüze yakın gömleği ve onlarca takım elbisesi varmış.» Ayrıca, bu adam devamlı at yarışlarında oynayan büyük bir kumarbazmış da. (15)

Bu unsurlar faaliyetlerini öyle tek başlarına da yürütmüyorlar. Her yerde malzeme deposu ve satış kısmında ticaret kısmında ve diğer kısımlarda görevli devlet memurlarıyla el ele çalışıyorlar. Bunların polisteı yargı organlarında kendilerini koruyan adamları var. Hatta devlet kurumlarındaki yüksek memurlar bile bunlara destek oluyorlar. İşte örnekleri:

(*) NEP Politikası döneminde özel ticaret yapan, ticari aracı.

(13) Krasnaya Sveda, 19 Mayıs 1962

(14) Pravda Vostoke, 8 Ekim 1963

(15) Pravda Ukrainy, 18 Mayıs 1962

Moskova **akıl hastalıklarından korunma** Enstitüsü'ne bağlı bir fabrikanın müdürü ve suç ortakları «yeraltı işletmesi» kurmuşlar. Rüşvet vererek «58 yün dokuma tezgahı ile çok miktarda hammadde» tedarik etmişler. «52 fabrika, zenâat kooperatifi ve kolhozla» iş ilişkisi kurmuşlar. Birkaç yılda üç milyon ruble kâr sağlamışlar. Sosyalist mülkün çalınmasıyla ve spekülasyonla mücadele bölümünün memurlarına, denetmenlere, müfettişlere, vs. para yedirmişler (16)

İçlerinde Rusya Federasyonu makina yapım fabrikası müdürü, bir başka makine yapım fabrikası müdür yardımcısı ve bir sürü memur olmak üzere toplam 43 kişi, 900 den fazla dokuma tezgâhı çalarak bunları Orta Asya'daki, Kazakistan'daki Kafkasya'daki ve diğer bölgelerdeki fabrikalara satmışlar. Bu fabrikaların sorumluları da satın aldıkları çalınmış dokuma tezgâhlarını yasa dışı üretimde kullanmışlar. (17)

Kırgızistan'da sayıları 40'a varan bir dolandırıcı çetesi, denetimleri altındaki fabrikada yasa dışı üretim yaparak devlet kasasından 30 milyon ruble çalmışlar. Bu çetenin üyeleri arasında Kırgızistan Cumhuriyeti Plânlama Komisyonu başkanı, bir ticaret bakanı yardımcısı, Kırgızistan Cumhuriyet'i Bakanlar Kurulunun, ulusal ekonomi komisyonu ve devlet denetim komisyonunun yedi büro ve bölüm şefi, bir de «sürgünden kaçmış büyük kulaklardan bir kişi» varmış. (18)

Bütün bu örnekler gösteriyor ki, böylesine yoz

---

(16) İzvestia, 20 Ekim 1963 ve Negelva (Izvestia pazar ilâvesi), No: 12, 1964

(17) Komsomolskaya Pravda, 9 Ağustos 1963

(18) Kirghiz Soviet, 9 Ocak 1962

unsurların ellerine geçmiş fabrikalar sadece sözde Sosyalist işletmelerdir. Gerçekte ise bu işletmeler artık kapitalist işletme haline gelmişlerdir ve yoz unsurları servet sahibi yapmaktadırlar. Bu unsurlarla işçiler arasındaki ilişkiler, sömürenlerle sömürülenler, ezilenlerle ezenler arasındaki ilişkilere dönüşmüştür. Bu yoz kişiler, üretim araçlarını denetimleri altında tutup başkasının emeğini sömürmek için kullananlar, safkan burjuva, unsurlar değiller midir? Ya bunların devlet kurumlarındaki suç ortakları? Bunlarla işbirliği yapan, her türlü sömürü taşının altından çıkan, zimmetine para geçiren, rüşvet alıp veren, ganimetleri paylaşan devlet memurları? Onlar da kelimenin tam anlamıyla burjuva unsuru değilmidirler?

Hiç kuşkusuz bu kişiler proletaryaya düşman sınıftandırlar, burjuvazidendirler. Bunların sosyalizm düşmanı faaliyetleri burjuvazinin proletaryaya saldırısıdır, sınıf mücadelesidir.

Şimdi de, kolhozlardaki her türden kulakların faaliyetleri nelerdir, bir görelim.

Bazı kolhoz sorumluları ve bunların suç ortakları zimmetlerine para geçiriyorlar, spekülasyon yapıyorlar, kolhozların parasını har vurup harman savuruyorlar, kolhozluları sömürüyorlar. İşte örnekleri:

Özbekistan'da bir kolhoz başkanı «bütün köy üzerinde terör havası estiriyor»muş. Kolhoz'daki bütün önemli görevlere kendi ailesini, yakınlarını, dostlarını yerleştirmiş. «Kolhoz'un 132 bin rubleden fazla parasını kendi kişisel ihtiyaçları için harca-

mış.» Bir otomobili, iki motosikleti ve «herbirinin bir villası olan» üç karısı varmış (19)

Koursk bölgesinde bir kolhoz başkanı kolhozu «kendi malı» gibi görüyormuş. Muhasebeci, veznedar, ambar şefi, tarım uzmanı, mağaza müdürü ve diğer kimselerle anlaşarak «kolhozluları sömürmüş», karşılıklı birbirlerinin suçlarını gizlemişler. Bir kaç yılda zimmetlerine geçirdikleri para yüzbin rubleyi geçmiş. (20)

'Ukrayna'daki bir kolhozun başkanı resmi evraklarda ve kayıtlarda sahtekârlık yaparak 50 bin rubleyi zimmetine geçirmiş. «Örnek muhasebeci» diye anılan ve hatta ulusal ekonominin ürünleri sergisine katılmak üzere Moskova'ya gönderilen muhasebeci de suç ortağıymış. (21)

Alma Ata bölgesinde bir kolhoz başkanı ticari spekülâsyon üzerinde uzmanlaşmış. «Ukrayna ve Özbekistan'dan meyve suyu, Drambul'dan alkol» satın almış ve bunları alkollü içki haline getirip her yerde yüksek fiyatla satmışlar. Bu kolhozun yılda bir milyon litreden fazla şarap üretimi yapan bir işletmesi varmış ve Kazakistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nin her köşesinde satış yapıyormuş. İşletmenin başlıca gelirini ticari Spekülasyon getiriyormuş. (22)

Beyaz Rusya'daki bir kolhozun başkanı «toprakları üzerinde egemen bir derebeyi gibi», «keyfi» davranıyormuş. Kolhozda kalmıyor, kentte ya da

---

(19) Selskaya Zhizn, 26 Temmuz 1962

(20) Ekonomiteheskaya Gazeta, No: 35, 1963

(21) Selskaya Zhizn, 14 Ağustos 1963

(22) Pravda, 14 Ocak 1962

«lüks villasında» yaşıyormuş ve «ticari dalavereler» çevirip, «gizli işlerle» uğraşıyormuş. Başka yerlerden satın aldığı büyük baş hayvanları sanki kolhozun malıymış gibi gösteriyormuş. Ve kaleme aldığı raporlarda da üretim sonuçlarını dilediği gibi değiştiriyormuş. Bütün bunlara rağmen onu «göklere çıkartan bir yığın röportaj yayınlanmış» ve bu adam «örnek yönetici» olarak tanıtılmış. (23)

Bütün bu örnekler gösteriyor ki, böylesine sorumluların denetimi altına sokulan kolhozlar, sonunda bunların özel mülkiyetleri haline geliyor. Bunlar, kollektif sosyalist ekonomiyi yeni kulak ekonomisine dönüştürüyorlar. Bu adamların üst kuruluşlarda görevli koruyucuları da eksik değil. Bunların kolhoz halkı ile olan ilişkileri ezenle ezilen, sömürenle sömürülen arasındaki ilişkilerdir. Bunlar, safkan yeni kulaklar değilmidirler? Bunlar, köylülere zulmeden yeni sömürücüler değilmidirler?

Kuşkusuz, bu adamlar proletaryaya ve emekçi köylüye düşmandırlar. Kulaklar sınıfını, yani köy burjuvazini oluştururlar. Bunları sosyalizm düşmanı faaliyetleriyle proletaryaya ve emekçi köylülere saldırıyorlar. Bu faaliyetler, burjuvazinin proletaryaya ve emekçi köylülere karşı yürüttüğü sınıf mücadelesidir.

Devlet işletmelerindeki ve kolhozlardaki burjuva unsurların yanı sıra, kentlerde olsun, kırlık bölgelerde olsun, yığınla burjuva unsur bulunmaktadır.

Bunlardan bazıları kendileri adına üretim ve satış yapan özel işletmeler kuruyorlar; bazıları da özel inşaat grupları oluşturup, devlet ya da koope-

---

(23) Pravda, 6 Şubat 1961

ratifler hesabına iş görüyorlar, Aralarında özel oteller açanlar da var. Leningrad'da, naylon bluz yapıp satmak için işçi çalıştıran ve «günde 700 yeni ruble kazanan» «Rus kapitalisti bir kadın» varmış (24). Koursk bölgesinde bir atölye sahibi çizme yapıp yüksek fiyatla satıyormuş.

Bu adamın 540 çift çizmesi, 8 kilo altını, 3000 metre kumaşı, 20 halısı, 1200 kg. yünü ve birçok değerli eşyası varmış (25). Gomel bölgesindeki bir özel işletmenin sahibi iki yıl içinde, kendi hesabına «İşçi ve zânaatkâr» çalıştırarak yüksek fiyatla 12 fabrika fırınının yapımını ve onarımını üzerine almış, (26). Orenburg bölgesinde «yüzlerce özel otel ve depo varmış» ve «devletin, kolhozların parası devamlı olarak bunların sahiplerinin cebine akıyormuş.» (27)

Rusya'da bazı kimseler ucuza alıp pahalıya satarak ya da uzun mesafelerde yasa dışı nakliyatçılık yaparak büyük kârlar sağlıyorlar. Moskova'da tarım ürünlerinin aracılığını yapan bir yığın spekülâtör var. Bunlar «Moskova'ya tonlarca portakal, elma ve sebze getirtip karaborsadan satıyorlar.» «Bu vurgunculara her türlü kolaylık sağlanmış: pazarların yakınında iş hanı, depo ve diğer tesisler. (28). Krasnodar bölgesinde bir vurguncu «12 satıcı, 2 taşıyıcı»dan oluşan «özel acentasını» kurmuş.

«Binlerce domuzu, yüzlerce ton tahılı, yüzlerce ton meyvayı» kırlık bölgelerden Don havzasına nak-

---

(24) *Izvestia, 9 Nisan 1963*

(25) *Sovietskaya Rossia, 9 Ekim 1960*

(26) *Izvestia, 18 Ekim 1960*

(27) *Selskaya Zhizn, 17 Temmuz 1963*

(28) *Ekonomitcheskaya Gazeta, No: 27, 1963*

lediyormuş. Yine, «büyük miktarda çalınmış tuğlayı, vagon dolusu camı» kentlerden kırlık bölgelere taşıyormuş. Böylece, yasa dışı satıştan büyük kârlar sağlamış (29)

Rusya'da komisyonculuk, aracılık yapan ve bir yığın toplumsal ilişkisi bulunan kimseler de vardır. Onlara rüşvet verdiniz mi, dilediğinizi yaptırabilirsiniz. Leningrad'da bu aracılardan bir tanesi «ticaret bakanı olmadığı halde bütün malları denetler», «demriyollarında hiç bir resmi görevi bulunmadığı halde vagonları dilediği gibi kullanabilirmiş.» «Stoklar çok sıkı denetlendiği halde, stok dışı herşeyi» «elde edibilirmiş.» «Leningrad'daki bütün antrepolar emrindeymiş.» Elinden geçen mallardan aldığı komisyon ücreti oldukça yüksekmiş; yalnız 1960 yılında bir ağaç kombinasından 700 bin ruble almış. Leningrad'da buna benzer işleri yapan bir aracı «grubu» varmış (30).

Bütün bu işletme sahipleri, vurguncular utanç verici bir kapitalist sömürü uyguluyorlar. Bütün bunlar, bu adamların proletaryaya düşman olan sınıftan, burjuvaziden olduklarını göstermiyor mu?

Zaten, Sovyet basını da bu tip adamları «Sovyet kapitalistleri», «yeni türeyen işletme şefleri», «özel işletme sahipleri», «yeni türeyen kulaklar», «vurguncular», «sömürücüler», vs... diye niteliyor.

Kruşçev revizyonist kliği, Sovyet rusyada uzlaşmaz çelişkileri olan sınıflar yoktur derken bizzat kendisiyle çelişmiyor mu?

Yukarıda aktardığımız olaylar sovyet basınının

---

(29) Literaturnaya Gazeta, 27 Temmuz, 17 Ağustos 1963

(30) Sovietskaya Rossia, 27 Ocak 1961

açığa vurduklarından sadece birkaç örnek. Bu örnekler bile tehlike çanlarını çalmaya yeter. Oysa, Sovyet basınının adını anmadığı, gizlemeye, ört - bas etmeye çalıştığı en vurucu, en belirgin olayların sayısı çok daha fazla. Bizim yukarıda aktardıklarımız, «Rusya'da uzlaşmaz çelişkisi olan sınıflar ve sınıf mücadelesi var mıdır?» sorusuna bir cevap. Bu olayları herkes gözleyebilir. Hatta bizzat Kruşçev revizyonist Kliği bile bu olayları inkâr edemez.

Bütün bu olaylar gösteriyor ki, Rusya'da burjuvazinin işçi sınıfı düşmanı faaliyetleri gitgide artmakta. Bu durum kentlerde ve köylerde, sanayide ve tarımda, üretimde ve dağıtımda, ekonomi alanında, devlet ve Parti kurumlarının en alt kademesinden en üst yönetim kademelerine kadar gözlenebilir. Bu sosyalizm düşmanı faaliyetler aslında burjuvazinin proletaryaya karşı sürdürdüğü keskin bir sınıf mücadelesinden başka bir şey değildir.

Sosyalist bir ülkede sosyalizme saldıran yeni ve eski burjuva unsurların ortaya çıkması hiç de şaşırtıcı değil. Partinin ve devletin yönetimi marksizm-leninizme bağlı kaldığı sürece de bunda korkulacak bir şey yok. Ne var ki, bugün Sovyet Rusya'da Kruşçev revizyonist kliği Parti ve devlet yönetimini gasbetmiştir. Toplumda imtiyazlı bir burjuvazi ortaya çıkmıştır. Onun için de sorun önemlidir.

İşte, şimdi ele alacağımız sorun budur.

İMTİYAZLI SOVYET TABAKASI VE REVİZYONİST KRUŞÇEV KLİĞİ

Çağdaş Sovyet toplumunda imtiyazlı tabaka Parti ve devlet örgütlerinin, işletmelerin, kolhozların yönetici kadroları arasındaki yoz unsurlardan ve burjuva aydınlarından müteşekkildir. Bu tabaka işçilerin, köylülerin ve Sovyetler Birliği aydınları ve kadrolarının ezici çoğunluğunun karşısında yer almaktadır.

Ekim Devriminden hemen sonra Lenin burjuva ve küçük burjuva ideolojilerinin ve alışkanlıklarının proletaryayı her yönden kuşattığını ve etkilediğini, proletaryanın bazı kesimlerini yozlaştırdığını belirtti. Bu durum, her ikisi de kitlelere yabancılaşmış bürokratlar olan Sovyet memurları ve görevlileri arasından yeni burjuva unsurların doğmasına yol açtı. Lenin Sovyet rejimi için çalışmalarını sağlamak amacıyla burjuva teknik uzmanlarına yüksek maaşlar ödenmesinin gerekli olduğunu belirtmekle birlikte, bunların bozucu bir etkisi olduğuna da işaret etti.

Bundan dolayı, Lenin burjuva ve küçük burjuva ideolojilerinin etkisine karşı ısrarla mücadele etmenin, geniş kitleleri devlet işlerine katmak için seferber etmenin, Sovyet organlarındaki bürokrat-

ları ve yeni burjuva unsurları sürekli teşhir etmek ve temizlemenin ve burjuvazinin tekrar üremesi ve varlığını önleyecek şartların yaratılmasının büyük önemini vurguladı. Lenin kesin bir biçimde şuna işaret etti «cihazı (devlet cihazı anlamında ç.n.) düzeltmek için sistematik ve kararlı bir mücadele olmaksızın, sosyalizmin temeli yaratılmadan mahvoluruz.» (31)

Aynı zamanda, tüm kamu görevlilerine işçilerin ücretlerine denk bir ücret ödenmesini ve sadece burjuva uzmanlarına yüksek maaşlar ödenmesini saptayan Paris Komününün ücret politikasına ilişkin ilkeye bağlı kalınmasına büyük önem atfetti. Ekim Devriminden Sovyet ekonomik rehabilitasyon dönemine kadar, Lenin'in direktiflerine esas olarak uyuldu. Parti ve devlet örgütlerinin ve işletmelerin yönetici personeli ile uzmanlar arasındaki Parti üyeleri aşağı yukarı işçilerin ücretlerine eşit maaşlar alıyorlardı.

O dönemde Komünist Partisi ve Sovyetler Birliği hükümeti herhangi bir bölümdeki kadroların yetkilerini kötüye kullanmalarını ya da ahlâki ve siyasi olarak yozlaşmalarını önlemek için siyaset ve ideoloji alanında ve dağıtım sisteminde bir dizi tedbirler kabul etti.

Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği Komünist Partisi Proletarya diktatörlüğüne ve sosyalizm yoluna sadık kaldı ve kapitalizm güçlerine karşı sağlam bir mücadele yürüttü. Stalin'in Troçkistlere, Zinovyevcilere, Buharincilere karşı mücadeleleri ö-

---

(31) *V.I. Lenin, «'Yiyecek Vergisi Üzerine' Broşür Planı», Toplu Eserler, 4. Rusça Baskı, Moskova, C. 32, S. 301*

zünde Parti içindeki burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesinin ve iki yol, sosyalizm ve kapitalizm arasındaki mücadelenin bir yansımasıdır. Bu mücadelelerdeki zafer burjuvazinin Sovyetler Birliğinde kapitalizmi ihya etmek için giriştiği beyhude çabayı ezdi.

İnkâr edilemez ki, Stalin'in ölümünden önce yüksek maaşlar belirli guruplara ödenmeye başlanmıştı ve bazı kadrolar daha o zamandan yozlaşmış ve burjuva unsurlar halini almıştı. SBKP Merkez Komitesi Ekim 1952'deki 19. Parti Kongresine sunduğu raporda yozlaşma ve çürümenin bazı Parti örgütlerinde ortaya çıktığına işaret etmişti. Bu örgütlerin liderleri kendilerini özellikle kendi adamlarından oluşan küçük topluluklar haline dönüştürmüş, «gurup çıkarlarını Parti ve devlet çıkarlarının üstüne koymuşlardır.»

Sanayi işletmelerinin bazı yöneticileri kendi yönetimlerine bırakılan işletmelerin devlet işletmeleri olduğunu unutmakta ve bunları kendi özel mülkleri haline getirmeye çalışmaktadırlar. «Kollektif çiftliklerin ortak çiftçiliğini koruyacakları yerde», tarımsal bölümlerdeki bazı Parti ve Sovyet görevlileri ve bazı kadrolar «kollektif-çiftlik mülkünü aşırmaktadırlar.» Kültür, sanat ve bilim alanlarında da, sosyalist sisteme saldıran ve ona çamur atan yapıtlar ortaya çıkmış ve bir tekelci «Araçeyev» rejimi bilim adamları arasında doğmuştur.

Kruşçev'in Sovyet Parti ve Devletinin önderliğini gaspetmesinden beri, Sovyetler Birliğindeki sınıf mücadelesinin durumunda temel bir değişiklik meydana gelmiştir.

Kruşçev burjuvazinin çıkarlarına hizmet eden ve Sovyetler Birliğinde kapitalizmin güçlerini hızla

şişiren bir dizi revizyonist siyasetler uyguladı.

«Kişi putlaştırmasıyla mücadele» bahanesiyle Kruşçev proletarya diktatörlüğünü ve sosyalist sistemi kötüledi ve böylelikle gerçekte kapitalizmin Sovyetler Birliğinde ihyasına yol açtı. Stalin'i tamamen inkâr ederek, gerçekte Stalin tarafından yüceltilerde tutulan Marksizm-Leninizmi inkâr etti ve revizyonist sel için, sel kapaklarını açtı.

Kruşçev «herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre» sosyalist ilkesinin yerini «maddî dürtü»yü yerleştirdi. Küçük bir azınlığın gelirleriyle işçiler, köylüler ve olağan aydınların gelirleri arasındaki açığı daraltacağına genişletti. Yetkilerini kötüye kullanmakta ve Sovyet halkının emeğinin meyvalarını kendilerine mal etmekte daha da fütursuz olmakta teşvik ederek, yönetici mevkilerdeki yoz unsurlara destek oldu. Böylece Sovyet toplumundaki sınıfların kutuplaşmasını hızlandırdı.

Kruşçev sosyalist plânlı ekonomiyi sabote etmekte, Kapitalist kâr ilkesini uygulamakta, kapitalist serbest rekabeti geliştirmekte ve bütün halkın sosyalist tasarrufunu baltalamaktadır.

Kruşçev sosyalist tarımsal plânlama sistemine onu «bürokratik» ve «gereksiz» diye tanımlayarak saldırmaktadır. Amerikan çiftliklerinin büyük mülk sahiplerinden öğrenmeye heveslenerek, kapitalist işletmeciliği teşvik etmekte, bir kulak ekonomisi gütmekte ve sosyalist kollektif ekonomiyi baltalamaktadır.

Kruşçev burjuva ideolojisi, burjuva özgürlüğü, eşitlik, kardeşlik, ve insanlık işportacılığı yapmakta, burjuva idealizmi, metafiziği ve burjuva bireyciliğinin, hümanizmin, ve pasifizmin gerici fikirlerini Sovyet halkı arasında aşılamaktadır. Batının çürü-

mış burjuva kültürü bugün Sovyetler Birliğinde gözdedir. Sosyalist kültür ise horlanmakta ve saldırıya uğramaktadır.

«Barış içinde bir arada yaşama» yaftası altında, Kruşçev ABD emperyalizmi ile işbirliği yapmakta, sosyalist kampı ve uluslararası komünist hareketi tahrip etmekte, ezilen halklar ve ulusların devrimci mücadelelerine karşı durmakta, büyük-güç şovenizmi ve ulusal egoizm uygulayarak proleter enternasyonalizmine ihanet etmektedir. Bütün bunlar, Sovyetler Birliği halkları, sosyalist kamp ve bütün dünyanın temel çıkarlarının üstüne koyduğu bir avuç kişinin müktesep haklarının korunması için yapılmaktadır.

Kruşçev'in izlediği çizgi baştan aşağı revizyonist bir çizgidir. Bu çizgi sayesinde eski burjuva unsurlar hızla gelişmediler aynı zamanda yeni burjuva unsurlar büyük sayılarla Sovyet Parti ve devletinin yönetici organları, devlet işletmeleri ve kollektif çiftlik şefleri ve kültür, sanat, bilim ve teknoloji alanlarındaki yüksek aydınlar arasında ortaya çıktılar.

Bugün Sovyetler Birliğinde, yeni burjuva unsurların sayısı eskiden görülmeyecek ölçüde artmakla kalmadı, sosyal durumları da temelden değişti. Kruşçev iktidara gelmeden önce, Sovyet toplumunda yönetici mevkiler işgal edilmezdi. Faaliyetleri bir çok yönden kısıtlanmıştı ve saldırı altındaydı. Ama Kruşçev işbaşına geçtikten Parti ve devletin önderliğini adım adım gaspettikten sonra, yeni burjuva unsurlar yavaş yavaş Parti ve hükümette ve ekonomik, kültürel ve diğer bölümlerde yönetici pozisyona yükseldiler. Ve Sovyet toplumunda imtiyazlı bir tabaka teşkil ettiler.

Bu imtiyazlı tabaka Sovyetler Birliğinde bugün burjuvazinin başlıca kesimidir ve revizyonist Kruşçev kliğinin başlıca sosyal temelidir. Revizyonist Kruşçev kliği sovyet burjuvazisinin ve özellikle onun imtiyazlı tabakasının siyasi temsilcisidir.

Revizyonist Kruşçev kliği temizlik üstüne temizlik yürüttü ve ülke çapında, merkezi organlardan mahalli organlara, önde gelen Parti ve devlet örgütlerinden ekonomik, kültürel ve eğitim örgütlerine kadar güvenmediklerini yerlerinden uzaklaştırdılar ve yönetici organlara kulaklarını yerleştirerek kadro üstüne kadro temizlediler.

SBKP Merkez Komitesini örnek olarak alın. İstatistikler göstermektedir ki 1952'deki 19. Kongrede seçilen SBKP Merkez Komitesi üyelerinin yaklaşık olarak yüzde yetmişi 1956 ve 1961'de yapılan 20. ve 22. Kongreler süresince temizlenmiştir. Ve 20. Kongrede seçilen Merkez Komitesi üyelerinin yaklaşık olarak yüzde ellisi 22. Kongre sırasında temizlenmişti.

Ya da mahalli örgütleri alın. 22. Kongrenin arifesinde, «kadroları yenilemek» bahanesiyle, revizyonist Kruşçev kliği, tamamlanmamış istatistiklere göre, Birlik Cumhuriyetleri Parti Merkez Komiteleri ve Bölgeler Parti Komiteleri üyelerinin yüzde kırkbeşini ve il ve İlçe Parti Komiteleri üyelerinin yüzde kırkını görevlerinden uzaklaştırdılar. 1963'te Parti'yi «sanayi» ve «tarımsal» Parti Komitelerine bölme bahanesi altında, Birlik Cumhuriyetleri Merkez Komiteleri ve Bölgesel Parti Komiteleri üyelerinin yarısından fazlasını daha değiştirdiler.

Bu değişiklikler dizisi aracılığıyla Sovyet imtiyazlı tabakası Partinin, devletin ve diğer önemli örgütlerin kontrolünü eline geçirdi.

Bu imtiyazlı tabaka üyeleri kitlelere hizmet etme işlevini onlara hükmetme imtiyazına dönüştürdüler. Üretim araçları ve halkın rızkı üzerindeki yetkilerini kendi küçük kliklerinin özel çıkarından yana olarak kötüye kullanmaktadırlar.

Bu imtiyazlı tabakanın üyeleri Sovyet halkının emeğinin meyvalarını tasarruf etmekte ve ortalama Sovyet işçi ve köylüsünün gelirinden düzinelerce hatta yüz misli fazlasını cebe indirmektedir. Sadece yüksek maaşlar, yüksek ödüller, rüsumlar ve bir dizi şahsi tahsisatlar biçiminde yüksek gelirlerini garanti altına almakla kalmamakta, imtiyazlı pozisyonlarını da kamu mülkünü suistimal ve rüşvet yoluyla tasarruf etmek için kullanmaktadırlar. Sovyetler Birliği'nin emekçi halkından tamamen ayrı düşmüş olarak, burjuvazinin asalak ve kokuşmuş hayatını yaşamaktadırlar.

Bu imtiyazlı tabakanın üyeleri ideolojik bakımdan bütünüyle yozlaşmış, Bolşevik Partisinin devrimci geleneklerinden tamamen ayrılmış ve Sovyet işçi sınıfının yüce ideallerinden vazgeçmiştir. Marksizm-Leninizme ve sosyalizme karşıdırlar. Devrime ihanet etmektedirler ve başkalarının devrim yapmasını yasaklamaktadırlar. Onların tek kaygısı ekonomik durumlarını ve siyasi yönetimlerini sağlamlaştırmaktır. Bütün faaliyetleri imtiyazlı tabakalarının özel çıkarları etrafında dönmektedir.

Sovyet Parti ve devletinin yönetimini ele geçirerek, Kruşçev kliği şanlı bir devrimci tarihe sahip olan Sovyetler Birliği Marksist-Leninist Komünist Partisini revizyonist bir partiye dönüştürüyorlar. Proletarya diktatörlüğü altındaki Sovyet devletini revizyonist Kruşçev kliğinin diktatörlüğü altında bir

devlete dönüştürüyorlar. Adım adım bütün halkın sosyalist mülkiyetini ve sosyalist kollektif mülkiyeti imtiyazlı tabakanın mülkiyeti haline dönüştürüyorlar.

Herkes Yugoslavya'da Tito kliğinin hâlâ «sosyalizm» bayrağı sallamasına rağmen, nasıl Yugoslav halkına karşı bir bürokrat burjuvazinin, Tito kliğinin revizyonizm yolunu tutmasından beri, proletarya diktatörlüğü altındaki Yugoslav devletini bürokrat burjuvazinin diktatörlüğüne ve sosyalist kamu ekonomisini devlet kapitalizmine dönüştürmesinden beri tedricen ortaya çıktığını gördü. Şimdi herkes Kruşçev kliğinin Tito kliği tarafından çoktan katedilmiş olan yolu tuttuğunu görüyor. Kruşçev Belgrad'ı Mekke'si olarak görmekte, tekrar tekrar Tito kliğinin tecrübesinden öğreneceğini söylemekte ve kendisiyle Tito kliğinin «aynı fikre bağlı olduğunu ve aynı teorinin kılavuzluğunda bulunduğunu» (32) ilân etmektedir. Bu hiçte sürpriz değildir.

Kruşçev revizyonizminin sonucu olarak, büyük Sovyet halkının kanı ve teriyle kurulan dünyanın ilk sosyalist ülkesi bugün görülmemiş bir kapitalist ihya tehlikesi ile karşı karşıyadır.

Kruşçev kliği «Sovyetler Birliğinde artık antagonist sınıflar ve sınıf mücadelesi yoktur» masalını Sovyet halkına karşı yürüttükleri amansız sınıf mücadelesi hakkındaki gerçekleri örtbas etmek için yayıyor.

Revizyonist Kruşçev kliği tarafından temsil edilen Sovyet imtiyazlı tabakası Sovyet nüfusunun ancak yüzde birkaçlık bir bölümünü teşkil etmektedir.

---

(32) *N. S. Kruşçev, Yugoslavya'da Brioni'de Yabancı Gazetecilerle Röportaj, 28 Ağustos 1963*

Sovyet kadroları arasında da sayıları küçüktür. Toplam nüfusun yüzde 90 ından fazlasını teşkil eden Sovyet halkına, Sovyet kadrolarının büyük çoğunluğuna ve Komünistlere taban tabana zıttır. Sovyet halkı ile bu imtiyazlı tabaka arasındaki çelişme bugün Sovyetler Birliği'nin içindeki temel çelişkidir, uzlaşmazdır ve antogonist sınıf çelişmesidir.

Lenin tarafından kurulan şanlı Sovyetler Birliği Komünist Partisi ve büyük Sovyet halkı Ekim Sosyalist Devriminde çağ yaratan devrimci inisyatif ortaya koydu. Kahramanlıklarını ve dayanıklıklarını Beyaz Muhafızları ve bir düzineden fazla emperyalist ülkenin silahlı müdahalesini bozguna uğratırken gösterdi. Sanayileşme mücadelesinde ve tarımın kollektifleştirilmesinde misli görülmemiş parlak başarılar kaydetti. Ve Alman faşistlerine karşı Yurtseverlik Savaşında muazzam bir zafer kazandı ve bütün insanlığı kurtardı. Kruşçev kliğinin yönetimi altında bile, SBKP'nin üye kitlesi Lenin ve Stalin tarafından yaratılan şanlı devrimci gelenekleri taşımakta ve halâ sosyalizmi tutmakta ve komünizmi arzulamaktadır.

Sovyet işçileri, kollektif köylüleri ve aydınlarının geniş kitleleri imtiyazlı tabakanın uyguladığı baskı ve sömürüye karşı hiddetten köpürmektedir. Sosyalizme ihanet eden ve kapitalizmi ihyaya girişen Kruşçev kliğinin revizyonist özelliklerini her gün daha açık görmeye başlamışlardır. Sovyet kadrolarının safları arasında, halâ proletaryanın devrimci tavrında ısrar eden, sosyalizm yolunu sadık ve Kruşçev'in revizyonizmine sıkıca karşı duran bir çokları vardır. Sovyet halkının, Komünistlerinin ve kadrolarının geniş kitleleri Kruşçev kliğinin revizyonist çizgisine karşı durmak ve direnmek için çe-

şıtlı araçlar kullanıyorlar. Böylelikle revizyonist Kruşçev kliği kapitalizmin ihyasını o kadar kolaylıkla sağlıyamıyor. Büyük Sovyet halkı Büyük Ekim Devriminin şanlı geleneklerini savunmak, sosyalizmin büyük kazançlarını muhafaza etmek ve kapitalizmin ihyası komplosunu ezmek için savaşıyor.

«BÜTÜN HALKIN DEVLETİ» ÜZERİNE

SBKP'nin 20. kongresinde, Kruşçev açıkça proletarya diktatörlüğüne muhalefet bayrağını açtı. Proletarya diktatörlüğü devleti yerine «bütün halkın devletinin» konmasını istedi. SBKP'nin programında şöyle deniyor: «... proletarya diktatörlüğü.... SSCB'de artık gerekli değildir. Önce bir proletarya diktatörlüğü devleti olarak ortaya çıkan devlet, bugünkü safhada bütün halkın devleti haline dönüşmüştür.»

Marksizm-Leninizmi biraz bilen biri, devletin bir sınıf kavramı olduğunu da bilir Lenin şöyle diyor: «Devletin ayırtedici özelliği, iktidarı ellerinde tutan kişilerden oluşan bir sınıfın varlığıdır» (33) Devlet, sınıf mücadelesinde bir silâhtır; bir sınıfın bir diğer sınıfa zulmetme aracıdır. Her devlet belli bir sınıfın diktatörlüğü devletidir. Devlet, sınıflar üstünde yer alamaz, bütün halka ait olamaz.

Proletarya ve partisi hiç bir zaman görüşlerini gizlemedi. Açık ve seçik bir şekilde sosyalist pro-

---

(33) *V. I. Lenin, «Halkçılığın Ekonomik Muhtevası ve Strasve'nin bu konuda kitabında yaptığı eleştiri», Bütün Eserleri, C. 1*

leter devrimin amacının burjuva tahakkümünü yok etmek ve proletarya diktatörlüğünü kurmak olduğunu söyledi. Sosyalist devrimin zafere ulaşmasından sonra da, proletarya ve partisi, proletarya diktatörlüğünün tarihi görevlerinin yerine getirilmesi, bütün sınıfların ve sınıf farklılıklarının yok olması ve böylece giderek devletin ortadan kalkması için uğraşmalıdır. Yalnız burjuvazi ve partileri iktidarın sınıf karakterini ort-bas etmeye uğraşırlar. Denetimleri altındaki devlet cihazını «bütün halka» aitmiş gibi gösterirler, devletin «sınıflar üstü olduğunu» söylerler. Böylece kitleleri uyutmaya çalışırlar.

Kruşçev Sovyetler Birliğinde proletarya diktatörlüğünün tasfiyesini ilân etti, Devletin «bütün halkın devleti haline geldiğini» belirtti. Böylece Marksist-Leninist devlet öğretisi yerine burjuva aldatmacalarını savundu.

Marksist-Leninistler bu saçmalıkları eleştirdi. Bunun üzerine, Kruşçev revizyonist kliği «bütün halkın devletinin» teorisini yaparak kendini haklı çıkartmaya çalıştı. Kruşçev revizyonist kliği şimdi Marx ve Lenin'in sözünü ettikleri, tarihi proletarya diktatörlüğü döneminin yalnız kapitalizmden komünizmin birinci safhasına geçişi kapsadığını, ikinci safhayı, kapsamadığını ileri sürüyor. Yine, «proletarya diktatörlüğünün daha devlet ortadan kalkmadan önce varlık sebebini yitirdiğini» (34), proletarya diktatörlüğünden sonra bir safhanın daha bulunduğunu, bunun da «bütün halkın devleti» olduğunu söylüyor.

---

(34) «Komünizmin İnşası Proğramı», Pravda Yazı Kurulu, 18 Ağustos 1961

Marx, «Gotha programının eleştirilmesinde» ünlü proletarya diktatörlüğü, kapitalizmden komünizme geçiş dönemi devleti teorisini formüle etti. Ve Lenin'de büyük bir açıklıkla bu tezin izahını yaptı.

Lenin şöyle dedi: «Marx, Gotha programının eleştirilmeslnde şöyle yazdı: «Kapitalist toplumla komünist toplum arasında, birincinin ikincisine devrimci yoldan dönüştüğü geçiş dönemi vardır. Bu döneme, geçici siyasi dönem denk düşer ve bu dönemde devlet proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka bir şey değildir. Şimdiye kadar bu gerçek sosyalistler arasında tartışma konusu olmazdı; ve bu, muzaffer sosyalizmin tam komünizme geçmesine kadar **devletin** varlığını kabul etmeyi içerir.» (35).

Lenin şunu da söyledi: «Onlar Marx'ın devlet öğretisinin özünü kavramışlardır, onlar **bir** sınıfın diktatörlüğünün yalnız genel olarak her sınıflı toplumda, yalnız burjuvaziyi deviren için değil, aynı zamanda kapitalizmi 'sınıfsız toplum'dan, komünizmden ayıran bütün **tarihi dönem** için de gerekli olduğunu anlamışlardır» (36)

Marx ve Lenin'in sözünü ettikleri ve proletarya diktatörlüğü devletinin egemen oldugu tarihi dönem Kruşçev revizyonist kliğinin söylediğinin aksine, yanlız kapitalizmden komünizmin birinci sofhasına

---

(35) *V.I. Lenin, «Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı Üzerine Tartışmaların Bilançosu», Bütün Eserleri, C. 22*

(36) *V.I. Lenin, «Devlet ve İhtilâl» Bütün Eserleri, C. 25*

geçiş dönemini kapsamakla kalmaz. Bu tarihi dönem, kapitalizmden «tam komünizme» yani bütün sınıf farklılıklarının tasfiye edildiği, «sınıfsız toplumun kurulduğu» en üst safhaya varılıncaya kadar sürer. Bu çok açıktır.

Yine açıktır ki, Marx ve Lenin'in sözünü ettikleri geçiş dönemi proletarya diktatörlüğünden başka bir şey olamaz. Proletarya diktatörlüğü kapitalizmden komünizmin en üst safhasına geçiş devleti biçimidir. Ve insanlık tarihindeki sonuncu devlet biçimi olacaktır. Proletarya diktatörlüğünün ortadan kalkması demek, devletin ortadan kalkması demektir. Lenin şöyle dedi: «Marx, Sosyalizmin ve siyasi mücadelenin tarihinden, devletin ortadan kalkacağını ve devletin ortadan kalkışındaki geçici biçimin (devletten devletsizliğe geçişin) 'egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya' olacağını ortaya çıkarttı.» (37)

Tarihi boyunca proletarya devleti değişik devletlerde, değişik dönemlerde, değişik biçimlerde ortaya çıkabilir. Ama özü hiçbir zaman değişmez. Lenin şöyle der: «Kapitalizmden komünizme geçişte kuşkusuz çok bol ve değişik siyasi biçimler belirecektir, ama hepsinin özü aynı kalacaktır: **proletarya diktatörlüğü.**» (38)

Görülüyor ki, proletarya diktatörlüğünün daha devlet ortadan kalkmadan bile varlık sebebini yitirdiğini, proletarya diktatörlüğünden sonra bir de «bütün halkın devleti» safhasının bulunduğunu söylemenin Marx ve Lenin'in görüşleriyle uzaktan, ya-

---

(37) V.I Lenin, y.a.g.e.

(38) y.a.g.e.

kından ilişkisi yoktur. Bütün bunlar Kruşçev revizyonistinin bir buluşudur.

Kruşçev Revizyonist kliği üyeleri, marksizm-leninizm düşmanı görüşlerini doğrulamak için Marx'tan bir cümle bulmakta güçlük çektiler. Bulduklarını sandıkları cümleyi de tamamen özünden saptırdılar. Onlara göre, Marx'ın «Gotha programının eleştirilmesi»nde bahsettiği «komünist toplumdaki devletin niteliği (Almancası Staatswesen)», «artık bir proletarya diktatörlüğü olmayan komünist toplum devletidir» (39) Kruşçev Revizyonist kliği, özünden saptırarak sarıldığı Marx'ın cümlesini Çinlilerin kullanmaya cesaret edemeyeceklerini ileri sürdü. Onlar Marx'ın bu cümlesinden imdat bekliyorlar anlaşılan.

Lenin revizyonistlerin marksizmi saptırmak için bu cümleye bel bağlayacaklarını daha önceden sezmiş olmalı. Çünkü «devlet konusunda marksizm» adlı defterde bu cümlenin açıklamasını yapmış. «Proletarya diktatörlüğü, diyor Lenin, bir siyasi geçiş dönemidir», «oysa Marx 'komünist toplumda devletin niteliğinden (almancası - Staatswesen)' bahsediyor!!! demek ki, 'komünist toplumda' bile devlet olacak!!! Bu bir çelişki değil mi?». «Hayır» diye cevap veriyor Lenin. Sonra da, burjuva devletinden devletin ortadan kalkmasına kadar olan gelişme süresindeki üç safhanın bir şemasını çıkartıyor:

Birinci safha: kapitalist toplumda burjuvazinin bir devlete ihtiyacı vardır ve bu burjuva devletidir.

---

(39) Suslov'un SBKP Merkez Komitesi asil ve yedek üyelerinin katıldığı Şubat 1964 oturumunda sunduğu rapor.

İkinci safha: kapitalizmden komünizme geçiş döneminde proletaryanın bir devlete ihtiyacı vardır ve bu proletarya diktatörlüğü devletidir.

Üçüncü safha: komünist toplumda devlet gereksizdir, ortadan kalkar.

«Tam bir tutarlılık ve açıklık!!» Lenin sözlerini böyle bitiriyor.

Lenin'in çizdiği şemada yanlız burjuva devleti, proletarya diktatörlüğü devleti ve devletin ortadan kalkması var. Lenin bundan kalkarak komünizmle birlikte devletin yok olacağını açıkladı.

Ne tuhaf! Revizyonist Kruşçev kliği de hatalarını savunurken Lenin'in «devlet konusunda Marksizm» adlı defterindeki aynı paragraftan söz etmiş. Söz etmiş ama, sonra da şu budala açıklamada bulunmuş: «Ülkemizde, Lenin'in yargısında altını çizdiği ilk iki safha artık aşılmıştır. Sovyet Rusya'da bütün halkın devleti — komünist devlet, yani komünizmin hiç durmaksızın gelişen birinci safhasının devleti doğmuştur.» (40)

Eğer Sovyetler Birliğinde Lenin'in sözünü ettiği ilk iki safha aşılmış olsaydı, devletin de ortadan kalkması gerekirdi. Öyle ise şu «bütün halkın devleti» nereden çıkıyor? Eğer devlet ortadan kalkmamışsa ancak bir proletarya diktatörlüğü devleti olarak kalır, yoksa «bütün halkın devleti» olarak değil.

Kruşçev revizyonist kliği «bütün halkın devleti» ni savunurken, proletarya diktatörlüğüne iftira ediyor, onun demokratik olmadığını ileri sürüyor. De-

---

(40) «İşçi Sınıfı Partisinden Bütün Halkın Partisine», Partii Zhizn Yazı Kurulu, No: 8, 1964

mokrasinin gelişmesi ve «bütün halk için gerçek demokrasiye» dönüşmesi için «bütün halkın devletinin» proletarya diktatörlüğü devletinin yerini alması gerektiğini söylüyor. Hatta, Kruşçev proletarya diktatörlüğünün kaldırılmasının «demokrasinin en ileri gelişme çizgisinde olduğunu» gösterdiğini, «proleterya demokrasisinin gitgide halkın sosyalist demokrasisi haline dönüştüğünü» (41) iddia ederek övünüyor da.

Bütün bu sözler onları söyleyenlerin marksizm-leninizmi hiç bilmediklerini ya da ard niyetle saptırdıklarını gösterir.

Marksizm - Leninizmden biraz nasibi olanlar bilirler ki, demokrasi bir devlet biçimi olarak tepki diktatörlük gibi sınıfsal bir kavramdır. Ancak bir sınıf demokrasisi olabilir. «Bütün halk için demokrasi» olamaz.

Lenin şöyle der: «Halkın ezici çoğunluğu için demokrasi ve şiddet kullanarak bastırma, yani halkı sömürenler halka zulmedenler için demokrasinin işlememesi; işte, kapitalizmden komünizme geçişte demokrasinin uğradığı değişiklik.» (42) Sömürücü sınıflar üzerinde diktatörlük, emekçi halk için demokrasi. İşte, proletarya diktatörlüğünün iki yönü! Yalnız proletarya diktatörlüğü emekçi kitlelerin demokrasisine gelişme ve şimdiye kadar eşine rastlanmamış bir yayılma olanağı sağlar. Proletarya

---

(41) *Kruşçev'in SBKP 1961 22. Kongresinde sunduğu SBKP proğramı üzerine rapor ile faaliyet raporu.*

(42) *V. I. Lenin, «Devlet ve İhtilâl», Bütün Eserleri, C. 25*

diktatörlüğü olmadan, emekçi halk için gerçek bir demokrasi olamaz.

Burjuva demokrasisinin olduğu yerde proletarya demokrasisi olmaz; proletarya demokrasisinin olduğu yerde de burjuva demokrasisi olmaz. Bunların ikisi yan yana yürümez.

Su götürmez bir gerçektir bu; uzlaşma olmaz. Burjuva demokrasisi ne denli köklü bir şekilde tasfiye edilirse, proletarya demokrasisi o denli gelişir. Oysa, burjuvaziye göre böylesine uygulamada bulunan ülkelerde demokrasi yoktur. Kuşkusuz, burjuvazinin «demokrasi yoktur» demesinin anlamı, proleterya demokrasisinin geliştiği, burjuva demokrasisinin tasfiye edildiğidir. Proletarya demokrasisinin gelişmesi burjuva demokrasisinin tasfiyesidir.

Kruşçev revizyonist kliği marksizm - leninizmin bu temel görüşüne karşı çıkıyor. Düşmanlar üzerinde diktatörlük uygulandığı sürece demokrasinin olmadığını ileri sürüyor, demokrasiyi gerçekleştirmek için düşmanlara uygulanan diktatörlüğü ve baskıyı kaldırıp yerine «bütün halk için demokrasiyi» kurmak gerektiğini savunuyor.

Bu görüş, dönek Kautsky'nin «saf demokrasi» anlayışıyla aynı kalıptan çıkmıştır.

Lenin Kautsky'yi eleştirirken şöyle demişti: «... 'saf demokrasi' ne sınıf mücadelesinden ne devletin niteliğinden hiç bir şey anlamayan bir cahilin formülü değil sadece; saf demokrasi aynı zamanda içi boş bir formüldür. Çünkü komünist toplumda demokrasi artık bir alışkanlık haline gelecek ve orta-

dan kalkacaktır, ama hiç bir zaman 'saf' demokrasi olmayacaktır.» (43)

Lenin şunu da belirtmişti; «Despotizmden burjuva demokrasisine, burjuva demokrasisinden proletarya demokrasisine, proletarya demokrasisinden demokrasinin ortadan kalkmasına — işte diyalektik gelişme (süreç)» (44). Bunun anlamı, komünizmin en üst safhasında sınıflar tasfiye olup proletarya diktatörlüğü ortadan kalkınca proletarya demokrasisinin de yok olacağıdır.

Açık söylemek gerekirse, Kruşçev'in üzerinde büyük gürültüler kopardığı «bütün halk için demokrasi» tıpkı «bütün halkın devleti» gibi bir aldatmacadır. Kruşçev burjuvazinin ve eski revizyonistlerin paçavrası çıkmış bayrağını yamadı, üstüne kendi alâmeti farikasını işledi. Bundan amacı tüm dünya devrimcilerini ve sovyet halkını aldatmak, proletarya diktatörlüğüne ihanetini gözlerden kaçırmak, sosyalizme muhalefetini gizlemektir.

Kruşçev'in ileri sürdüğü «bütün halkın devleti» formülünün özü nedir?

Kruşçev proletarya diktatörlüğünü tasfiye etti ve Sovyetler Birliği'nde revizyonist kliğin diktatörlüğünü kurdu. Başını Kruşçev'in çektiği bu klik Sovyet burjuvazisinin imtiyazlı tabakasının diktatörlüğünü uygulamaktadır. Kruşçev'in «bütün halkın devleti'nin» proletarya diktatörlüğü devletiyle hiç bir ilişkisi yoktur. Aksine, bu azınlık revizyonist kliğin işçiler, köylüler ve devrimci aydınlar üzerinde diktatörlük kurduğu bir devlettir. Kruşçev kliği-

---

(43) V.İ. Lenin, «Proleter ihtilali ve Dönek Kautsky» Bütün Eserleri, C. 28

(44) V. I. Lenin, «Devlet Konusunda Marksizm»

nin tahakkümü altındaki emekçi halk için demokrasinin zerresi yoktur; demokrasi yalnız Kruşçev revizyonist kliğine mensup bir avuç kişiye, imtiyazlı tabakaya, yeni ve eski burjuva unsurlara upygulanıyor. Yani, «bütün halk için demokrasi» su katılmamış bir burjuva demokrasisidir; bir başka deyişle, Kruşçev kliğinin sovyet halkı üzerindeki diktatörlüğüdür.

Bugün Sovyet Rusya'da proletaryanın tavrını benimseyenler, Marksizm - Leninizme bağlı kalanlar konuşma, direnme ve mücadele etme cesaretini bulanlar izleniyor, gözaltında tutuluyor, mahkemeye sevkediliyor, hatta tutuklanıp hapise atılıyorlar. Hatta, «akıl hastası» olmakla suçlanıp «tımarhaneye» tıkılıyorlar. Kısa süre önce, sovyet basını, en ufak bir hoşnutsuzluk belirtisi gösterenlere karşı «mücadeleye girişileceğini» açıkladı. Kruşçev'in tarım siyaseti üzerinde sadece «lâf» edenler bile «çürümüş kişiler» olarak ilân ediliyorlar ve bunlara «acımasız darbe» indiriliyor (45). En ilginç olanı da, Kruşçev'in grev yapan işçilerle direnen kitleleri birkaç kez kanla bastırmasıdır.

«Proletarya diktatörlüğünü tasfiye etmek ve bütün halkın devletini korumak» formülü Kruşçev revizyonist kliğinin sırrını açığa vuruyor: kararlı bir şekilde proletarya diktatörlüğünün karşısına dikilmek ve umutsuzca iktidara yapışmak. Kruşçev revizyonist kliği iktidarı elde tutmanın ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Sovyetler Birliğinin emekçi halkını ve marksist-

---

(45) Izvestia, 10 Mart 1964

leninistleri baskı altında tutmak için devlet cihazına ihtiyaçları var. Devlet cihazı revizyonist kliğe SSCB de kapitalizmi ihya yolunu açacaktır. İşte, Kruşçev'in «bütün halkın devleti» ile «bütün halk için demokrasi» bayrağını yükseltmekteki gerçek amacı budur.

«BÜTÜN HALKIN PARTİSİ» ÜZERİNE

Kruşçev, SBKP'nin XXII. kongresinde bir başka bayrak daha açtı. SBKP'nin proleter niteliğini bozdu. Proletarya partisi yerine «bütün halkın partisini» ilân etti. SBKP'nin programı bu konuda şöyle diyor: «SSCB de sosyalizmin zafere ulaşmasından ve sovyet toplumunun birliğinin sağlamlaştırılmasından sonra, işçi sınıfının komünist partisi sovyet halkının öncü partisi oldu. Yani bütün halkın partisi oldu.» SBKP merkez komitesinin açık mektubu partinin «bütün halkın siyasi bir örgütü haline geldiğini» ileri sürüyor.

Anlamsız ve saçma bir iddia!

Marksizm-Leninizmin alfabesi bize öğretiyor ki, tıpkı devlet gibi parti de sınıf mücadelesinin bir aracıdır. Bütün partilerin sınıf niteliği vardır. Hiç bir zaman sınıfların dışında, sınıfların üstünde bir parti olmamıştır. Hiç bir sınıfın çıkarlarını temsil etmeyen «bütün halkın partisi» de olamaz.

Bir proleterya partisi devrimci teoriye ve marksizm - leninizmin devrimci tarzına uygun olarak kurulur; proletarya partisi, her türlü deneyden geçerek proletaryanın tarihi görevine sadık kalan kişilerden oluşur; proletarya partisi proleteryanın ör-

gütlü öncü müfrezesidir, proletarya örgütünün en üstün biçimidir. Proletarya partisi proletaryanın çıkarlarını temsil eder. Proletarya partisi proletaryanın iradesini belirtir.

Öte yandan, halkın yüzde doksandan fazlasının çıkarlarını temsil edebilecek tek parti proletarya partisidir. Çünkü proletaryanın çıkarları geniş emekçi kitlelerin çıkarlarıyla aynıdır; çünkü proletarya partisi, bütün sorunları proletaryanın tarihteki yeri bakımından, proletaryanın ve emekçi kitlelerin mevcut ve muhtemel çıkarları açısından ele alır; çünkü proletarya partisi, marksizm - leninizmin ışığında doğru bir yönetim uygular.

Proleterya partisinde işçi kökenli militanların yanı sıra başka sınıflardan gelen militanlar da vardır. Ama başka sınıflardan gelen militanlar partiye geldikleri sınıfların çıkarlarını temil etmek için üye olmazlar. Üye oldukları gün geldikleri sınıfın tavrını atıp proletarya tavrını benimsemelerl gerekir. Marx ve Engels şöyle dediler: «Başka sınıflardan gelen kişiler proletarya hareketine katıldıklarında, aranan ilk koşul, bunların kendileriyle birlikte burjuva, küçük burjuva ön yargılarının kalıntılarını getirmemeleri, aksine proleteryanın dünya görüşünü yürekten benimsemeleridir.» (46)

Marksizm - Leninizm proletarya partisinin niteliğine ilişkin temel ilkeleri çok önceden ortaya koydu. Ne varki, revizyonist Kruşçev kliğine göre bu ilkeler «basmakalıp formüller'dir» «partinin ger-

---

(46) *K Marks ve F. Engels, «Marks ve Engels'in A. Babel, W. Liebknecht, W. Bracke ve diğerlerine tamimi», (17-18 Eylül 1879), Marks ve Engels'in Bütün Eserleri, C. 19*

çekçi ve diyalektik gelişmesine» katkıda bulunacak olan «bütün halkın partisi» tezidir. (47)

Revizyonist Kruşçev kliği «bütün halkın partisi'ni» haklı çıkaracak gerekçe bulmakta oldukça sıkıntı çekti. ÇKP ve SBKP'nin temmuz 1963 ortak toplantılarında SBKP'yi «bütün halkın partisi» haline getirdiklerini söyledi. Sovyet basını da aynı şeyi yazdı. Gerekçeler şunlardı.

1. SBKP «bütün halkın çıkarlarını» ifade eder
2. Bütün halk işçi sınıfının görüşünü, marksist leninist dünya görüşünü benimsedi. İşçi sınıfının amacı olan komünizmin inşası artık bütün halkın amacı haline geldi.
3. SBKP'nin saflarında işçilerin, kolhozluların, aydınların en iyi temsilcileri bulunmaktadır. SBKP de 100 den fazla ırktan ve milliyetten komünistler toplanmıştır.
4. Parti faaliyetlerinde uygulanan demokratik yöntemler de bütün halkın partisinin niteliğine uygundur.

Şöyle bir göz atmakla, Kruşçev revizyonist kliğinin ileri sürdüğü gerekçelerden bir tanesinin bile böylesine ciddi bir sorunu hiç de ciddi bir şekilde ele almadığı görülür.

Lenin, konuşmaları gevezelikten öteye geçmeyen oportünistlere karşı mücadele verirken şöyle demişti: «Ciddi sorunları ciddi bir şekilde ele alamayan kimselerle oturup ciddiyetle tartışılabilir mi? Kolay değildir bu yoldaşlar, hiç de kolay değil! Bununla birlikte, bazılarının ciddi bir şekilde ele

---

(47) *«İşçi sınıfı partisinden bütün Sovyet halkının partisine», Partii Zhizn Yazı Kurulu, No. 8, 1964*

olamadıkları bir sorunun bizzat kendisi öyle ciddi olur ki, bu soruna verilen apaçık gayri ciddi cevapları bile incelemenin yararı vardır.» (48)

Şimdi, biz de, Kruşçev revizyonist kliğinin proletarya partisi gibi son derece önemli bir soruna ilişkin apaçık gayri ciddi gerekçelerini inceleyelim.

Kruşçev revizyonist kliğinin söylediklerine bakılırsa, komünist partisi «bütün halkın partisi» haline gelmeliymiş, çünkü bütün halkın çıkarlarını yansıtıyormuş. Bundan, partinin daha baştan bir proletarya partisi değil, «bütün halkın partisi» olacağı sonucu mu çıkıyor?

Kruşçev revizyonist kliğinin söylediklerine bakılırsa, Komünist Partisi «bütün halkın partisi» haline gelmeliymiş; çünkü bütün halk işçi sınıfının görüşünü, marksist - leninist dünya görüşünü benimsemiş. İyi ama, nasıl olur da, büyük sınıf farklılıklarının bulunduğu, şiddetli sınıf mücadelelerinin sürdüğü sovyet toplumunda herkesin marksist - leninist dünya görüşünü benimsediği söylenebilir? Ülkenizde sayıları onbinlerle sayılan eski ve yeni burjuva unsurların hepsi de mi marksist - leninist? Size inanıp, marksizm - leninizmin gerçekten bütün halkın dünya görüşü haline geldiğini kabullensek, artık toplumda parti ile partisizlik arasında bir fark kalmadığını dolayısıyla bir partinin var olması için hiç bir neden bulunmadığını söylememiz gerekmeyecek mi? Öyle ise, «bütün halkın partisi»ne gerek ne?

Kruşçev revizyonist kliğinin söylediklerine bakılırsa, komünist partisi «bütün halkın partisi» ha-

---

(48) V. I. Lenin, «Herşeyden Önce Açıklık!» Bütün Eserleri, C. 20

line gelmeliymiş, çünkü üyelerini, çeşitli ırk ve milliyetlerden işçiler, köylüler, aydınlar oluşturuyormuş. Yani, «bütün halkın partisi» tezinin resmileştirildiği XXII. kongreden önce SBKP'de işçi sınıfı kökenli olmayan üye yokmuydu? Partinin bütün üyeleri tek ve aynı milliyetten miydiler? Eğer bir partinin niteliğini belirleyen sadece üyelerinin toplumsal bileşimi ise, yeryüzündeki çeşitli sınıf, ırk ve milliyetten üyeleri içinde barındıran her partinin «bütün halkın partisi» olduğunu mu söyleyeceğiz?

Kruşçev revizyonist kliğinin söylediklerine bakılırsa, parti «bütün halkın partisiymiş», çünkü faaliyetlerinde uyguladığı yöntemler tabiatları gereği demokratikmiş. Komünist partisi daha kurulduğu gün demokratik merkeziyetçilik temel ilkesine dayanır. Ve halk içinde çalışma yaparken de kitle çizgisi, ikna ve eğitme yöntemlerini uygulamak zorundadır. Şimdi, kalkıp, partinin daha kurulduğu gün «bütün halkın partisi» olduğunu mu söyleyeceğiz?

Kısacası, Kruşçev revizyonist kliğinin ileri sürdüğü «gerekçelerden» bir tanesi bile ayakta durmuyor.

Kruşçev, «bütün halkın partisi» konusunda büyük gürültüler kopartmakla kalmadı; «Partinin örgütlerini üretim temelinde kurmak» gerekçesiyle partiyi «sanayi partisi», «tarım partisi» diye ikiye böldü. (49)

Kruşçev revizyonist kliği davranışını meşru göstermek için «sosyalizm koşullarında ekonominin

---

(49) *N.S. Kruşçev'in SBKP Merkez Komitesi'nin 1962 Kasım'ında yedek üyelerin de katılmasıyla yaptığı toplantıdaki konuşması.*

siyasetten önce geldiğini» (50), bu nedenle, «önceliği bütün komünizmin inşası sürecinde ispatlanmış olan iktisadi sorunlarla üretim sorunlarına parti örgütlerinin faaliyetlerinde en önemli yeri vermek bu örgütlerin bütün çalışmalarında bu sorunlara öncelik tanımak» (51) istediklerini söyledi. Kruşçev şöyle dedi: «açık söylemek gerekirse, parti kuruluşlarının çalışmalarında önde gelen şey üretimdir» (52) üstüne üstlük, Kruşçev revizyonist kliği Lenin'in ilkelerine uygun olarak hareket ettiklerini söyleyen bu görüşü Lenin'e maletti.

Oysa, SBKP tarihini biraz bilen kimse bu görüşü Lenin'in savunmadığını, tam tersine bu anti - leninist görüşün Troçki'ye ait olduğunu da bilir. Kruşçev bu konuda da açık - seçik Troçki'den yanadır.

Lenin, Troçki ile Buharin'i eleştirirken şöyle diyordu: «Siyaset, iktisadın yoğun ifadesidir... Siyaset iktisattan önce gelmemezlik edemez. Başka türlü düşünmek, marksizmin alfabesini unutmaktır.» «... bir sınıf, doğru siyasi tavır takınmadan egemenliğini sürdüremez ve **bu nedenle de üretimdeki görevini** yerine getiremez. (53)

---

(50) «İncelemek, Kavramak ve Eylemde Bulunmak» Ekonomitcheskaya Gazeta, No. 50, 1962

(51) «Komünistler ve Üretim», Kommunist, No. 2, 1963

(52) N.S. Kruşçev'in 27 Şubat 1963'de Moskova'nın Kalinin seçim bölgesindeki seçim toplantısında yaptığı konuşma. Pravda 27 Şubat 1963

(53) V.I. Lenin, «Bir Kere Daha Sendikalar, Güncel Durum ve Troçki ile Buharin'in Hataları», Bütün Eserleri, C. 32

Olaylar öylesine berrak ki; Kruşçev revizyonist kliğinin «bütün halkın partisi» formülünü ileri sürerken SBKP'nin proleter niteliğini kökünden değiştirmeyi ve bu marksist-leninist partiyi revizyonist bir parti haline getirmeyi amaçladığı gün gibi görülüyor.

Yüce SBKP büyük bir tehlike ile karşı karşıya, Proletarya partisi iken yozlaşarak burjuva partisi haline geliyor; marksist - leninist parti iken yozlaşarak revizyonist bir parti haline geliyor.

Lenin şöyle diyordu: «Varlığını sürdürmek isteyen bir parti varlığını ilgilendiren bir konuda değişikliği hoş göremez, kendini mezara gömmek isteyenlerle hiç bir şekilde uzlaşamaz.» (54)

İşte, Kruşçev revizyonist kliğinin bu gün yeniden SBKP üyeleri önünde ortaya koyduğu ciddi sorun budur.

---

(54) V.I. Lenin, «Vera Zasulich Tasfiyeciliği Nasıl Yıkıyor», Bütün Eserleri, C. 19

KRUŞÇEV'İN SAHTE KOMÜNİZMİ

Kruşçev SBKP'nin XXII. Kongresinde Sovyetler Birliği'nin Komünist toplumu inşa safhasına eriştiğini ilân etti. Ve şunu ekledi: «Biz Komünist toplumu esas olarak 20 yılda inşa edeceğiz.» (55) Bu büyük bir aldatmacadır.

Kruşçev revizyonist kliği Sovyetler Birliği'ni Kapitalizmi ihya yoluna sokmuşken ve Sovyet halkı sosyalizmin kazançlarını kaybetmek tehlikesi ile karşı karşıyayken, nasıl olur da komünizmin inşasından söz edebiliriz?

Kruşçev'in «Komünizmi inşa» tabelâsını asmasındaki amacı revizyonizmin ana çizgilerini gözardı etmektir. Ne var ki, bu aldatmacayı açığa çıkarmak hiç de zor değil. Balığın gözü nasıl incivle karıştırılmazsa, revizyonizm de kendini komünizm diye yutturamaz.

Bilimsel komünizmin tanımı açık-seçik yapılmıştır. Marksizm-Leninizme göre, Komünist toplum

---

(55) N.S. Kruşçev'in SBKP'nin Ekim 1961'deki Kongresinde sunduğu SBKP'nin proğramı üzerine rapor.

sınıfların ve sınıf farklılıklarının tamamen ortadan kaldırıldığı, bütün halkın yüksek bir siyasi ve komünist ahlâka erişip büyük bir yaratıcı girişim ve heyecanla işine sarıldığı, toplumsal üretimin bol miktarda yapıldığı, «herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» ilkesinin uygulandığı, devletin yok olduğu bir toplumdur.

Marks şunu belirtti: «Komünist toplumun üst safhasında, kişilerin işbölümüne tabiyeti ortadan kalkınca ve böylece kol işi ile kafa işi arasındaki çelişki giderilince; iş sadece bir yaşama aracı olmaktan çıkıp bizzat yaşamanın temel ihtiyacı haline gelince; kişilerin çeşitli yönlerden gelişmesiyle birlikte üretim güçleri de gelişince ve bütün ortak zenginliklerin kaynağı gürül gürül akınca; işte yalnız o zaman burjuva hukukunun dar ufku aşılacak ve toplum bayrağı üzerine şunları yazabilecek: 'herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre.» (56)

Marksist - Leninist teoriye göre, Proletarya diktatörlüğünün sosyalist toplum dönemi boyunca varlığını sürdürmesindeki amaç komünizme doğru ilerlemektir. Lenin şöyle dedi: «İleriye doğru, yani komünizme doğru yürümek proletarya diktatörlüğünden geçerek olur; ve başka türlü de olamaz.» (57). Kruşçev revizyonist kliği Sovyet Rusya'da proletarya diktatörlüğünü bir kenara ittiğine göre, ilerleme değil gerileme vardır. Komünizme doğru ilerleme değil, kapitalizme doğru gerileme vardır.

---

(56) *K. Marks: «Gotha Proğramının Eleştirilmesi» Marks ve Engels'in Bütün Eserleri, C. 19*

(57) *V.I. Lenin, «Devlet ve İhtilâl», Bütün Eserleri, C. 25*

Komünizme doğru yürümek demek, bütün sınıfların ve sınıf farklılıklarının tasfiye edilmesi yolunda ilerlemek demektir. Sınıfların bulunduğu bir komünist toplum düşünülemez. Hele sömürücü sınıfların bulunduğu bir komünist toplum hiç olmaz. Oysa, Kruşçev Sovyet Rusya'da yeni burjuvaziye arka çıkarak, sömürü sistemini ihya edip geliştirerek sınıf farklılıklarını iyice arttırdı. Şimdi, burjuvazinin Sovyet halkına karşı olan imtiyazlı bir tabakası kendine partide olsun, hükümette olsun üstün bir yer sağladı. İktisadi, kültürel ve diğer alanlarda tahakkümünü kurdu. Bunun komünistlikle bir ilişkisi var mı?

Komünizme doğru yürümek demek, üretim araçlarının bütün halkın mülkiyetinde olduğu tek sisteme doğru ilerlemek demektir. Birkaç mülkiyet sisteminin birlikte bulunduğu bir Komünist toplum düşünülemez. Oysa, Kruşçev giderek bütün halkın mülkiyetindeki işletmeleri yozlaştırarak kapitalist nitelikte işletmeler haline sokuyor, kolhozların ortak mülkiyetini kulak ekonomisine dönüştürüyor. Peki, bunun komünistlikle ilişkisi ne?

Komünizme doğru yürümek demek, toplumsal üretimin bolluğunu ve «herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» ilkesini gerçekleştirmek yolunda ilerlemek demektir. Bir avuç kişinin zenginleştiği, halkın büyük kesiminin fakirleştiği bir komünist toplum düşünülemez. Büyük Sovyet halkı sosyalizm altında üretim güçlerini şimdiye kadar eşi görülmemiş bir şekilde geliştirdi. Ne varki Kruşçev'in revizyonizm afeti Sovyet sosyalist ekonomisini kasıp kavurdu. Kruşçev sayısız çelişkiler içinde bocalıyor, durmadan değişik tavır takınıyor, iktisat

alanında bugünden yarına siyaset değiştiriyor, Sovyet ulusal ekonomisinde kargaşalık yaratıyor.

Kruşçev tam bir ıslâhı imkânsız müsriftir. Stalin zamanında inşa edilen buğday rezervlerini israf etmiş ve Sovyet halkının hayatına büyük zorluklar getirmiştir. «Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» biçimindeki sosyalist ilkeyi çarpıtmış ve ihlâl etmiştir. Sovyet halkının geniş kitlelerinin emeğinin bir avuç kişi tarafından tasarrufunu sağlamıştır. Sadece bu noktalar Kruşçev'in tuttuğu yolun Komünizmden uzaklaştığını ispatlamaya yeterlidir.

Komünizme doğru ilerlemek demek kitlelerin komünist bilincini yükseltmeye doğru yönelmek demektir. Burjuva fikirlerinin dizginsizce geliştiği bir komünist toplum tasavvur edilemez. Üstelik Kruşçev Sovyetler Birliğinde burjuva ideolojisini gayretkeşlikle canlandırıyor ve kokuşmuş Amerikan kültürünün bir misyoneri gibi çalışıyor. Maddî dürtü propagandası yaparak, bütün insan ilişkilerini para ilişkileri haline dönüştürüyor ve bireyciliği ve bencilliği teşvik ediyor. Onun yüzünden, kol emeği yeniden aşağılık sayılmakta, ve başkalarının emeği pahasına olan zevk düşkünlüğü ise gene şereflice kabul edilmektedir. Elbette, Kruşçev tarafından geliştirilen sosyal ahlâk ve atmosfer olabileceği kadar, komünizmden bir hayli uzaktır.

Komünizme doğru ilerlemek demek devletin ortadan kalkmasına yönelmek demektir. Halkı ezen bir devlet cihazına sahip bir komünist toplum düşünülemez. Proletarya diktatörlüğü devleti esasında orijinal anlamında bir devlet değildir, zira o artık sömürücü bir azınlık tarafından halkın ezici çoğunluğunu ezmek için kullanılan bir aygıt değil,

halkın ezici çoğunluğu arasında demokrasi uygulanırken çok küçük bir sömürücü gurubu üzerinde diktatörlük uygulayan bir aygıttır. Kruşçev Sovyet devlet gücünün niteliğini değiştiriyor ve proletarya diktatörlüğünü bir avuç imtiyazlı burjuvanın Sovyet işçi, köylü ve aydın kitleleri üzerinde diktatörlük uyguladığı bir araç haline getiriyor. Sürekli olarak diktatoryal devlet aygıtını güçlendiriyor ve Sovyet halkı üzerindeki baskısını şiddetlendiriyor. Bu şartlar altında komünizmden sözetmek gerçekten büyük bir maskaralıktır.

Bütün bunların bilimsel komünizmin ilkeleri ile bir karşılaştırması her alanda revizyonist Kruşçev kliğinin Sovyetler Birliğini sosyalizm yolundan kapitalizm yoluna sürüklediğini kolaylıkla ortaya koymaktadır. Ve sonuç olarak, «herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» komünist amacına yaklaşılacağına daha da uzaklaşılmaktadır.

Komünizm tabelâsı astığı zaman Kruşçev'in gizli maksatları vardır. Bunu Sovyet halkını aldatmak ve kapitalizmi ihya çabasını örtmek için kullanıyor. Bunu uluslararası proletaryayı ve bütün dünyadaki devrimci halkı kandırmak ve proleter enternasyonalizmine ihânet etmek için kullanıyor. Bu tabelâ altında, Kruşçev kliği proleter enternasyonalizmini terketmiştir ve dünyanın taksimi için ABD emperyalizmi ile bir ortaklık peşinde koşmaktadır. Dahası, kardeş sosyalist ülkelerin kendi özel çıkarlarına hizmet etmesini ve emperyalizme karşı çıkmamalarını ya da ezilen halklar ve ulusların devrimlerini desteklememelerini istemektedir. Onların kendi siyasi, ekonomik ve askeri kontrolünü kabul etmelerini ve gerçekte bağımlı olmalarını, sömürgeleri olmalarını istemektedir. Bundan da öteye, Kruş-

çev kliği bütün ezilen halkların ve ulusların kendi özel çıkarlarına hizmet etmesini ve devrimci mücadelelerini terketmelerini, böylece emperyalizmle dünyanın bölünmesi için yaptığı ortaklığın tatlı rüyasını bozmamalarını tersine emperyalizmin ve uşaklarının baskı ve köleleştirmesine boyun eğmelerini istiyor.

Kısacası, Kruşçev'in Sovyetler Birliğinde esas olarak «yirmi yıl içinde bir komünist toplum kurmak» sloganı sadece yanlış değil aynı zamanda gericidir.

Revizyonist Kruşçev kliği Çinlilerin «İşi Partimizin ve halkımızın komünizmi kurma hakkını sual etmeye kadar vardırdığını» söylüyor. (58) Bu Sovyet halkını aldatmak; Sovyet ve Çin halkları arasındaki dostluğu zehirlemek için girişilmiş aşağılık bir çabadır. Bizim büyük Sovyet halkının sonunda komünist topluma ulaşacağına dair asla hiçbir şüphemiz yoktur. Fakat şimdi, revizyonist Kruşçev kliği Sovyet halkının sosyalist kazançlarına zarar veriyor ve onun komünizme ilerleme hakkını elinden alıyor. Bu şartlarda, Sovyet halkının karşısındaki mesele komünizmi nasıl kuracağı değil, daha ziyade Kruşçev'in kapitalizmi ihya çabasına nasıl karşı koyacağı ve direneceğidir.

Revizyonist Kruşçev kliği aynı zamanda «ÇKP liderleri, Partimiz halk için daha iyi hayat şartlarını amaç edindiği için, Sovyet toplumunun 'burjuvalaştığını' ve 'yozlaştığını' ima ediyorlar» (59) diyor.

---

(58) *M.A.Suslov, SBKP Merkez Komitesi Genişletilmiş Toplantısına Rapor, Şubat - 1964*

(59) *SBKP Merkez Komitesinin «Parti Örgütlerine ve Sovyetler Birliğindeki Bütün Komünistlere Açık Mektubu», 14 Temmuz 1963*

Bu Sovyet halkının Kruşçev kliğine karşı duyduğu hoşnutsuzluğu saptırma hilesi aptalca olduğu kadar zavallıcadır. Biz içtenlikle Sovyet halkına daha da iyi hayat şartları dileriz. Fakat Kruşçev'in «halkın refahı ile ilgilenme» ve «her kişi için daha iyi bir hayat» övünmeleri tamamen yanlış ve demogojiktir. Sovyet halk kitleleri için hayat Kruşçev in ellerinde yeterince kötüdür. Kruşçev kliği sadece Sovyetler Birliğindeki imtiyazlı tabakanın üyeleri ve eski ve yeni burjuva unsurlar için «daha iyi bir nayat» peşinde koşmaktadır. Bu kişiler Sovyet halkının emeğinin meyvalarını tasarruf ediyorlar ve burjuva lordlarının hayatını yaşıyorlar. Bunlar gerçekten tam olarak burjuvalaşmışlardır.

Kruşçev'in komünizmi özünde bir burjuva sosyalizmi türüdür. Komünizmi sınıfların ve sınıf mücadelesinin tamamen ortadan kalkması olarak ele almamakta, «herkesin erişebileceği ve ağzına kadar kol ve kafa emeğinin ürünleriyle dolu bir tas (60)» olarak tanımlamaktadır. İşçi sınıfının komünizm için mücadelesini kendisinin olduğu kadar bütün insanlığın tam kurtuluşu için yürüttüğü bir mücadele olarak ele almamakta, bunu «bir tabak güzel gulaş» için bir mücadele olarak tanımlamaktadır. Kafasında bilimsel komünizmin bir zerresi yoktur ama burjuva filistenlerinin bir toplumunun imajı vardır.

Kruşçev'in «komünizmi» Amerika Birleşik Devletlerini örnek almaktadır. A.B.D kapitalizmin işletmecilik yöntemlerinin taklidi ve burjuva hayat tarzı Kruşçev tarafından devlet politikası düzeyine çıka-

---

(60) N.S. Kruşçev, Avusturya Radyo ve Televizyonu İçin Konuşma, 7 Temmuz 1960

rılmıştır. Kendisi «Amerika Birleşik Devletlerinin başarılarını her zaman hayranlıkla düşündüğünü» söylüyor. «Bu başarılardan sevinç duyuyor ve bazan bir ölçüde gıpta ediyor.» (61) Büyük bir Amerikan çiftçisi olan Roswell Garst'ın, aslında kendi tarımsal programı olarak aldığı, kapitalist sistemin propagandasını yaptığı bir mektubunu göklere çıkarıyor. (62) Tarımda olduğu gibi, sanayi alanında da Amerika Birleşik Devletlerini kopya etmek ve özellikle A.B.D kapitalist işletmelerinin kâr dürtüsünü taklit etmek istiyor. Amerikan halkının tekelci sermayenin yönetimi ve köleleştirmesi altında «kötü yaşamadığını» (63) ileri sürerek Amerikan hayat tarzına karşı büyük takdir gösteriyor. Daha da ileri giderek, Kruşçev komünizmi A.B.D emperyalizminden krediler alarak kuracağından ümitlidir. Amerika Birleşik Devletlerine ve Macaristan'a yaptığı ziyaretlerde, bir seferden fazla olarak «şeytanın kendisinden kredi almaya hazır» olduğunu ifade etti.

Böylelikle görülebilirki Kruşçev'in «komünizmi» gerçekten «gulaş komünizmi», «Amerikan hayat tarzı komünizmi» ve «şeytandan krediler arayan Komünizm»dir. Sık sık Batı tekelci sermayesinin temsilcilerine böyle bir «komünizm» Sovyetler Birliğinde yerleşirse «benden çağrı gelmeden komünizme iler-

---

(61) N. S. Kruşçev, ABD Kongresi Liderleri ve Senato Dış İlişkiler Komitesi Üyeleri ile Konuşma, 16 Eylül 1959

(62) N.S. Kruşçev, SBKP Merkez Komitesi Genişletilmiş Toplantısında Konuşma, Şubat, 1964

(63) N.S. Kruşçev, Pittsburgh'ta Kamu Liderleri ve İşadamları ile Bir Toplantıda Konuşma ABD, 24 Eylül 1959

leyeceksiniz» (64) demesinde şaşacak bir şey yoktur.

Bu cins «komünizm»de yeni olan bir şey yoktur. Bu sadece kapitalizmin öteki adıdır. Bu sadece bir burjuva etiketi, levhası yahut reklamıdır. Marksizm tabelasını takan eski tip revizyonist partilerle alay ederken Lenin şöyle demişti:

Marksizm işçiler arasında nerede popülerse, bu siyasi eğilim, bu «burjuva işçi partisi» Marks adına yemin edecektir. Nasıl bir ticaret firması belirli bir etiket, işaret ve reklâm kullanmaktan menedilemezse, o da bunu yapmaktan menedilemez. (65)

Kruşçev'in «komünizm»inin emperyalizm ve tekelci sermaye tarafından neden bu kadar takdir edildiği böylece kolaylıkla anlaşılabilir. A.B.D. Dışişleri Bakanı Dean Rusk şöyle demiştir:

«Ne ölçüde Sovyetler Birliğinde gulaş ve ikinci çift pantolonlar ve bu türden sorunlar daha önemli oluyorsa, o ölçüde hafifletici bir etkinin bugün sahneye çıktığını düşünebilirim.» (66)

Ve İngiliz Başbakanı Douglas-Home şöyle demiştir:

«Bay Kruşçev Rus tipi komünizmin eğitim ve gulaşı başa koyduğunu söylemiştir. Bu iyidir; gulaş komünizmi savaş komünizminden daha iyidir ve şişman ve rahat komünistlerin zayıf ve aç komü-

---

(64) N.S. Kruşçev, Fransız Parlamenterleri ile Bir Toplantıda Konuşma, 25 Mart 1960

(65) V.I. Lenin, «Emperyalizm ve Sosyalizmde Bölünme», Seçme Eserler, International Puplishers, New York, C. II. S. 761

(66) Dean Rusk, BBC Televizyonu ile Konuşma, 10 Mayıs 1964

nistlerden daha iyi olduğu yolundaki görüşümüzün bu doğrulanmasından dolayı çok memnunum.» (67)

Kruşçev revizyonizmi tamamen Amerikan emperyalizminin Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere ilişkin olarak izlediği «barışçı evrim» politikasını beslemektedir. John Foster Dulles şöyle dedi:

... Sovyetler Birliğindeki güçlerin içinde, eğer sebat etmiş olsalardı Sovyetler Birliğinde temel bir değişikliği sağlayacak olan daha büyük bir liberalizme doğru bir belirti vardı.

Dulles'ın sözünü ettiği liberal güçler kapitalist güçlerdir. Dulles'ın ümit ettiği temel değişiklik sosyalizmin kapitalizme doğru yozlaşmasıdır. Kruşçev tam Dulles'ın rüyasını gördüğü «temel değişikliği» sağlıyor.

Emperyalistler nasıl kapitalizmin Sovyetler Birliğinde ihya edileceğini umut ediyorlar, nasıl da sevinç duyuyorlar. (68)

Biz emperyalist ağalara o kadar çabuk sevinmemelerini tavsiye ederiz. Revizyonist Kruşçev kliğinin bütün hizmetlerine rağmen, hiçbir şey emperyalizmi yıkılmaktan kurtaramaz. Revizyonist yönetici klik emperyalist yönetici klikle aynı çeşit hastalıktan muzdariptir; dünya nüfusunun yüzde doksanından fazlasını meydana getiren halk kitlelerine şiddetle düşmandırlar, ve bu yüzden onlarda zayıf, güçsüz ve kâğıttan kaplandırlar. Irmağı geçmeye çalışan kilden Buda gibi, revizyonist Kruşçev kliği de kendilerini bile kurtaramayacakken nasıl olurda emperyalizmin ömrünü uzatabilirler?

---

(67) A. Douglas - Home, Norwich'te Konuşma, İngiltere: 6 Nisan 1964

(68) J.F. Dulles, Basın toplantısı, 15 Mayıs 1956

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN TARİHİ DERSLERİ

Kruşçev revizyonizmi uulslararası komünist harekete büyük zararlar verdi. Ama olumsuz yönü ile de her yerde marksist-leninistleri ve devrimcileri eğitti.

Ekim devrimi olumlu yönü ile bütün ülkelerin Marksist - Leninistlerine önemli tecrübe sağladı; proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirmesi için yolu açtı. Kruşçev revizyonizmi ise, bütün ülkelerin marksist-leninistlerine olumsuz yönü ile önemli tecrübe sağladı. Böylece Marksist-leninistler proleterya partisinin ve sosyalist ülkelerin yozlaşmasını önlemek için gerekli dersleri çıkarttılar. Tarihi olarak; bütün devrimlerin, gerilemeleri, kıvrımları ve bükümleri olmuştur. Lenin şöyle demişti: «... Sorunu özünden ele alırsak, tarihte yeni bir üretim tarzının hiç uzun zaman başarısızlıklara uğramadan, hata yapmadan, tökezlemeden, daha ilk hamlede başarıya ulaştığı görülmüşmüdür?.» (69)

Başlangıç olarak Paris Komünü proletaryasının 1871 de siyasi iktidarı ele geçirmek yolundaki kah-

---

(69) V.I. Lenin, «Büyük Bir Başlangıç», Bütün Eserleri.

ramanca deneyini alırsak, uluslararası proleter devriminin en az yüz yıllık bir tarihi vardır.

Ekim devriminden sayarsak, uluslararası proleter devriminin tarihi elli yıllıktır. Ekim devrimi insanlık tarihinin en büyük devrimidir; kapitalizmi devirip sosyalizmi getirmiştir; özel mülkiyeti kaldırıp kamu mülkiyetine yer vermiştir; sömürü sistemini, sömürücü sınıfları yıkmıştır. Bu nedenle, herşeyi böylesine alt-üst eden bir devrimin ciddi ve şiddetli sınıf mücadelelerinden geçmesi doğaldır. Böylesine bir devrim kuşkusu uzun bir süreçten geçerek, zigzaglarla dolu olacaktır.

Proleter rejimin, burjuvazinin silâhlı baskısı karşısında yenilgiye uğramasının örnekleri tarihte vardır. Paris komünü ve 1919 Macaristan Sovyetler Cumhuriyeti bu örneklerdendir. Günümüzde de 1956 da Macaristanda karşı devrimci bir ayaklanma oldu. Proletarya iktidarı geriliyor deniliyordu. Kapitalizmin bu şekilde yeniden ihyası önceden kolayca görülebilir; o zaman insan uyanık olur ve tedbirli davranır.

Kapitalizm bir başka şekilde de ihya edilebilir ki, bunu önceden görmek kolay değildir. O zaman insan uyanık olmayabilir, tedbirli davranmayabilir, bu şöyle olur; Parti ve devlet yönetiminin yozlaşması sonucu, proletarya diktatörlüğü devleti revizyonizm yoluna sapar, «barış içinde evrimi» hedef alır kendine. Bunun bir örneği, bir zaman önce Sosyalist Yugoslavya'yı kapitalist bir ülke halinde yozlaştıran Tito revizyonist kliğidir. Ne varki, Yugoslavya dersi insanların çok daha dikkatli davranmasına yetmedi. Hatta bazıları bunun bir kaza eseri olduğunu düşündü.

Şimdi de Kruşçev revizyonist kliği Partinin ve

devletin yönetimini gasbetti. Bu nedenle, büyük Ekim devriminin ülkesinde, şu; onlarca yıldır sosyalizmi inşa yolunda ilerleyen Sovyetler Birliği'nde, kapitalizmin yeniden ihyası tehlikesi vardır. Bu, Çin dahil bütün sosyalist ülkelere, ÇKP dahil bütün işçi ve komünist partilerine tehlike işareti olmalıdır.

Kruşçev revizyonizminin hem olumlu hem de olumsuz yönü var. Sosyalizmin zafere ulaştığı ve sosyalizm yolunda ilerleyen ülkeler, SSCB'de Kruşçev revizyonist kliğinin uyguladığı «barış içinde evrim»i ciddiyetle inceleyip gereken dersleri çıkartırlar ve gerekli tedbirleri alırlarsa, düşmanın silâhlı saldırısına karşı koyabilir, «barış içinde evrim» yolundan sakınabilirler. Böylece de, dünya proleter devriminin zaferi daha emin olur.

ÇKP'nin 43 yıllık bir tarihi var. Partimiz devrimci savaş süresinde hem sağ hem sol oportünistlerle mücadele etti. Böylece, merkez komitemiz, basında Mao Zedung Yoldaş olmak üzere, marksist-leninist bir yönetime kavuştu. Mao Zedung yoldaş marksizm-leninizmin evrensel gerçekiyle Çin devrimin somut pratiğini birleştirdi. Çin hal-Çin devriminin somut pratiğini birleştirdi. Çin halkını zaferden zafere koşturdu. ÇKP merkez komitesi ve Mao Zedung yoldaş bize, revizyonizmi yenmek, kapitalizmin ihyasını önlemek için hem teoride ve pratikte, hem de örgüt düzeyinde nasıl kararlı mücadele etmek gerektiğini öğrettiler. Çin halkı uzun bir devrimci mücadele verdi. Çin halkının şanlı devrimci gelenekleri vardır. Çin Halk Kurtuluş Ordusu Mao Zedung düşüncesiyle zırhlanmıştır. Çin Halk Kurtuluş Ordusu halkın eti, kemiğidir. ÇKP kadrolarının büyük çoğunluğu çalışma tarzının düzeltilmesi hareketleri sırasında, kes-

kin sınıf mücadeleleri içinde eğitildi, çelikleşti. Bütün bu etkenler ülkemizde kapitalizmin yeniden ihyasını zorlaştırıyor.

Öyle ise, toplumumuzun yüzde yüz pisliklerden arınmış olduğunu söyleyebilir miyiz, Hayır, söyliyemeyiz. Toplumumuzda halâ sınıflar ve sınıf mücadeleleri vardır. Devirdiğimiz sömürücü sınıflar halâ geriye dönüşü plânlıyorlar. Eski ve yeni burjuva unsurlar vurgunculuk peşinde. İsrafçılar, dolandırıcılar ve yoz unsurlar umutsuz saldırılarına son vermediler. Temel örgütlerin bazılarında yozlaşma olayları görülüyor; üstelik yoz unsurlar üst kademelerde kendilerine koruyucu ya da aracı bulmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu durum karşısında tedbirli davranmalı, her an uyanık olmalıyız.

Sosyalist ülkelerde, sosyalizm ile kapitalizm, kapitalizme geri dönüşü isteyen güçlerle bunlara karşı savaşan güçler arasındaki mücadele kaçınılmazdır. Ama sosyalist ülkelerde mutlaka kapitalizme geri dönülerek, sosyalist ülkeler mutlaka kapitalist ülkeler halinde yozlaşacak değildir. Eğer doğru bir yönetime sahipsek ve sorunu doğru bir şekilde kavrıyorsak, eğer marksist - Leninist devrimci çizgiye sadıksak ve doğru tedbirler alıp, yorulmakbilmeksizin mücadele ediyorsak, kapitalizmin ihyasını da önleriz. Böylece, sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki mücadele toplumsal gelişmenin motoru haline gelir.

Kapitalizmin yeniden ihyası nasıl önlenebilir? Mao Zedung yoldaş, Çin'deki proletarya diktatörlüğü deneyinin bilânçosunu çıkarttıktan ve diğer ülkelerin, özellikle SSCB'nin olumlu ve olumsuz deneyini inceledikten sonra, bu konuda marksizm - leninizme uygun olarak bir dizi teori ve siyasi ted-

bir öngördü. Böylece proleterya diktatörlüğü konusunda marksist-leninist teoriyi zenginleştirip, geliştirdi.

Bu konuda Mao Zedung yoldaşın öngördüğü bir dizi teori ve siyasi tedbir şunlardır:

1. Sosyalist toplumu incelerken Marksist - Leninist bir yasa olan zıtların birliği yasasını uygulamak gerekir. Herşeyde çelişkinin bulunduğu, yani zıtların birliği yasası maddeci diyalektiğin temel yasasıdır. İster doğada, ister insan toplumunda, ister insan düşüncesinde olsun, bu yasa geçerlidir. Çelişkili zıtlar hem birbirleriyle mücadele ederler, hem de birbirleriyle birleşirler. Şeylerin hareket etmesini ve değişmesini sağlayan işte budur. Sosyalist toplum da bu yasanın dışında değildir. Sosyalist toplum içinde iki çeşit toplumsal çelişki vardır: Halk içindeki çelişkiler ve bizimle düşmanlarımız arasındaki çelişkiler. Bu iki çeşit toplumsal çelişki, özünde birbirinden farklıdır. Öyle ise bunları ele alma yöntemleri de farklı olmalıdır. Bu çelişkiler doğru bir şekilde ele alınırsa, proletarya diktatörlüğü sağlamlaşır ve güçlenir. Birçok kimse zıtların birliği yasasını bilir. Ama sosyalist toplum içindeki sorunları ele alırken ve incelerken bu yasayı uygulayamaz. Bunlar sosyalist toplumda çelişkilerin var olduğunu kabul etmek istemezler. İki çeşit toplumsal çelişkiyi birbirinden ayırdetmezler ve bunları doğru bir şekilde ele almazlar. Bu nedenle de, proletarya diktatörlüğü sorununu doğru bir şekilde kavrayamazlar.

2. Sosyalist toplum, çok uzun bir tarihi dönemi kapsar. Sınıflar ve sınıf mücadelesi, sosyalist toplumda bile vardır. Sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki mücadele sona ermez. Yalnız ekonomik

alanda (üretim araçlarının mülkiyetinde) sosyalist devrim, kendi başına yetersizdir. Siyasi ve ideolojik alanlarda da tam bir sosyalist devrim olmalıdır. Sosyalizm ile kapitalizm arasındaki mücadeleyi «kimin kazanacağını» tayin etmek için çok uzun bir zamana ihtiyaç vardır. Birkaç on yıl yeterli değildir. Başarıya ulaşmak için bir hatta birkaç yüzyıla ihtiyaç vardır. Kısa değil, uzun bir süre hazırlıklı olmayı tercih edelim, işimiz kolay değil, zordur. Bu şekilde düşünmek ve hareket etmek daha avantajlı, daha az zararlıdır. Bunu görmeyen veya takdir etmeyen herhangi bir kimse, çok büyük hatalar yapar. Eğer kapitalizmin tekrar geri getirilmesini önlemek, sosyalizmin inşası yolunda yürümek ve komünizme geçişin koşullarını yaratmak isteniyorsa proletarya diktatörlüğünü sosyalizm dönemi boyunca korumak ve sosyalist devrimi sonuna kadar götürmek gereklidir.

3. İşçi-köylü ittifakı temelindeki proletarya diktatörlüğüne işçi sınıfı önderlik eder. Bu, işçi sınıfının ve onun önderliği altındaki halkın, gerici sınıflar ve kişilerle sosyalist değişime ve sosyalist inşaya karşı çıkan unsurlar üzerinde kendi diktatörlüğünü uygulaması demektir. Halkın safları içinde demokratik merkeziyetçilik uygulanır. Bizim demokrasimiz herhangi bir burjuva devletinde olmayacak ölçüde bir demokrasidir.

4. Gerek sosyalist devrimde ve gerekse sosyalist inşada, geniş çapta kitle çizgisine sadık kalmak gerekir. Partimizin bütün çalışmalarında temel çizgi «Kitlelerden kitlelere» olmalıdır. Halkın çoğunluğuna ve herşeyden önce de işçi - köylü yığınlarının çoğunluğuna güven duymalıyız.

Çalışmalarımızda, kitlelere danışmalı hangi

şartlar altında olursa olsun kendimizi kitlelerden tecrit etmemeliyiz. Gerek emir verme eğilimine, gerekse gönül alma tavrına karşı savaşmalıyız. Tartışmalar sırasında halkımızın görüşünü almak, uzun savaş boyunca yarattığımız bir mücadele şeklidir. Bu mücadele şekli ile, halk içindeki çelişkilerle düşmanla bizim aramızdaki çelişkileri çözümlerken kitlelere dayanmış oluruz.

5. İster sosyalist devrimde olsun, ister sosyalist inşada olsun, kime güvenip kimi kazanacağımızı, kime karşı çıkacağımızı bilmemiz gerekir. Proletarya ve onun öncüsü, sosyalist toplumun sınıf tahlilini yapmalı, sosyalizmin düşmanlarına karşı ortak mücadelede sosyalizm yolunu izleyen güvenilir güçlere dayanmalı, kazanılabilecek bütün müttefikleri kazanmalı ve nüfusun % 95'inden fazlasını oluşturan halk kitleleriyle birleşmelidir. Kırsal bölgelerde, tarımın kollektifleştirilmesinden sonra proletarya diktatörlüğünü ve İşçi - Köylü ittifakını pekiştirmek, yani kapitalist eğilimleri yenmek ve sosyalizmin mevzilerini genişletmek için yoksul ve orta köylülerin alt kesimlerine dayanmalıdır.

6. Kentlerde ve köylerde sürekli olarak sosyalist eğitim seferberliği yapılmalıdır. Halkı eğitirken devrimci sınıf güçlerini örgütlemede, bunların bilinçlerini ilerletmede, halk içindeki çelişkileri doğru bir şekilde ele almada ve birleşilebilenlerin tümünü birleştirmede başarılı olmalıyız. Anti-sosyalist, kapitalist ve feodal güçlere, toprak ağalarına, zengin köylülere, karşı devrimcilere, sağcı burjuvalara ve israfcılara, dolandırıcılara ve yoz kimselere karşı mücadele etmeliyiz. Bunların sosyalizme karşı tertipledikleri saldırıları önlemeliyiz. Bunların çoğun-

luğunu yeni insanlar olarak tekrar kazanmak için kararlılıkla mücadele etmeliyiz.

7. Proletarya diktatörlüğünün temel görevlerinden biri aktif bir şekilde sosyalist ekonomiyi geliştirmektir. Endüstrinin, tarımın, bilimin, teknolojinin ve millî savunmanın, «tarım temel faktör ve endüstri önder faktör» genel siyaseti altında modernleştirilmesini başarmalıyız. Üretimin gelişmesi temelinde, halkın hayat seviyesini tedricen ve geniş çapta yükseltmeliyiz.

8. Tüm halkın mülkiyeti ve kollektif mülkiyet, sosyalist ekonominin iki şeklidir. Kollektif mülkiyetten tüm halkın mülkiyetine, her iki çeşit mülkiyetten, tüm halkın tek mülkiyetine geçiş oldukça uzun bir süreç ister. Kollektif mülkiyetin kendisi, daha alçak düzeylerden daha yüksek düzeylere, daha küçük çaptan daha büyük çapa doğru gelişir. Çin halkının yaratmış olduğu halk komünü, bu geçiş meselesinin çözümlenmesi için uygun bir örgüt şeklidir.

9. «Yüz çiçek açsın, yüz fikir yarışsın» siyaseti, sanatların gelişmesini ve bilimlerin ilerlemesini destekleyen zengin sosyalist kültürün oluşmasını sağlayan siyasettir. Eğitim, proletarya siyasetine hizmet etmeli ve üretici emekle birleştirilmelidir. Çalışan halk bilgi edinmeli, aydınlar da kol emeğine alışmalıdırlar. Bilim, kültür, sanat ve eğitim ile uğraşan kişiler arasında proletarya ideolojisini desteklemek, burjuva ideolojisini tasfiye etmek için verilen mücadele, uzun soluklu ve sert bir sınıf mücadelesidir. Kültür devrimi sınıf mücadelesinin, üretim mücadelesinin ve bilimsel deneylerin devrimci pratiği, işçi sınıfının hem kızıl, hem uzman (siyasi bilince sahip ve mesleğinde uzman) aydınlar ordusu yaratmaya yönelmelidir.

10. Kadroların, kollektif üretim faaliyetlerine katılması siyasetini izlemeliyiz. Partimizin ve devletimizin kadroları halkın sırtına tünemiş lordlar değil, sıradan işçilerdir. Kadrolar kollektif üretim faaliyetlerine katılarak emekçi halkla sıkı bağlarını sürdürmektedirler. Bu, sosyalist bir düzen için önemli ve temel bir tedbirdir; bürokrasiyi yenmenin, revizyonizm ile dogmatizmi önlemenin yoludur.

11. Küçük bir azınlığa yüksek maaş sistemi hiçbir zaman uygulanmamalıdır. Partide, hükümette, işletmelerde ve halk komünlerinde çalışan personelin geliri ile halk kitlelerinin geliri arasındaki fark orantılı olmalı ve bu fark tedricen azaltılmalıdır. Memurların mevkilerini kötüye kullanmaları ve özel imtiyazlar elde etmeleri önlenmelidir.

12. Sosyalist bir ülkede halk ordusunun her zaman proletarya partisinin önderliğinde ve kitlelerin denetimi altında olması gereklidir. Şanlı bir halk ordusunun geleneği olan halkla ordu, subaylarla erler arasında birlik ilkesi korunmalıdır. Subaylar, belirli aralıklarla sıradan erler olarak hizmet görmeidirler. Askerlik alanında, siyaset alanında iktisadi alanlarda demokrasiyi uygulamalıyız. Bundan başka ülkenin her yerinde milis birlikleri örgütlemek ve bunları eğitmek gerekir. Bütün ulus silahlanmalı ve Silahlar her zaman partinin ve halkın elinde olmalıdır. Mevki düşkünlerinin bunları kendi amaçları için kullanmaları engellenmelidir.

13. Halkın kamu güvenlik kuruluşları, her zaman proletarya partisinin önderliğinde ve halk kitlelerinin denetimi altında olmalıdır. Sosyalizmin kazançlarını ve halkın çıkarlarını korumak için verilen mücadelede geniş kitlelerin ve güvenlik organlarının ortak çabalarına dayanmalıdır. Böylece, ne

kötü bir kişi kaçabilir, ne de bir tek iyi kişi haksızlığa uğrar. Karşı devrimciler ortaya çıkarıldıkları zaman ezilmeli ve hatalar tesbit edildiğinde düzeltilmelidirler.

14. Dış siyasette, proleter enternasyonalizmini yüksekte tutmalı ve büyük devlet şövenizmi ile milli bencilliğe karşı çıkmalıyız. Sosyalist kamp uluslararası proletaryanın ve emekçi halkın mücadelesinin bir ürünüdür. Sosyalist kamp sadece sosyalist ülke halklarının değil, aynı zamanda dünya proletaryasına ve emekçi halklara da aittir.

«Bütün Dünya İşçileri Birleşiniz! Bütün Dünyanın Ezilen Ulusları ve İşçileri Birleşiniz!» şairlarını pratikte uygulayalım. Böylece emperyalizmin ve gericiliğin komünizm düşmanı, halk düşmanı ve karşı devrimci siyasetine karşı mücadele edelim. Bütün ezilen sınıfların ve ulusların devrimci mücalelerini destekleyelim!

Sosyalist ülkeler arasındaki ilişkiler, bağımsızlık, tam eşitlik ve proleter enternasyonalist ilkeler olan karşılıklı destek ve karşılıklı yardım ilkeleri temeline dayanmalıdır. Her sosyalist ülke, sosyalizmin inşası için esas olarak kendi güçlerine dayanmalıdır. Eğer herhangi bir sosyalist ülke dış politikasında milli bencilik uygularsa, veya daha kötüsü, dünyanın paylaşılması için emperyalizm ile işbirliği yaparsa, giderek yozlaşır ve proleter enternasyonalizmine ihanet eder.

15. Proletaryanın öncüsü komünist partisi, proletarya diktatörlüğü varolduğu sürece varolacaktır. Komünist partisi, proletaryanın en üst örgütlenme biçimidir. Proletaryanın öncü rolü, komünist partisinin önderliği ile gerçekleştirilebilir. Parti komi-

tesinin yönetimi bir sistem olarak her kesimde uygulanmalıdır.

Proletarya diktatörlüğü süresince, proletarya partisi, proletarya ve geniş halk kitleleriyle bağlarını korumalı ve güçlendirmeli, kararlı ve devrimci tavrını korumalı ve geliştirmeli, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini kendi ülkesinin somut pratiğine uygulamalı, revizyonizmin dogmatizmin ve oportünizmin her türüne karşı ısrarla mücadele etmelidir.

Proletarya diktatörlüğünün tarihi deneyleri ışığında Mao Zedung Yoldaş şöyle dedi:

«Sınıf mücadelesi, üretim faaliyeti ve bilimsel deney, güçlü bir sosyalist ülkenin inşası için girişilen üç büyük devrimci harekettir. Bu hareketler komünistlerin bürokrasiden arınmaları, revizyonizme ve dogmatizme karşı teçhizatlanmaları, her zaman yenilmez kalmaları için bir garantidir. Bu garanti, proletaryaya geniş emekçi kitlelerle birleşmeyi ve demokratik bir diktatörlük uygulamayı sağlar. Bu hareketler olmasaydı ve toprakağaları, zengin köylüler, karşı-devrimciler, kötü unsurlar ve türlü canavarlar gemi azıya alırken, kadrolarımız gözlerini yumsaydılar, bir yığın olayda bizimle düşman arasında ayırım yapmasaydılar, baştan çıkıp, moralleri bozsaydılar, yine kadrolarımız düşman kampına girseydiler ya da düşman saflarımıza sızabilseydi, işçilerimizin, köylülerimizin aydınlarımızın büyük bir kısmı düşmanı yumuşak ve sert taktikleri karşısında savunmasız bırakılsaydılar, işte o zaman kısa bir sürede birkaç yıl, ya da on yıl, en fazla da birkaç on yıl içinde kapitalizmin karşı-devrimci ihyası ulusal düzeyde gerçekleşecek, marksist-leninist

parti revizyonist ya da faşist bir parti haline gelecek, bütün Çin değişecekti.»

Mao Zedung yoldaş belirtti ki, partimizin ve ülkemizin renk değiştirmemesini garanti etmek için sadece doğru bir çizgiye ve doğru bir siyasete sahip olmamız yetmez. Aynı zamanda, proleter devrimi davasını sürdürecek olan milyonlarca kişiyi yetiştirmek gerekir.

Proletaryanın devrimci davasını sürdürecek kişiler yaratma sorunu, son tahlilde proleter devrimci eski neslin başlattığı marksizm-leninizm devrimci davasını sürdürmeye yetenekli genç bir neslin bulunup bulunmadığı sorunudur. Ülkemizin ve partimizin yönetiminin her zaman proleter devrimcilerin elinde kalıp kalmayacağı, bir sonraki neslin marksizm-leninizm yolunda yürüyüp yürümeyeceği, Kruşçev revizyonizminin Çin'de de ortaya çıkıp çıkmayacağı sorunudur; kısacası son derece önemli bir sorundur, partimiz ve ülkemiz için bir ölüm kalım meselesidir. Yüzyıl, bin yıl ve belki de onbin yıl önemini yitirmeyecektir. Emperyaloist peygamberler, Sovyetler Birliğindeki değişikliğe kapılıp, «barış içinde evrim» tezi için umutlarını ÇKP'nin üçüncü ya da dördüncü nesline bağlıyorlar. Bu emperyalist kehanetleri boşa çıkarmalıyız. Bütün örgütlerimiz, en üst kademelerden en alt kademelere kadar, devrimci davayı yürütecek neslin oluşması ve yetişmesi için gayret sarfetmelidirler.

Proletaryanın devrimci davasını yürütecek olan yeni nesillerde aranan koşullar ne olmalıdır?

Yeni nesiller gerçek marksist-leninist olmak, Kruşçev gibi revizyonizme batıp marksizm-leninizmden sapmamalıdırlar.

Çin halkının, ve bütün dünya halklarının büyük

çoğunluğuna bütün kalpleriyle hizmet eden devrimciler olmalıdırlar. Hem kendi ülkesindeki bir avuç imtiyazlı burjuva tabakasının çıkarlarına, hem de yabancı emperyalizmin ve gericiliğin çıkarlarına hizmet eden Kruşçev gibi olmamalıdırlar. Halkın büyük çoğunluğuyla birleşebilen, onlarla birlikte çalışabilen proleter devlet adamları olmalıdırar. Sadece kendileriyle hemfikir olanlarla birleşmekle kalmayıp, aynı zamanda kendileriyle hemfikir olmayanlarla ve hatta daha önce kendilerine karşı olup da sonradan yanıldıklarını anlayan kimselerle de birleşmelidirler. Özellikle Kruşçev gibi mevki düşkünlerine ve el altından iş çevirenlere karşı dikkatli olmalıdırlar. Bu gibi kötü unsurların partide ve hükümette hangi düzeyde olursa olsun önderliği gasbetmelerini önlemelidirler. Partide demokratik merkeziyetçiliğin uygulanmasında örnek olmalıdırlar. «Kitlelerden Kitlelere» ilkesine dayanan önderlik yöntemini kavramalıdırlar. Demokratik çalışma tarzını uygulamalı, kitleleri dinlemelidirler. Kruşçev gibi despot olup, partinin demokratik merkeziyetçiliğini ihlal etmemelidirler. Yoldaşlara beklenmedik saldırılarda bulunarak diktatörce ve gelişigüzel hareket etmemelidirler.

Alçakgönüllü ve tedbirli olmalı, mağrurluğa ve sert tavırlara karşı çıkmalıdırlar. Özeleştiri ruhu ile donanmalı, çalışmalarındaki hatalarını ve zayıf taraflarını cesaretle düzeltmelidirler. Kruşçev gibi hatalarını örtbas etmemelidirler; bütün başarıları kendilerine maledip, bütün başarısızlıkları başkalarına yüklememelidirler.

Proletarya devrimi davasını sürdürecek nesiller, kitle mücadeleleri içinde doğarlar ve devrimin büyük fırtınaları içinde çelikleşirler. Kadrolar uzun

kitle mücadeleleri içinde sınanır, tanınır; devrim davasını yürütecek nesiller uzun kitle mücadeleleri içinde yetişir ve eğitilir.

Mao Zedung yoldaşın ortaya koyduğu ilkeler marksizm-leninizmin yaratıcı bir şekilde gelişmesidir. Bu ilkeler, kapitalizmin yeniden ihyasını önleyecek olan marksizm-leninizmin teorik silahlarına yeni silahlar katmaktadır. Bu ilkelere bağlı kaldığımız sürece, proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırabilir partimizin ve devletimizin hiçbir zaman renk değiştirmemesini garanti altına alabiliriz. Sosyalist devrimi ve sosyalizmin inşasını başarılı bir şekilde yönetebiliriz. Emperyalizm ve uşaklarının devrilmeleri için bütün halkların devrimci hareketlerine yardımcı olabilir, sosyalizmden komünizme muhtemel geçişi garanti edebiliriz.

Biz marksist-leninistlerin, Sovyetler Birliği'nde Kruşçev revizyonist kliğinin ortaya çıkmasına karşı takınacağımız tavır, bütün «karışıklıklara» karşı takındığımız tavırla aynıdır.: Bir kere ona karşıyız, sonra ondan korkmuyoruz.

Biz Kruşçev revizyonizminin ortaya çıkmasını istemedik ve buna karşıyız. Ama böyle bir şey ortaya çıktıysa, bundan korkmamalı, paniğe kapılmamalı. Dünya dönecek, tarih ilerleyecek, dünyanın tüm halkları her zamanki gibi devrimlerini sürdürecekler. Emperyalistler ve uşakları kaçınılmaz sonlarına gidiyorlar.

Büyük Sovyet halkının şanlı katkısı her zaman yaşayacaktır. Bu katkıyı Kruşçev revizyonist kliğinin ihaneti karartamaz. SSCB'deki geniş devrimci işçi, köylü ve aydın kitleleri sonunda önlerine çıkan bütün engelleri aşarak komünizme ilerleyeceklerdir.

Sovyet halkı, sosyalist ülkelerin halkları ve tüm devrimciler kuşkusuz Kruşçev revizyonist kliğinin ihanetinden dersler çıkartıyorlar.

Uluslararası komünist hareket şimdi daha güçlüdür ve Kruşçev revizyonizmine karşı sürdürülen mücadele daha da güçlenecektir.

Marksist-leninistler devrimci davanın geleceği konusunda her zaman devrimci bir iyimserlik beslediler. Biz, proletarya diktatörlüğünün, sosyalizmin ve marksizm-leninizmin Sovyet ülkesi üzerinde kıvılcımlanacağına kesinlikle inanıyoruz. Proletarya bütün dünyayı kendi saflarına kazanacaktır. Ve Komünizm yeryüzünde tam ve nihai zafere ulaşacaktır.

Kapitalizmden komünizme geçiş, bütün bir tarihi dönemdir. Bu dönem sona ermedikçe de kaçınılmaz olarak sömürücüler yeniden kapitalizme dönüş umudunu yitirmezler. Ve bu umut kapitalizmi ihya çabalarına dönüşür... Sınıfların ortadan kalkması, uzun, zor, kararlı bir sınıf mücadelesinin sonucudur; sınıf mücadelesi sermayenin iktidarının devrilmesinden sonra da, burjuva devletinin parçalanmasından sonra da, proletarya diktatörlüğünün kurulmasından sonra da (eski sosyalizmin ve eski sosyal-demokrasinin temsilcilerinin hayallerinin aksine) ortadan kalkmayacak, sadece biçim değiştirecek ve birçok bakımlardan daha da şiddetli olarak sürecektir. (V. I. Lenin)

Sosyalist toplum, çok uzun bir tarihi dönemi kapsar. Sınıflar ve sınıf mücadelesi, sosyalist toplumda bile vardır. Sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki mücadele sona ermez. Yalnız ekonomik alanda (üretim araçlarının mülkiyetinde) sosyalist devrim, kendi başına yetersizdir. Siyasi ve ideolojik alanlarda da tam bir sosyalist devrim olmalıdır. Sosyalizm ile kapitalizm arasındaki mücadeleyi «kimin kazanacağını» tayin etmek için çok uzun bir zamana ihtiyaç vardır. Birkaç on yıl yeterli değildir. Başarıya ulaşmak için bir, hatta birkaç yüzyıla ihtiyaç vardır. Kısa değil, uzun süre hazırlıklı olmayı tercih edelim, işimiz kolay değil, zordur. Bu şekilde düşünmek ve hareket etmek daha avantajlı, daha az zararlıdır. Bunu görmeyen veya takdir etmeyen herhangi bir kimse, çok büyük hatalar yapar. Eğer kapitalizmin tekrar geri getirilmesini önlemek, sosyalizmin inşası yolunda yürümek ve komünizme geçişin koşullarını yaratmak isteniyorsa proletarya diktatörlüğünü sosyalizm dönemi boyunca korumak ve sosyalist devrimi sonuna kadar götürmek gereklidir. (Mao Zedung)

12.50 Lira